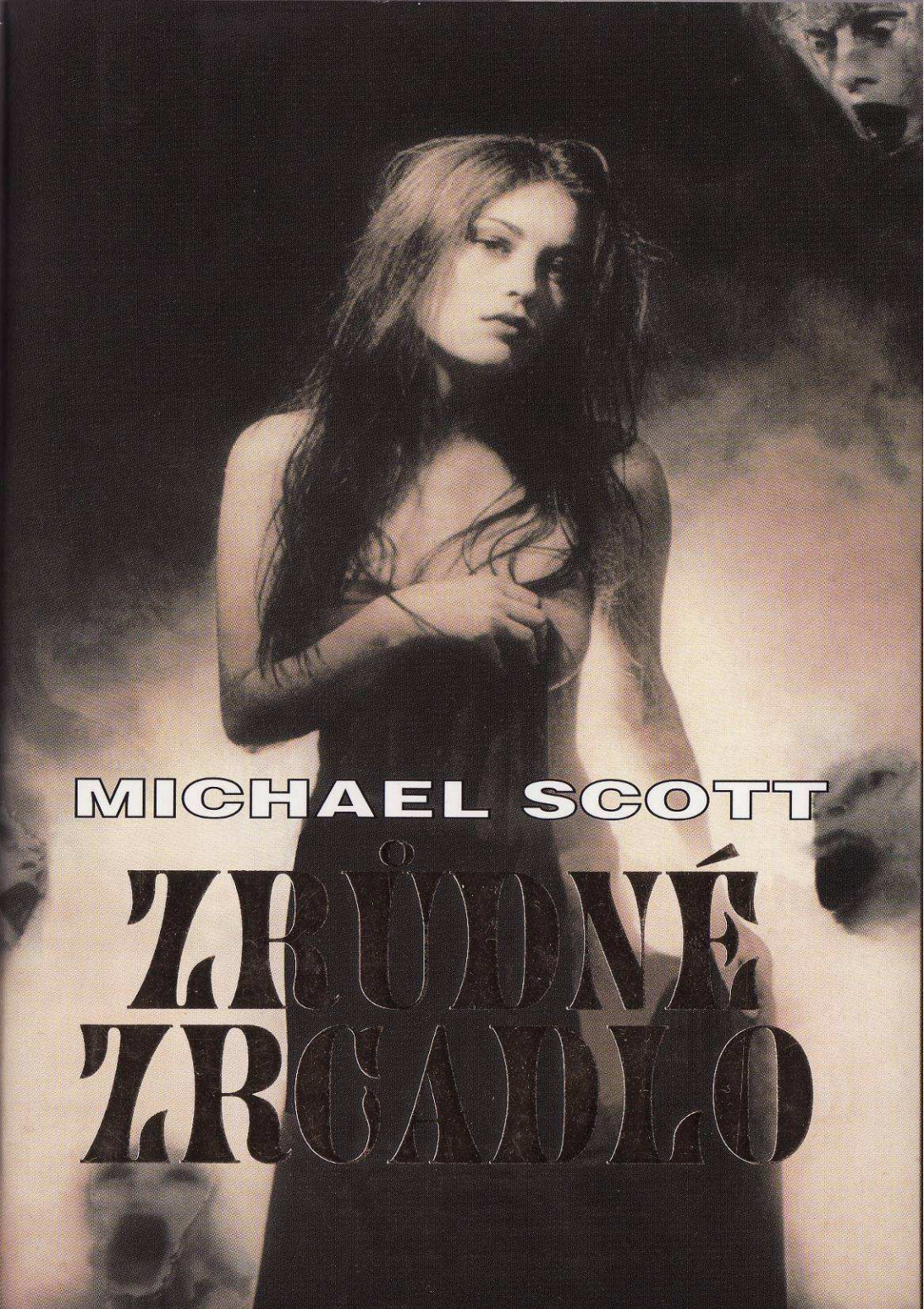

A movie poster for the film 'Trudny Trádlo' (The Pregnant Woman). The central figure is a woman with long, dark, wavy hair, wearing a dark, strapless dress. She is looking slightly to the right with a serious expression. The background is dark and smoky, with several faces visible in the shadows, some appearing to be screaming or in pain. The title 'TRUDNÉ TRÁDLO' is written in large, stylized, black letters across the middle. Above the title, the name 'MICHAEL SCOTT' is written in white, bold, sans-serif capital letters.

MICHAEL SCOTT

**TRUDNÉ
TRÁDLO**

MICHAEL SCOTT

ZRŮDNÉ ZRCADLO

CESTY

Poprvé vydáno ve Velké Británii roku 1991
nakladatelstvím Sphere Books Ltd
a Division of MacDonald & Co (Publishers) Ltd
London & Sydney

Copyright © Michael Scott 1991

Translation © 1993 by Jana a Dušan Rovenští
Všechny postavy této knihy jsou vymyšleny a jakákoli
podobnost se skutečnými osobami, mrtvými
nebo žijícími, je čistě náhodná.

All Rights Reserved
Všechna práva vyhrazena

Sphere Books Ltd a Division
of MacDonald & Co (Publishers) Ltd
165 Greal Dover Street London SE1 – 4YA
A member of Maxwell Macmillan Publishing
Corporation

První české vydání pro Nakladatelství a vydavatelství CESTY
přeložili Jana a Dušan Rovenští

ISBN 80-85363-58-5
Vytiskla Severografie Most

Jonathan Frazer uchopil ženu pevně za vlasy a vrazil jí čepel nože hluboko do krční žíly. Potom rychlým pohybem vedl ostří nože kolem hrdla. Žena se stále chvěla, ale její záchvěvy nyní byly jiné než dříve. Klesla ke studené ploše skla. Visela v provazech, které ji připoutávaly k rámu zrcadla. Krev z proříznutého hrdla jí tekla proudem. Byla teplá, slaná, kouřilo se z ní. Zrcadlo vybuchlo ve vír oslnivého světla. Rozevláté drapérie tryskaly od jednoho okraje zrcadla k druhému. Přízrak se objevil a měl přesně takový tvar jako mladá žena přivázaná k zrcadlu. Právě v tom okamžiku ho Frazer poprvé jasně spatřil. Viděl jeho prsty, lepící se na sklo jako chapadla medúzy. Pak chapadla pronikla sklem a obalila dívčí tvář. Přitáhla ji blíž ke sklu. Ústa přízraku se přitiskla na sklo právě v místě, kde byla hluboká, rudá, zející rána v ženě hrdle. Dlouhý a temný jazyk příšery chlemtal krev tryskající z rány.

PROLOG

Pocítovala chlad skla na nahém těle. Pootočila poněkud tvář, až ucítila chlad i na ní, smyslný dotek na ňadrech, na břichu a stehnech. Chvěla se, když rozpráhla ruce, aby mohla sevřít hrany jednoduchého dřevěného rámu. Roztáhla nohy a ucítila vlhký povrch zrcadla.

Najednou poznala, že jí tvrdnou bradavky a její dech se zrychlil.

„Navždy a vždy,“ zašeptala. Nezřetelná postava, která byla za ní – sotva ji vnímala na matném povrchu zrcadla – přistoupila blíže. „Navždy a vždy, neměnící se a nezměněná. Přísahám.“

„Ano,“ zašeptala sotva slyšitelně. Zavřela oči, ale stále se viděla rozestřená proti zrcadlu. Tvář na tváři, ňadra na ňadrech, břicho na břichu, se svým vlastním obrazem v zrcadle. Srdce se jí vzrušeně rozbušilo. Tlouklo stále hlasitěji a silněji, tlouklo proti sklu zrcadla a horkost v jejím těle klesala dolů, do jejího klína, rozlévala se jí ve svalech...

A právě v okamžiku, kdy orgasmus prohnul její tělo jako pružinu, prořízl tenký nůž její hrdlo. Absolutní rozkoš se změnila v absolutní bolest.

Krev tryskala proudem a kouřila na studeném skle. Otevřela ústa, ale z hrdla nevyšel ani zvuk, když mlhavá postava přistoupila až k ní. Sehnula hlavu k její tváři. Její rty se pohnuly, stála na nich krvavá pěna. Zašeptala nezřetelně – slovo se zalévalo krví: „Děkuji.“

KAPITOLA 1

Zrcadlo bylo ohromné, vysoké skoro dva a půl metru a metr a půl široké. Bylo to pozoruhodné neobvyklé zrcadlo, špinavé, plné skvrn a pokryté nánosy letité špíny. Obrazy v něm byly rozmazané a poněkud pokřivené. Bylo velmi podivné.

Jonathan Frazer si přesto umínil, že ho musí mít. Stál úplně vzadu v malé, zatuchlinou páchnoucí aukční síni, na konci nevelkého hloučku lidí, kteří se účastnili dražby. Netrpělivě čekal, zatímco unuděný muž, který vyvolával, pomalu procházel seznamem dražených věcí z „vlastnictví pána,“ jak pravil katalog.

„Číslo 66. Dvoustranná šavle francouzských četníků. Bronzová rukojeť a koš. Kožená pochva.“

Jonathan Frazer zabloudil do aukční síně náhodou. Na poslední chvíli se rozhodl, že poletí pozdějším letadlem a že stráví poslední den své dovolené v Dublinu. Toulal se vedlejšími, úzkými ulicemi města. Obvykle se v Dublinu zastavoval při cestě ze svých dovolených v Irsku, kde lovil ryby. Dopoledne strávil příjemně. Dublin považoval za hezké malé město. Najednou stál na nábřeží řeky Liffey. Podíval se letmo na hodinky, bylo krátce po jedné hodině. Otočil se a sešel pomalu dolů po nábřeží k mostu O'Connelyho, odkud byl schopen najít cestu k hotelu. Zavazadla měl už zabalená, šlo jen o to vzít si je a odjet na letiště. Letadlo odlétalo v pět. V šest hodin je plánovaný přílet do Londýna.

Na nábřeží byla řada krámků se starožitnostmi a veteší. U každého se zastavil. Měl po dovolené a povinnosti se už zase neodbytně hlásily. Nečekal, že zde najde něco zvláštního. Skutečně hezké starožitnosti si obvykle mezi sebou prodávali sami obchodníci a sběratelé a jen výjimečně se dostávaly do obchodů, zvláště do takových, jako byly tyto. Nemýlil se.

Když Frazer přišel k mostu O'Connelyho, byl již unavený a téměř bez zájmu minul dražební místnost. Na chodníku před ní se kupilo pár kusů nábytku, ale nic zajímavého. Velkými prkny zahlédl uvnitř pestrý hlouček lidí. Před nimi stál, na druhém konci malé místnosti, mladý muž. Otevřenými dveřmi byl až na chodník slyšet vyvolávačův silný hlas.

Jonathan Frazer vstoupil dovnitř. Chvilí trvalo, než si jeho oči přivykly na přitnutí, potom si začal prohlížet věci navrhované v zadní části místnosti.

„Číslo 68. Pánské kapesní hodinky, potřebují opravu...“

Zrcadlo stálo úplně vzadu, za velkou skříní prolezlou červotočem a za šatníkem z doby vlády krále Edwarda! Frazer se protáhl mezi skříní a šatníkem, aby si zrcadlo prohlédl. Původně ho zaujala jeho velikost. Bylo nejméně o půl metru vyšší než on. Rozpřáhl paže a odhadl, že je nejméně metr a půl široké. Překvapil ho jednoduchý dřevěný rám s mosaznými závěsy, jimiž se zrcadlo připevňovalo na stěnu. Nyní stálo na otočném podstavci, jenž byl zřejmě novější než zrcadlo.

Jonathan Frazer přejel dlaní po skleněné ploše. Zrcadlo bylo pokryté vrstvou mastné špíny. Přetřel tedy sklo kapesníkem, asi ve výši hlavy, aby se mohl do zrcadla podívat. Ale tma v místnosti a neústupná špína mu to neumožnila. Naslinil si prst a znovu otřel sklo. Zamrazilo ho, když ucítil, jak je chladné. Ale ani to moc nepomohlo. Špína byla příliš zažraná.

Frazer si nemohl prohlédnout zadní stěnu zrcadla, a proto také nemohl přesně určit jeho stáří. Avšak soudě podle lehké modrého zbarvení skla, patrných kazů kolem jeho okrajů a podivného prohnutí poblíž středu, bylo nepochybně velmi staré. Možná ze sedmnáctého století, snad ještě starší.

„Číslo 69. Velké starožitné zrcadlo v dřevěném rámu. Dva a půl metru vysoké a půldruhého metru široké. Skutečně impozantní kousek.“

Frazer se hluboce nadechl a najednou byl rád, že má na sobě obyčejné, dost všední šaty. Podíval se zkušeným okem na malý hlouček kupujících, nikoho neznal, ale byl si téměř jistý, že starožitník tu není žádný. Předpokládal, že vypadá jako náhodný chodec, který se na dražbu zatoulal víceméně omylem.

„Tak kdo začne? Sto liber.“

Frazer sotva věřil svým uším. To zrcadlo mělo cenu nejméně dvacetkrát větší. Ale předstíral, že nemá zájem.

„Tak tedy sedmdesát pět liber. Tak pánové a dámy. To zrcadlo je zde, aby se prodalo. Sedmdesát pět liber za tak hezké sklo. Hodí se do každého domu...“

„To byste ale musel mít setsakramentsky velký dům,“ ozval se někdo z hloučku typickým dublinským dialektem.

Vyvolávač se usmál. „Padesát liber, dámy a pánové. Padesát liber, nebo půjdeme dál.“

Frazer se na vyvolávače podíval. Ten zachytil jeho pohled a pomalu přikývl.

„Nabídka je padesát liber. Dá někdo víc?“

Nikdo se nepohnul.

„Padesát liber poprvé, padesát liber podruhé“, vyvolávačovo kladívko hlasitě udeřilo do stolu.

Mládenec v modré uniformě se prodral hloučkem k Frazerovi a podal mu kousek papíru, aby na něj napsal své jméno a adresu.

„Můžete mi to poslat?“

„Zajisté, můžeme, ale za dopravu budete platit zvlášť.“

„Samozřejmě.“ Frazer podal mládenci vizitku. „Pošlete to na tuto adresu.“

Mladý muž vizitku otočil. Stálo na ní „Frazerovy starožitnosti“.

„Ještě jsme vás tu nikdy neviděli.“

„Jenom projíždím,“ odpověděl Frazer s úsměvem. Podíval se na zrcadlo a dodal: „Tohle je můj šťastný den.“

Muž se také usmál. „Je to skutečně výhodná koupě. Správný muž se dostal na správné místo ve správnou dobu.“

KAPITOLA 2

„To je ale něco,“ řekl Tonny Farren a znalecky přejel dlaní po povrchu zrcadla. „Rám je sice strašný, ale snad se s tím dá něco udělat.“

Jonathan Frazer se sehnul a ukázal na tmavé skvrny kolem okrajů zrcadla. „Podívejte se, co by se dalo udělat s tímhle?“

„To není problém.“

Jonathan vstal a oprášil si ruce: „Co si o tom myslíte?“

Tony Farren strčil ruce do kapes vybledlého pracovního pláště. Pracoval pro Frazerovo starožitnictví již od doby, kdy tento obchod krátce po druhé světové válce Jonathanův otec James Frazer otevřel. Tony byl malý, podsaditý a holohlavý, ale jeho znalosti o starožitnostech byly fenomenální. Jonathan už jako chlapec trávil většinu letních prázdnin v těchto přeplněných, zatuchlých místnostech někdejších stájí, které byly přeměněny v depozitář, nedaleko od muzea Královny Viktorie a prince Alberta.

Dlouhou, nízkou budovu depozitáře používala firma k ukládání věcí, pro něž nebylo místo v obchodě a také jako dílny, kde pracoval Tony Farren a Diana Williamsová.

„Je to pěkný kousek,“ řekl Tony. „Velice pěkný.“

„Můžete mi říci, jakou má asi cenu?“ Jonathan se usmál, a to bylo samo vysoké ocenění.

Farren znovu přejel dlaní po zrcadle. Pak si vzal malou elektrickou lampičku a posvítil na sklo, prozkoumal rám a protáhl se za zrcadlo, aby si ho prohlédl zezadu. Když se znovu objevil, řekl s uznáním: „Je to zajímavý kus, o tom není pochyb. Sklo pochází zřejmě z Benátek, řekl bych buď z konce čtrnáctého, nebo ze začátku patnáctého století, i když se to přesně určit nedá. Může být i starší. Rám vypadá na začátek šestnáctého století, podle stylu – i když dřevo mi připadá starší... Je to zvláštní dřevo, bříza nebo olše.“

Pak poněkud ustoupil stranou. „Bylo by škoda vyndat zrcadlo z rámu, dokud nedostaneme nějaký lepší, ozdobnější, ale najít rám, který by byl tak velký, je téměř nemožné.“

„Cena, cena,“ připomněl Tonymu Frazer. „Dvacet tisíc... pár liber víc či méně...“

„Co?“

Farren se usmál, když viděl, jak Frazer reagoval.

„Proč? Za kolik to chcete prodat?“

„Tak za tři, nebo tři a půl tisíce. Možná.“

„Cože, za takový kus benátského skla v rámu pravděpodobně z časů královny Alžběty První? To byste to dal zadarmo.“

„Možná, že je to šikovná replika,“ zamumlal Frazer. Tony odmítavě zamručel.

Jonathan Frazer poodstoupil od obrovského zrcadla, začínalo mu imponovat. Posadil se do špatné napodobeniny viktoriánského křesla a rozesmál se.

„Zaplatil jsem za něj padesát irských liber a dalších padesát za dopravu.“

Tony nevěřicně potřásl hlavou. „To je věc, která se člověku povede tak jednou za život.“

„Ohromné štěstí,“ usmál se Farren. „Každý obchodník ať už prodává knihy, známky, mince, nábytek, obrazy nebo stříbro, má alespoň jednou v životě takové štěstí.“ Položil na sklo dlaň, a když ji zvedl, objevil se na skle zamlžený otisk, který téměř okamžitě zmizel.

Frazer zalovil v kapse vesty a vytáhl kapesní hodinky. Naposledy se podíval na zrcadlo. „Jestli po vás nechci moc, pak prosím, abyste mu věnoval zvláštní péči, Tony.“

„Hned na něm začnu pracovat. Už se na to těším,“ odpověděl Tony.

Tony Farren odešel po druhé světové válce z armády a neuměl nic jiného než obsluhovat těžký kulomet Vickers. Byl velmi dobrý střelec, ale poválečný Londýn neměl zájem o střelce. Potřeboval truhláře, tesaře, zedníky, instalatéry, sklenáře, malíře a natěrače. Farren nejprve rychle střídal zaměstnání. Tam se naučil to, tam zase něco jiného. Po nějaké době ho každé omrzelo. Už se rozhodl, že se odstěhuje do Austrálie, když v roce 1948 náhodou potkal svého někdejšího velitele, kapitána Jamese Frazera, z Královského pluku. Právě si zařizoval obchod se starožitnostmi. Starožitnosti různého druhu, získanými zákonným i nezákonným způsobem – tak jak už to v poválečné Británii chodilo. A James Frazer potřeboval někoho šikovného, kdo by dovedl připevnit nohu k židli, vyleštit desku stolu, opravit nátěr.

Tony Farren svému někdejšímu veliteli lhal: Řekl mu, že to všechno umí, ba a že dovede mnohem víc. Nikdo nebyl více

překvapený než Tony sám, když zjistil, že to skutečně dovede. Uměl skoro všechno.

James Frazer o něm říkal, že je génius. Tony to ale skromně přičítal tomu, že konečně dělá něco, co ho baví. Každý den byl jiný. Jeden den pracoval na křeslech a stolech. Druhý den restauroval křížácký meč nebo část brnění a další den opravoval vazby knih.

Tony Farren už v branži pracoval víc než padesát let a stal se uznávaným mistrem, autoritou na chladné zbraně. Znal snad každý druh starožitností a uměleckých předmětů, které přicházely do aukcí... Ale takové zrcadlo dosud neviděl.

Pomalu ho obešel. Bylo ze silného skla, zasazeného do prostého dřevěného rámu. Také zadní část zrcadla byla ze dřeva. Zřejmě bude nutné zadní část odejmout, než se začne restaurovat.

Tony otráveně povzdychl. Hlavy šroubů, kterými bylo zrcadlo uchyceno, byly úplně zničené. Zářezy byly ohlazené do hladka. Otřel dlaní dřevěnou zadní výplň. „Ten, kdo ty šrouby takhle zničil, asi chtěl, aby už nikdy nešly vytáhnout.“

Byla to sice jistá potíž, ale ne taková, aby se nedala překonat. Vtip byl v tom, že bylo nutné zhotovit nové hlavy se zářezem, do nichž by šel nasadit šroubovák. Jistě, bylo riziko, že se šroub zlomí – to by byl velký problém – ale Tony se již rozhodl a nehodlal couvnout.

Přešel k pracovnímu stolu, který zabíral téměř celou délku místnosti. Byl zaplněný spoustou nástrojů a starožitností, na jejichž opravě Tony pracoval. Vše bylo v nepředstavitelném nepořádku, který uváděl v zoufalství každého, kdo se snažil něco najít. Ne však Tonyho, ten dokázal v tom chaosu vždy spolehlivě vypátrat to, co potřeboval.

Tony vzal malou elektrickou vrtačku značky Black and Decker a připevnil k ní brusný kotouč. Nasadil si ochranné brýle a s obrovskou trpělivostí pomalu obrousil hlavy šroubů. Trvalo to skoro hodinu. Začal nejprve u šroubů, na něž dosáhl z podlahy. Potom pokračoval ze schůdků. Když opracoval hlavy všech šroubů, leskly se jako ze stříbra. Poté se Tony vrátil k pracovnímu stolu a nasadil do vrtačky malý diamantový kotouč. Klekl si vedle zrcadla a začal zvolna pracovat. Jiskry létaly na všechny strany a ve vzduchu bylo cítit zápach páleného kovu. Celé tři minuty trvalo, než vyřízl do hlavy šroubu drážku dostatečně velkou pro šroubovák. Zkusil to a spokojeně zabručel. Povedlo se. Tony Farren vyřízl drážku do dvaadvaceti ze čtyřadvaceti šroubů, když se to stalo.

Byl už unavený. Bolelo ho celé tělo, ruce, krční a ramenní svaly, pálily ho oči. Říkal si, že by měl přestat a udělat si polední přestávku, ale rozhodl se, že poslední dva šrouby ještě zvládne.

Posunul žebřík tak, aby pohodlně dosáhnul na poslední šrouby a začal po něm vystupovat, vrtačku držel pevně v ruce. Už, už se chtěl chytit vršku zrcadla, když žebřík popojel. Farren zděšeně vykřikl a vrtačka mu vypadla z ruky. Pokusil se ji chytit, ale nepodařilo se mu to. Dopadla s hlasitým úderem na zem. Farren přepadl dopředu a instinktivně zatápal po horní části zrcadla. Ve zlomku vteřiny však pochopil, co dělá a nahnul se zpátky, aby zrcadlo nestrhl na zem. Žebřík se rozhoupal a jeho kovové nohy hlasitě zaskřípaly na betonové podlaze. Tony se zřítíl a dopadl celou váhou bokem na zem. Kusy roztržštěné vrtačky se mu zaryly hluboko do těla. Naštěstí na něj nespádl těžký kovový žebřík, který odstrčil, když letěl dolů. Minul ho jen o půl metru.

Tony ležel na podlaze už dvacet minut a zoufale se snažil, aby nezvracel. Každý okamžik mu připadal jako agónie, celá spodní část těla ho strašně bolela. Bolestí ztrácel – bylo to skutečně bolestí – cit v nohách. Myslel si, že to může být také šokem, nebo vnitřním krvácením.

„Jsem hlupák.“ Jeho vlastní hlas, zkreslený šílenou bolestí, zněl úplně cize. Pak se těžce a zvolna, velmi zvolna začal plazit po podlaze směrem k telefonu, jenž byl na stěně nad pracovním stolem. Ale jak jen se k němu dostat? Doufal, že alespoň Jonathan bude doma. Věděl, že Cecilie – paní Frazerová – ještě stále lyžuje ve Švýcarsku, a že nepřijede domů dříve než za několik dní. Ale Frazerova dcera Emanuela byla na prázdninách doma a mohla by vzít telefon. Mohl by také zavolat do Frazerových starožitností. Ale proč by to dělal, když mohl rovnou zavolat ambulanci?

Tony zaryl nehty do praskliny v betonové podlaze a neohrabaně se posunul o malý kousek dál, kolem zrcadla, jež stálo uprostřed místnosti, přímo proti němu.

Z rozbité hlavy mu proudem tekla krev. Horečnatě oddychoval. Musím se soustředit – musím dělat najednou jen jednu věc – asi bych měl mít na náhrobním kameni nápis „Najednou jenom jednu věc“ pomyslel si Tony. Právě se soustředil na okraj podlahy, kde zpoza pracovního stolu vyčníval kousek špinavého roztrhaného koberce. Až se mu tam podaří doplazit, odpočine si. Opřel se znovu dlaněmi o podlahu a snažil se posunout. Marně. Necítil nohy. Ramenní svaly

ho bolely, v páteři pociťoval bodavou bolest. Zmobilizoval poslední zbytky sil, aby popolezl alespoň ještě o kousek.

S nadlidským úsilím se mu podařilo chytit se za vybledlý, špinavý koberec, který vyčníval pod nohou pracovního stolu. Měl konečně bod, o nějž se mohl opřít. Potom udělal poslední zoufalý pohyb směrem k telefonu.

Tu se něco pohnulo.

Tony Farren se pomalu obrátil. Zjistil, že zachytil levou nohou o ozdobný podstavec zrcadla a že ho táhl za sebou. Kůži na nártu měl odřenou do krve. Že za sebou táhne zrcadlo, nevěděl jistě nejspíš proto, že mu tak silně hučelo v hlavě a že měl ochrnuté nohy. Posadil se a pokusil se uvolnit nohu ze sevření. Chytil ji oběma rukama a silně škulbl.

Dva a půl metru vysoké zrcadlo se zvolna posunulo. Tony Farren otevřel ústa, aby vykřikl, ale nevydal ani zvuk. Přesně věděl, co se v nejbližším okamžiku stane.

Nehybně ležel na podlaze a s hrůzou sledoval, jak se zrcadlo zakymácelo a otočilo se na podstavci.

Pomalu, jakoby zasněně se více než dvěstě kilogramů těžké zrcadlo zřítilo k zemi.

Farrenovi se konečně podařilo vykřiknout, ale vtom už jej zrcadlo zavalilo. Roztříštilo mu doširoka roztažené paže, vrazilo mu kosti hluboko do těla. Lebka pukla, zlomená žebra pronikla ostrými úlomky do plic a do vnitřních orgánů.

Krátce předtím, než obrovská masa zrcadla Tonyho usmrtila, vytryskla z jeho těla krev – ale jen jednou a pouze na okamžik.

Čtyři policisté měli co dělat, aby zvedli zrcadlo ze znetvořených pozůstatků Tonyho těla. Dvě věci ale byly nepochopitelné. Zrcadlo se nerozbilo, přestože náraz musel být strašný. A nikde nebyla ani kapka krve.

KAPITOLA 3

Provždy a navždy. Nezměněný a neměnicí se. Takové to bylo.

Zapomnění, bez zvuku, bez duše, šedá agónie. Země stínů, mlhavá a temná, černá a bílá...

Provždy a navždy. Nezměněný a neměnicí se. Až do tohoto okamžiku.

Jiným světem zazářil barevný paprsek. Přinášel vzpomínky, probouzel touhy. Popoháněl čas...

KAPITOLA 4

Když Dermont Graig uviděl toho muže poprvé, napadlo ho, že to je určitě jeden z nejošklivějších chlapů, jaké kdy spatřil. Zpožoroval ho, když upřeně hleděl velkými okny do aukční síně. Ten chlap si stínil oči dlaněmi širokými jako lopaty, aby lépe viděl. Pak se objevil ve dveřích, které jeho velká a neforemná postava skoro zacpala.

Dermont Graig se protáhl neuvěřitelným zmatkem ve skladu mezi nábytkem, který zapisoval do seznamu, protože připravoval novou dražbu. Zastavil se asi metr od velké, temné postavy.

„Dobrý den. Přejete si, prosím? Aukce bude až ve středu a teprve v úterý ráno je možné, aby si zájemci prohlédli nábytek,“ řekl. Vysoký muž se opatrně shýbl, když procházel dveřmi a vešel do místnosti. Byl celý v černém, jeho oblečení připomínalo duchovního s jednou výjimkou: místo kolárku měl černý svetr ke krku.

Graig sám nebyl žádný trpaslík, měřil skoro metr devadesát a vážil téměř devadesát kilo, ale když si chtěl toho podivného muže prohlédnout, musel hledět nahoru. Chlap byl nejméně o deset centimetrů vyšší a měl postavu profesionálního zápasníka.

Chlapisko se postavilo doprostřed místnosti. Jeho hlava s bujnými šedivými vlasy se kývala. Obočí měl černé jako uhl, vystupující bradu, ostré rysy.

Obličej byl zohavený řadou jizev, jež zvlášť vystupovaly kolem lícních kostí a na čele. Kdysi zlomený nos byl pravděpodobně špatně ošetřený a srostl mu nakřivo. Když se konečně obrátil ke Graigovi, prohlížel si ho očima černýma jako uhl, aniž pohnul víčky. Bylo to divné.

„Čím vám mohu posloužit?“ zeptal se Graig, tentokrát důrazněji a opatrně se pomalu sunul k velké sloní noze se sbírkou holí a deštníků. V jedné holi byl ukrytý meč a Graig si myslel, že by se mohl hodit. Ale holí tam bylo tolik, ve které proboha ten meč je? Aukční síň už pamatovala jedno přepadení a dvakrát sem přišli nějácí darebáci a chtěli, aby jim zaplatili, prý za ochranu. I když vyhrožovali, že aukční síň zapálí, nedostali nic a vícekrát se neukázali. Možná poslali pro peníze tohoto obra.

„Máte v dražbě zrcadlo?“ zeptal se konečně divný muž, jehož hlas zněl kupodivu mírně a kultivovaně. Graigovi se zdálo, že mluví s přízvukem, který je běžný v irském Corku nebo v Kerry.

„Ne, pane, každopádně ne tento týden.“

„Bylo mně řečeno, že se tu bude dražít. Jedu z velké dálky, chci ho koupit. Takže, jak je to? Máte to zrcadlo v dražbě, nebo ne?“ Jeho hlas nepřijemně zaskřípěl, jako by kdysi utrpěl úraz hrtanu.

„Ano, pane, minulý týden jsme zde měli v dražbě velké zrcadlo,“ řekl Graig, nervózní a úplně vyvedený z konceptu. „Možná, že jste byl špatně informován o datu aukce.“

„Máte katalog z poslední dražby?“

„Ano, pane, ale mohu vám to zrcadlo klidně popsat. Katalog jsem sestavoval já sám.“

„Popište ho.“

Graig se nervózně rozhlédl po místnosti. Kde jsou všichni? Už by měli být zpátky z oběda.

„Bylo to velké zrcadlo, přes dva metry vysoké a půldruhého metru široké, v obyčejném dřevěném rámu. Bylo upevněno na pohyblivém stojanu, takže se pohybovalo dopředu a dozadu. Vážilo nejméně tunu,“ dodal Graig s úsměškem. Ten ale rychle zmizel, když se podíval na neznámého.

„To je ono.“ Muž popošel krok dopředu. „To znamená, že jste ho prodali?“

„Ano, pane.“

„Chci vědět, komu jste ho prodali,“ naléhal muž. „Bohužel, naše zásady vylučují, abychom sdělovali jména kupců.“

„Ale já chci, abyste mi to řekl.“

„Moment, pane...“

„Kdo koupil to zrcadlo?“ I když hlas neznámého nebyl silnější než šepot, zněl jednoznačně výhružně.

„Bohužel, pane. My našim zákazníkům zaručujeme diskrétnost. Lituji, ale to jméno vám říct nemohu.“

Graig cítil, jak mu na čele vyrážejí kapky potu. Muž k němu přistoupil blíž. Bledé jizvy na jeho tváři nyní výrazně vystupovaly z tmavé pleti. Vypadalo to, jako by při autonehodě proletěl předním sklem. Graig se znovu letmo podíval na koš s holemi, ale nebyl si jistý, že by se k němu dostal včas, pokud by se na něho ten chlap vrhl.

„Proč si děláte problémy?“ zeptal se muž téměř mile. „Můžete si něco vydělat.“ Sáhl do kapsy, vytáhl svazek bankovek a začal odpočítávat dvacetilibrovky.

Dermont Graig na něj se zájmem zíral, dokud jich nebylo pět. Pak řekl: „Frazerovo starožitnictví, Londýn. Koupil ho za padesát liber. Dalších padesát stála doprava.“

Neznámý se lehce pousmál. Balíček peněz zmizel v jeho kapse. „Děkuji vám.“

„Hej,“ zvolal uražený Graig, když viděl, že i jeho stovka putovala zpět do cizincovy kapsy. „A co moje peníze?“

„Já jsem vám nesliboval, že vám dám peníze,“ řekl muž a obrátil se k východu.

„Ale vždyť jsme se dohodli. Říkal jste, že si můžu vydělat,“ namítal Graig, který okamžitě zapomněl na strach a chytil chlapa za ruku.

Ten se otočil a podíval se mu do očí. Mlčky. Pak se lehce usmál. Graig byl zděšený. Nic strašnějšího než ten úsměv v životě neviděl. Prudce uskočil a narazil na podstavec ze sloní nohy. Hole a deštníky se rozsypaly po podlaze. Graig se bezděčně podíval dolů a když zvedl zrak, velký muž tam již nebyl. Zmizel.

Dermont Graig si otřel rukávem pracovního pláště pot z čela, Mrazilo ho po celém těle. Poprvé v životě poznal, co je skutečná hrůza.

Bez Tonyho Farrena bude Frazerovo starožitnictví zcela jiné, než bylo, napadlo Jonathana Frazera, když po Tonyho pohřbu procházel dílnou. Hovořilo-li se o starožitnictví, měli lidé na mysli Tonyho s jeho encyklopedickými znalostmi. Jonathan si toho byl vědom.

Poprvé po týdnu přišel Jonathan do dílny, do dlouhé místnosti, která třebaže byla plná starožitností, mu připadala prázdná. Posadil se do Tonyho odřeného křesla a rozhlížel se po místnosti, v níž v jasných slunečních paprscích kroužily obláčky prachu. Bylo odpoledne a naprosté ticho.

Jonathan si uvědomil, že ztratil přítele. Tony měl pochopitelně nemálo chyb, byl malicherný, hašteřivý, neměl rád, když mu někdo dokázal, že se mýlil, a v posledních letech byl až příliš zaujatý pro staré víno a mladé muže. Ale ať už byl jaký chtěl, byl to dobrý přítel.

Jonathanovy oči přitahovalo velké, impozantní zrcadlo a temná skvrna na podlaze přímo před ním. Byla to strašná, ohavná nehoda. Pochopitelně, že mrtvého pitvali a soud pak vynesl verdikt: „Nešťastná nehoda“.

Nebylo těžké rekonstruovat, jak se to stalo. Jonathan se díval na zrcadlo a představoval si, jak Tony pracuje na šroubech, všechny je čistí a potom do nich pracně vyřezává drážky. Při tom se neopatrně nahnul a spadl, zlomil si nohu v kyčli a zle si pochroumal páteř. Zrcadlo se rozkývalo, posunulo se a padlo na něj. Policie odhadla váhu zrcadla na dvě stě deset kilogramů, ale Jonathan se domníval, že je ještě těžší. Tony zemřel okamžitě.

Jonathan se smutně usmál. Vzpomněl si, že Tony vždycky říkal, že by rád zemřel tady. Jeho přání se mu tedy splnilo. Necht' je Bůh milosrdný jeho duši.

Najednou se se zaskřípěním otevřely dveře a mezi nimi stála Diana Williamsová, pomocnice Tonyho Farrena. Vešla do dílny a dveře se za ní zavřely.

„Promiňte, pane Frazere, nevěděla jsem, že jste tu. Bez Tonyho, je to tu jinačí,“ řekla s lehkým východolondýnským přízvukem. Před Frazerem se vždy snažila mluvit spisovnou angličtinou.

Diana měla v dílně práci, ale přišla v černé semišové sukni a v bílé blůze – Frazer si nemohl vzpomenout, kdy ji naposledy viděl v sukni. Světlé kudrnaté vlasy měla schované pod velkým černým kloboukem. Na nos si nasadila tmavé brýle, které měly zamaskovat její zarudlá a oteklá víčka. I když byla s Tonym dlouhou dobu na válečné noze, přece jen ho měla ráda.

„Na pohřbu bylo hodně lidí,“ poznamenala do ticha.

„Mohl by na to být hrdý,“ přikývl Frazer. Snad všechny londýnské obchody se starožitnostmi na pohřeb někoho poslaly a kromě toho přišla spousta Tonyho kolegů, přátel i známých. Frazer pouze litoval, že jeho žena kategoricky odmítla zkrátit si kvůli pohřbu dovolenou. Zastoupila ji Manny, jejich dcera, ale to pochopitelně nebylo totéž, jako kdyby přijela sama.

„Pane Frazere,“ začala váhavě Diana. Odložila klobouk a prsty si pročísla krátké, tuhé vlasy.

„Já vím, že na to asi není správná doba a ani místo asi není nejlepší...“

„Copak, Diano?“ zeptal se Frazer.

„Ale jde o to zrcadlo, o to zatracené zrcadlo, pane Frazere. Nechci na něm pracovat, nemohla bych,“ začala plakat. Velké slzy se jí koulely po tvářích, stejně jako při pohřbu. Když se vyplakala, sundala si tmavé brýle a přitiskla k očím jemný krajkový kapesníček.

Jonathan ji objal, přitáhl si její hlavu na prsa, hladil ji po vlasech a tichým hlasem ji konejšil. Mohlo jí být osmnáct, jako Emanuelle – Manny – a on sám se za dvacet let svého manželství setkal se slzami tak často, že byl odborníkem na podobné situace. Vtiskl jí kapesníček do dlaně.

„Ani jsem to od vás nechtěl,“ ujišťoval ji. „Poslyšte, byl bych rád, kdybyste si vzala pár dní dovolené. Potřebujete to. Přijďte až v pondělí a něco spolu vymyslíme. Víte, Diano, já vás teď potřebuji a chci abyste byla ve formě. Jedině vy znáte všechny ty triky, které uměl Tony. Nepřemýšlejte o zrcadle, dám ho asi pryč.“

„Nejsem pověřivá, pane Frazere. Vy to víte. Ale to zrcadlo přináší neštěstí...!“

„Diano,“ začal Frazer.

„Podívejte se,“ vzala ho za ruku a vedla ho před zrcadlo. „Co vidíte?“

„Přes nános špíny vidím dva nešťastné lidi,“ řekl Frazer jemně.

„Čistila jsem to zrcadlo už čtyřikrát od doby, kdy ho sem přivezli. První den jsem skoro dvě hodiny ze skla odstraňovala každý kousek špíny. Tony na tom trval.“

„Možná, že se umazalo, když spadlo,“ namítl Frazer.

Diana se obrátila k Frazerovi čelem. „Prosím vás, pane Frazere, dejte to zrcadlo pryč. Rozbijte ho, vyhoďte ho, spalte ho. Jenom ho tu, prosím, nenechávejte.“

Frazer ji chytil za obě ramena a pevně ji stiskl. „Jste přepracovaná, Diano. Běžte domů a odpočiňte si. V pondělí to všechno probereme.“

„Ano pane,“ odpověděla Diana pokorně.

„Běžte hned.“

Když odešla, přistoupil Frazer k zrcadlu a špičkou prstu přešel po celé délce skla. Prst byl špinavý, skoro černý.

Domníval se, že se zrcadlo mohlo ušpinit, když spadlo. Ale nebylo divné, že se nerozbilo, když se na Tonyho zřítilo? Nebyl na něm ani šrám... Ani na rámu...

Najednou Frazera něco napadlo. Klekl si na podlahu, shodou okolností na stejné místo, kde zemřel Tony. Pozorně si prohlížel okraj dřevěného rámu. Ten by měl být potřísněn krví, dřevo by mělo být odřené...Ale nebylo tam nic. Vůbec nic.

Pak upozoroval něco jiného: Černé skvrny, které byly před neštěstím na spodní hraně skla, zmizely!

KAPITOLA 5

Jonathan Frazer zabočil se svým Volvem do úzké uličky, vedoucí k jeho domu a s překvapením zjistil, že tam už parkuje BMW jeho ženy. Postavila se tak, že zablokovala oba vjezdy do garáže. Otráveně si povzdechl a zaparkoval na kraji uličky. Sáhl po kroužku, na němž měl rezervní klíče od BMW a pomyslel si: Netrvalo by to ani dvě minuty a mohla zaparkovat pořádně a nepřekážet.

Jonathan se posadil do BMW. Vůz voněl novotou, kůží a parfémem, který si jeho žena momentálně oblíbila. Opium. Střídala parfémy s mimořádnou pravidelností. Dříve než nastartoval, hluboce se nadechl, aby se uklidnil. Mohla přece zaparkovat pořádně, přinejmenším nemusela zablokovat vjezd. Nezodpovědnost!

Náhle se usmál do zrcátka. Vždyť se přece se svojí ženou Cecílií nepohádal celý měsíc. Přesně tak dlouho byla pryč.

Posledně se pohádali těsně před tím, než odjela do Švýcarska, nebo kde to k čertu byla. Utekl z domu, sedl si do Volva, zařadil zpátečku a vrazil do sošky Fauna na trávníku. Faun spadl z podstavce a rozbil zadní blinkr. Jonathana napadlo, že to symbolizuje konec jeho vztahu k ženě.

Ale ta zmije stejně mohla pořádně zaparkovat! Když se uklidnil a přestalo mu bušit srdce, nastartoval BMW, opatrně couval a otevřel vysílačkou dveře garáže. Neslyšně se vysunuly nahoru. Teprve když se zastavily, vjel dovnitř. Cecílie měla při podobném manévru malou nehodu. Tehdy měla ještě starší BMW – vjela do garáže a dveře ještě nebyly v klidu. Jonathan předpokládal, že si tak jednou srazí hlavu.

Postavil auto v garáži a vrátil se ke svému vozu. Zhluboka vdechoval chladný večerní vzduch. Měl za sebou velmi náročný den. Dvakrát na aukci neuspěl, protože nebyl dost pozorný. Jednou se dokonce přistihl, že přísazoval na něco, co ani nechtěl koupit. Měl by si vzít den volna, pomyslel si. Tonyho tragická smrt a včerejší pohřeb ho dokonale vyvedly z míry. A navíc se ještě po dovolené pořádně nedostal do tempa.

Bohužel, zítra bude sobota a ta v jeho obchodě obvykle patřila k nejrušnějším dnům. Nemohl si dovolit zůstat mimo. Možná příští týden.

Opatrně zaparkoval také svůj vůz. Musel dávat pozor, protože garáž byla pro Volvo kombi trochu malá. Ale vůz mu vyhovoval, protože v něm mohl vozit starožitnosti z aukcí do obchodu a naopak.

Jonathan zamkl garáž a pomalu přešel k domu. Vsunul klíč do zámku a znovu se rozčlil. Nebylo zamknuto. Strčil do dveří a ty se potichu otevřely dokořán.

Hala, vyložená mramorem, byla přímo poseta zavazadly jeho ženy. O zábradlí z leštěného dubu u točitého schodiště byly opřeny lyže. Jonathan se opatrně proplétal fantastickým nepořádkem. Jemně odsunul Ceciliiny lyže a pečlivě otřel prstem skvrnu, kterou zanechaly na lakovaném dubu.

Uvědomoval si, že mezi ním a Cecilií dojde co nevidět k hádce, a proto vystupoval po schodech velmi pomalu. Po celé ložnici byly rozházeny její šaty a prádlo a přes zavřené dveře koupelny bylo slyšet jemné šumění sprchy. Frazer hlučně otevřel dveře a snažil se prohlédnout oblaka páry.

„Hej,“ zavolal a hučení sprchy trochu zesláblo. „To jsem já.“ Sprcha se znovu hlasitě rozzurčela. „Á, ty jsi doma? Přijdu za chvilku,“ ozvala se Cecilie Frazerová. Vyšla ze sprchy nahá, z těla jí stékala voda, zamířila do ložnice. Jonathan sebral z podlahy její prádlo a šaty. Něco hodil do koše, šaty pověsil do skříně. Poté Cecilie políbila Jonathana letmo na tvář. Vtom polibku nebylo ani trochu citu, i přes to, že se neviděli déle než měsíc. Pak si Cecilie vzala ze skříně hedvábný župan, který těsně přilnul k nahému tělu.

Jonathan se díval na tělo své ženy a uvědomil si, že k ní už necítí vůbec nic. Ani pohled na to tělo ho nevzrušoval. Její nekonečné pokusy zhubnout ubraly jeho křivkám oblosti a ladnosti a změnily je v ostré hrany. Její dost malé prsy, jakoby zmizely. Zato na hrudníku i na ramenou jí vystupovaly svaly.

„Nezeptáš se mě, jakou jsem měla dovolenou?“ Zeptala se Cecilie a začala rozbalovat kufry, aniž se na něho podívala.

„Nechalas otevřené dveře do haly,“ odvětil stroze Jonathan.

„Aha.“

„Na co máme v domě bezpečnostní zařízení za 50 000 liber, když necháváš odemčeno?“

„Ale miláčku, vždyť to nestálo padesát tisíc liber.“

„O to nejde, ale tys ty zatracené dveře nezamkla.“

„Asi jsem zapomněla.“

„Tak proč nepověsíš na dveře ceduli – vstupte a vezměte si, co chcete.“

„Příště to určitě udělám,“ odsekla Cecilie podrážděně. „Dobře, zapomněla jsem, měla jsem plné ruce zavazadel, Spěchala jsem. Dvě hodiny jsem seděla v letadle a potom další hodinu za volantem. Byla jsem unavená, chtěla jsem už být doma a vykoupat se. Stačí ti to?“

Dívali se na sebe přes širokou manželskou postel.

„Fajn,“ přikývl Jonathan smířlivě. „Ale mohlas přijet alespoň na Tonyho pohřeb,“ řekl měkce. „Byl to můj zaměstnanec a přítel.“

„Můj přítel to nebyl,“ namítla Cecilie. Nebylo nic divného, že reagovala právě takhle. Tony jí nikdy neobklopoval obdivem a pozorností, bez kterých nemohla žít. Neměl vůbec pochopení pro její vrtochy a rozmary. Jejich vztah byl chladný, averze byla oboustranná a téměř dokonalá. Prostě ho neměla ráda. Pouhé pomyšlení na jeho práci ji popuzovalo. Navíc se jí hnusilo, že pracuje v bývalých stájích.

Frazer popadl vztek a nijak se mu nebránil. Jakkoli to bylo absurdní, vztek a zlost na Cecilii ho uspokojoval.

„Rád bych ti něco řekl,“ prohlásil ledově. „Tony Farren měl hlavní zásluhu, že náš obchod profituje. V situaci, kdy po celé zemi vzniká bezpočet podobných obchodů, které mají větší výběr, exotičtější zboží a nižší ceny. Tony Farren, byl jedinou a hlavní příčinou, že jsme se udrželi. Ty krámy, které jsem koupil za pár šupů, dovedl proměnit v poklady. Jedině díky němu jsme přežili.“

Vyběhl z ložnice, aby neviděla jeho slzy. Tohle všechno měl dávno říct Tonnymu. O takových věcech s ním měl hovořit.

Možná, že to trochu přehnal, ale všechno to byla pravda. Frazerovo starožitnictví přežilo proto, že mělo Tonyho Farrena, jeho zručnost, znalosti. Jistě, zítra nezkrachuje proto, že Tony je po smrti, ale v každém případě to bude jiné. Měl velký dar od Boha – vzal do ruky kus starého harampádí a udělal z něj starožitnost.

Teď zemřel. Zabilo ho zrcadlo za padesát liber.

Plný vzteku, který nemohl potlačit, vzteku, který v něm vzbuzoval pocit prázdnoty, se rozběhl do stájí. Tam uprostřed stálo zrcadlo, zalité pozdně odpoledním sluncem. Sklo. Mléčně bílý kus skla.

Potřeboval něco rozbít, do něčeho uhodil, někomu ublížit.

Frazer sebral z psacího stolu kladivo. Stál před zrcadlem a těžce dýchal.

Zabilo ho zrcadlo za padesát liber. Padesát posraných liber. Zvedl kladivo a přistoupil k zrcadlu.

Ale ono má cenu dvacet tisíc liber. Přinejmenším.

Jistě, kdyby je rozbil, naplnilo by ho to uspokojením, trochu by se zbavil toho vzteku nad Tonyho nesmyslnou smrtí. Dobře, snad měl důvod pohádat se s Cecilií. Neměla pravdu. Přece mohla přijet na pohřeb. Ty dva všivé dny by jí dovolenou nepokazily. A pak – měla správně zaparkovat auto a pořádně za sebou zamknout dveře.

S Cecilií se vzali před dvaceti léty. Za tu dobu si mohl zvyknout na její způsob.

Znovu zvedl kladivo. Ale s údivem zjistil, že se v zrcadle sotva vidí. Natáhl ruku a přejel po celé jeho délce prstem. Na špičce ukazováku mu zůstala silná vrstva špíny.

Podíval se na kladivo v ruce. A potom ho pustil na podlahu.

Čeho by dosáhl, kdyby zrcadlo rozbil? Možná by se mu trochu ulevilo, ale přišel by o dvacet tisíc. A první, kdo by mu za to vynadal, kdo by mu řekl, že je úplný cvok, by byl Tony Farren, kdyby ovšem žil.

Otočil se od zrcadla, ale předtím se na ně ještě jednou podíval. Musí ho nechat vyčistit a prodat ho. Třeba lacino, ale musí se ho zbavit.

Když za sebou Frazer zavřel dveře, sklo zrcadla se duhově zbarvilo. Jako když dopadne kapka oleje na vodní hladinu.

KAPITOLA 6

Těsně před třetí hodinou v noci probudilo Jonathana Frazera náhle zvonění. Převalil se v polospánku v posteli a naslepo sáhl rukou po nočním stolku, protože si myslel, že zvoní budík. Najednou se úplně probudil, neboť si uvědomil, že nezvoní budík, ale poplachové zařízení.

Rychle se posadil, rozespale si mnul oči a mžoural na spoře osvětlený ovládací panel. Chtěl vědět, odkud přístroje hlásí poplach, ale bál se rozsvítit. Monitorovací zařízení mohlo spolehlivě určit, kde do domu vnikl veřelec. Zařízení střežilo vnější brány, dům, budovy ve dvoře a dokonce některé úseky vnější zdi. Vypadalo to, že epicentrum poplachu je v dílnách mimo hlavní budovu, v přestavěných stájích. Poplach nebyl příliš hlučný, neohlašoval ho pronikavý zvuk zvonku, ani ječení sirény. Cecilie takové hlučné zařízení nechtěla – dávala přednost tomu, jež ohlásí vloupání na policejní stanici.

Jonathan Frazer vyklouzl z postele a roztřásl se ranním chladem. Měl ve zvyku spát nahý. Ted' toho litoval, protože oblékáním tmavých kalhot a černého svetru ztratil několik cenných vteřin. Nerespektoval varování bezpečnostní společnosti, která svým klientům vytrvale vtoukala do hlavy „jestliže začne bezpečnostní zařízení signalizovat, v žádném případě se nechod'te sám dívat, co se stalo“. Jonathan seběhl po schodech a srdce mu hlasitě tlouklo. Vešel do kuchyně a zastavil se. Opatrně se sehnul, aby ho nebylo vidět v okně a proplížil se ke dveřím, se skleněnou vyplní. Vyhlédl přes krytou terasu dolů, směrem k bývalým stájím.

Zablesklo se tam světlo. Okamžik putovalo sem a tam a potom zhaslo.

Ano, někdo tam byl.

Kdesi v povědomí však stále hýčkal myšlenku, naději, že poplach je falešný, třebaže firma, která zařízení instalovala, takovou eventualitu vylučovala.

Nyní byl Frazer v kuchyni a třásl se zimou i vzrušením. Policie zde musela být – měla by být – každou chvíli a přijet musí i zástupce bezpečnostní firmy... Ale tou dobou bude ten ve stáji už dávno pryč a odnese si, co se mu zlíbí. Bylo tam několik starožitností, které byly velmi cenné a jež bylo možné pohodlně odnést. Čtyři ruské ikony,

kteř Tony restauroval pro ruského vojenského atašé, sbírka zlatých mincí, pro něž zhotovovali ozdobnou vitřinu.

Nalevo od kuchyňského stolu stála souprava kuchyňských nožů, jejichž ostří se temně třpytilo v kalném světle. Vytáhl největší z nich, velký a těžký řeznický nůž. Potěžkal ho v ruce a zamyslel se, jestli by vůbec měl odvahu použít ho.

Pochopil, že hledá výmluvu, aby nemusel jít do dílny. Věřil, že to nebude dlouho trvat a bude tu policie. Frazer odsunul závory na dveřích a energicky otevřel. Hlasitě zaklel, protože zapomněl vypnout poplachové zařízení. Teď už signalizovalo na policejní stanici i v bezpečnostní firmě dvojí vniknutí. Třeba je to popořene, pomyslel si Frazer.

S nožem v ruce vyšel z kuchyně na verandu. Kožené trepky hlasitě pleskaly o dlažbu. Rychle odbočil na trávnik. Byl odporně studený a vlhkost okamžitě prosákla semišovými pantoflemi. Chladný vzduch pronikl svetrem a studil ho na nahém těle. Když se dostal ke skupině keřů a stromů, které částečně bránily pohledu od domu ke stájím, celý se třásl.

Stál v keřích, jak se mu zdálo, celou věčnost a sám sobě nadával za zbabělost. Ačkoli jeho otec – James Frazer – byl válečný hrdina, syn po něm nezdědil vůbec nic. Jonathan považoval za hrdinství jen to, podařilo-li se mu někoho přelstít při aukci.

Uvnitř stáje náhle něco s hlasitým bouchnutím spadlo a to ho uvedlo do pohybu. Přehodil si nůž z pravé ruky do levé, utřel si do svetru pocenou dlaň a vyrazil.

Opatrně se vyhýbal pěšině vysypané kaménky a pozorně pozoroval okna stájí. Všechna byla diskrétně zamřížovaná a žádná z mříží nevypadala poškozeně. Možná se vetřelec dostal dovnitř světlíkem... ale pak, když vyšel za roh, pochopil. Dveře opatřené třemi bytelnými zámky byly dokořán.

Čepy dveří byly zapuštěny do betonu, veřeje a sama vrata byla nejméně šest centimetrů silná.

Dovnitř se někdo mohl dostat, jedině pokud měl klíč. Prolétlo mu hlavou, že ještě nemá Tonyho klíč. Že by to byl někdo z Tonyho přátel? Jonathan věděl, že si Tony liboval ve společnosti mladých mužů... Třeba některý z jeho „milenců“ našel mezi Tonyho věcmi klíče a využil příležitosti.

Jonathan Frazer stál u dveří a bedlivě naslouchal. Jediné, co slyšel, byl tlukot vlastního srdce. Strčil prudce do dveří, až narazily na zeď a současně stisknul vypínač.

Stáje zalilo světlo. „Kdo je tam?“ Byl překvapený, jak jeho hlas zní klidně. Vzadu něco spadlo na zem.

„Vím, že jste tam, přestaňte se schovávat a pojdte ven.“ Zářivky nad jeho hlavou zabzučely a blikaly.

Na okraji jeho zorného pole se cosi pohnulo. Jonathan zvedl výhružně nůž... a vtom mu nad hlavou s výbuchem explodovala zářivka.

Frazer vykřikl hrůzou a bolestí, když se mu na hlavu sypaly úlomky skla. A potom následovala série výbuchů, explodovala jedna zářivka za druhou. Najednou byl vzduch plný zápachu pálící se izolace, čpěl po elektrických výbojích. Jenom jedno světlo – ve vzdáleném koutě stáje – zůstalo celé. Hrozivě bzučelo a sršely z něho fialové blesky.

Frazer strnul, otočil se a zaječel. Před ním stála vysoká, matná postava. Místo očí prázdné důlky, znetvořená tvář.

Frazer zvedl paži a rozmáchl se nožem... Tentýž pohyb ale udělala i tajemná postava, která také držela nůž. Zakroužil nožem zleva doprava a přízrak ho přesně kopíroval.

Frazerovi spadl kámen ze srdce. Uvědomil si, že stojí před zrcadlem. Viděl sám sebe.

Ve špinavém skle se ani nemohl poznat – jeho tvář vypadala jako lebka. Světlo na konci místnosti stále blýskalo. Otočil se k zrcadlu zády a pátral očima po dílně. Udělal chybu, že šel dovnitř. Měl počkat venku a chytit zloděje do pasti.

Tam!

Jakýsi stín. Vysoký, tmavý, vedle sbírky středověkých zbraní, kterou před několika měsíci koupil. To pomyšlení ho znervóznilo: Vtom koutě byly dýky, meče, sekery, kopí... Temný stín se pohnul. Kontrast světla a tmy v dílně zkresloval jeho pohyby. A právě v okamžiku, kdy na konci stáje vybuchla poslední lampa, dopadla na Jonathanovo levé rameno ruka. Dlouhá ruka, jejíž prsty se mu hluboce zaryly do svalů. Frazer ze sebe vyrazil výkřik čiré hrůzy. Uskočil a v oslepujícím světle náhle stanul tváří v tvář netvorovi. Dlouhé, žluté vyceněné zuby, obrovské zlatavé oči, tvář pokrytá dlouhou, hrubou srstí. Nestvůra vydávala nepopsatelné zvuky. Cítil její odporný dech, jenž ho nutil ke zvracení.

„Pane, pane...je všechno v pořádku?“ Chladný a nezúčastněný hlas najednou zahnal hrůzu. „Pane, pane Frazere,“ zvolal neznámý, tentokrát důrazněji.

Jonathan otevřel oči a pokusil se vzpřímit. Silné ruce ho chytily za ramena a postavily ho na nohy. Uviděl dva muže v uniformách bezpečnostní agentury TSE, společnosti, která v jeho domě instalovala bezpečnostní zařízení. Muži měli dlouhé černé elektrické svítilny, které mohly sloužit i jako obušky. Svítili jimi – přes Frazera – po místnosti. Velký vlčák na krátkém vodítku klidně seděl s hlavou svěšenou na stranu. Jeden z mužů se sehnul, sebral ze země nůž a opatrně ho podal – rukojetí napřed – Frazerovi.

„Dostali jsme hlášení, že začalo signalizovat vaše poplašné zařízení,“ řekl starší muž.

„Ano, ano, to je pravda. A tamhle je ... tamhle někdo byl, nevím kdo...Viděl jsem ho tam,“ řekl Frazer a ukázal dozadu do místnosti.

„Dobře. Takže my se tu trochu porozhlédneme kolem.“ Mladý muž odvedl Frazera ven, starší zůstal se psem uvnitř.

„Bude všechno v pořádku?“

„Vše bude O. K.“ řekl muž měkce se zřetelným irským přízvukem.

„Měli vám říct, že se nemáte sám pokoušet zjišťovat, co se děje,“ dodal.

„Byl jsem...ale...“

„Já vím,“ přikývl muž s porozuměním. „Musíte ale chápat, že kdybychom my byli na vašem místě a šli se podívat, proč začalo poplašné zařízení signalizovat, byli bychom stejně nervózní, jako jste vy. Když jsme vrazili dovnitř a objevil se před námi – promiňte mi to slovo – jakýsi divoký muž s nožem v ruce, dovedete si představit, co se mohlo stát? Kdyby byl Max nadržel Betty, byla by vám utrhla ruku.“

„Já vím, chtěl jsem...“

Hrůzný, pronikavý zvuk, při němž tuhla krev v žilách, náhle rozčísil noční ticho. Byl to výkřik smrtelné agónie. Trval jen několik vteřin, ale po něm se zdálo i ticho stejně hrůzné.

Strážník odstrčil Frazera za sebe a energicky mu nařídil: „Zůstaňte tady.“ Sáhl si k opasku pro vysílačku. „Pojízdná hlídka číslo jedna potřebuje okamžitě pomoc.“ Pak se ozval ten strašný zvuk znovu, ale tentokrát přešel do zřetelného zavytí.

„To byla Betty. Kde je Max?“ Strážník sevřel obušek a vtrhl dovnitř. Elektrickou svítilnou projížděl temné kouty stáje. Pronikavé

světlo baterky se odráželo od leštěného nábytku, kovu a krátce se zablesklo na zrcadle. Strážník procházel dílnou a Frazer ho sledoval podle toho, jak se postupně osvětlovaly tabule v oknech.

Kde je policie? Pootočil hlavu a zahlédl jakousi temnou postavu, která právě vycházela z domu. Na černém pozadí, oblečená do tmavých šatů, byla téměř neviditelná. Nezřetelně se rýsoval pouze ovál obličeje. Postava zamířila k Frazerovi.

Výkřik mu uvázl v hrdle, zoufale zatápal po noži. A pak noc prudce vybuchla v pronikavé světlo. Odhodilo ho to dozadu, do keřů. V ústech pocítil chuť krve.

KAPITOLA 7

Násilí a krvavá smrt.

Barva v jiném světle. Duše stvořená, jež byla vyrvána ze života. Vycítil zmatek onoho tvora, jeho bolest a zoufalství a poté okamžité pozbytí vědomí.

Tedy zvíře. Malá duše zvířete, vzpomínky se vracely.

KAPITOLA 8

Začalo svítat, když z Frazerova domu odjela policie, lidé z bezpečnostní agentury a lékař. Všichni slíbili, že se ještě vrátí.

Frazer seděl v kuchyni s hlavou v dlaních. Na čele měl obvaz s velkým vatovým tampónem, kterým prosakovala krev. Upřeně zíral na tabletky na utišení bolesti, které tu nechal lékař. Nechtěl je, ale uvědomoval si, že jestliže si je nevezme, nevydrží paralyzující bolest hlavy a určitě se zblázní.

Cecilie chodila po kuchyni, dosud ohromená tím, co se v noci stalo. Probudil ji křik ozývající se ze stájí. Se zděšením zjistila, že Jonathan není v posteli. Zavolala policii a ještě než zavěsila, ozval se z několika stran ječivý zvuk policejních sirén, které probudily celé okolí. Pod oknem blýskala modrá světla. Když však přinesli Jonathana, omráčeného a krvácejícího z rány na čele, její strach se změnil na vztek. Proč nezavolał bezpečnostní službu? Ta je za to přece placená. To je pro něj typické: Najme si někoho, aby pro něj pracoval a pak to dělá sám. Blbec! Mohli ho zabít! Teď bude muset přestěhovat cenné věci ze stáje na nějaké bezpečnější místo a ona konečně bude moci využít část zahrady a zadní zeď.

Posadila se proti Jonathanovi a podala mu přes stůl šálek kávy.

„Jak se cítíš?“

„Jak vypadám,“ pokusil se Jonathan o úsměv. „Ošklivě.“

„A stejně se i cítím.“

„Ví policie, co se stalo?“

Pohnul se, ale okamžitě ucítil prudkou bolest v zádech a v ramenou.

„Byl to buď pokus o loupež... nebo možná skutečně něco ukradli. Nevím, ještě jsem se tam nebyl podívat. Policie chce nejdřív vzít otisky prstů. Poplachové zařízení začalo vysílat signál...“

„Měl jsi počkat, až přijede hlídka,“ řekla Cecilie chladně. Přikývl.

„Nebo jsi měl zatelefonovat na policii.“

„Poplašné zařízení je napojeno na policejní stanici. Každopádně...a to je na celé věci to strašidelné, když jsem přišel do stájí, někdo tam byl. Díval se na mě a čekal.“ Otrásl se a oběma dlaněmi uchopil hrnek kávy, aby se zahřál.

„První přijeli z bezpečnostní agentury, protože jejich hlídka byla poblíž. Šli dovnitř a já jsem musel zůstat venku, jeden z nich se se

mnou chvíli zdržel a co se stalo potom, zatím není jasné. Jeden z těch mužů, buď uklouzl, nebo ho strhl pes. Pustil ho z vodítka,“ Frazer se napil kávy, aby se zbavil protivné chuti v ústech. „Ten, kdo byl ve stáji, ať to byl kdokoliv, zabil psa.“

„To byl ten strašlivý zvuk, který jsem slyšela?“

Frazer přikývl.

„Ale slyšela jsem dvojí zavytí.“

„Chceš to vědět?“

„Ano, řekni mi to.“

Frazer se upřeně díval do hrnku a hlas mu přesakoval hrůzou.

„Z toho, co jsem viděl, je jisté, že psa nejprve někdo připíchl vidlicí k dubové truhle a potom mu starým bronzovým mečem, byla to replika, kterou jsem koupil před několika lety, usekl hlavu.“

„Můj Bože!“

„Ten první řev byl, když psa připíchli. Ten kdo to udělal, musel mít strašnou sílu. Druhý řev byl, když sekal psovi hlavu. Meč byl tupý a bylo třeba dvou úderů.“

Cecilie odstrčila svůj šálek

„Muž, který byl se mnou venku, běžel do stáje, ale zloděj proklouzl kolem něho a objevil se přede mnou. Uhodil mne do hlavy. Policie tvrdí, že nejspíš jen hřbetem ruky. Možná, že přitom použil nějaký orientální hmat. Nic víc si nepamatuji.“

„Mohli tě zabít,“ zašeptala Cecilie.

„Ano,“ souhlasil Jonathan klidně.

„Pro pánaboha, tady to vypadá jako po bitvě,“ řekla Diana Williamsová a poodhrnula si dlouhými prsty světlé vlnité vlasy z tváře. Frazer se na ni letmo podíval. „Ano, je tu zatracený nepořádek.“ Všude kolem byly střepy z rozbitých lamp a skleněná tříšť podobná jemnému písku hlasitě praskala pod nohama, kdykoli se pohnuli.

Diana se usmála. Její rtěnka měla tmavě purpurový odstín, který se hodil k tmavým očním stínům. „To jste řekl hodně jemně.“

Na konci stáje bylo krvavé tratoliště. Dlouhé cákance, teď už zahnědlé krve, byly rozstříkány vysoko po stěnách a po podlaze. Krev byla všude, všude a na všem v okruhu dvou metrů, kde zabili psa. Bok staré dřevěné námořnické truhly byl poškrábaný, zřejmě jak se pes zoufale snažil osvobodit ze smrtícího sevření. V rýze kolem víka zůstaly zkrvavené chumáče srsti.

Jonathan a Diana nad truhlou chvíli postáli a pak se beze slova, otočili. Frazer si uvědomil, že to místo psa mohl být on sám – přibodnutý k truhle a bez hlavy. Pak se Diana prudce obrátila. Zdálo se jí, že něco koutkem oka zahlédla. Nic tam ale nebylo.

„Jsem hrozně nervózní,“ omlouvala se a couvla zpátky, oči upřené na zrcadlo, ruce v bok. Byla celá v černém. Jednak dosud držela smutek po Tonym, jednak to byla její oblíbená barva.

Viděla vlastní matný obraz v zrcadle. Pootočila hlavu na stranu. Opět se jí zdálo, že něco zahlédla.

„Co je?“ zeptal se Jonathan klidně a upřeně se na ni podíval.

„To nic. Už jste se, pane Frazere, rozhodl, co uděláte s tím zatraceným zrcadlem?“

„Ještě ne, Diano. Skutečně jsem neměl čas o tom přemýšlet...“

„Ráda bych na zrcadle začala pracovat.“

„Ale já jsem si myslel, že přesně to nechcete,“ divil se Frazer.

„Ano, ale to bylo tehdy. Dnes jsem změnila názor. Tehdy jsem byla rozrušená, nepřemýšlela jsem. Chci na zrcadle pracovat, protože jsem měla ráda Tonyho. Chci do toho dát všechno, co mě naučil, chci dokončit poslední dílo, které on začal. Nemyslíte si, že by byl Tony rád?“

„Myslím, že by byl velice rád.“

Diana přistoupila k zrcadlu a dlaní přejela po celé jeho délce. Když ruku odtáhla, měla ji celou pokrytou vrstvou mastné špíny.

„Ale já jsem to zrcadlo očistila, než jsem šla.“

„Také jsem si toho všiml. Vypadá to, jako by sklo špínu a prach přímo pohlcovalo.“

„Uvidím, co se dá dělat. Ale nejdřív tady uklidím ten nepořádek. Budu muset koupit nějaké čisticí prostředky,“ řekla a podívala se na Jonathana.

„Dělejte, co chcete a nechte mi pak v krabici stvrzenky.“

Jonathan se vrátil k truhle, kde byl zabít pes. Vytáhl z kapsy tužku a sehnul se. Zajímalo ho, jak hluboko se vidlice zasekla do dřeva. Hodně hluboko. Ten, kdo to udělal, měl nepochybně velkou sílu. Co ale lupiči hledali? Jistě, měl tu řadu cenných starožitností, ale prodat je by nebylo jednoduché. Jak ale Frazer při letmé kontrole zjistil, zloději neukradli nic. Policie sejmula otisky prstů, ale také neobjevila nic mimořádného. Ve stáji bylo všude plno zbraní. Frazer si původně myslel, že vloupání zorganizovaly děti z okolí, které zatoužily do dýkách, mačetách či lucích. To se ovšem policii

nezdálo, neboť většina zbraní byla příliš velká. Děti mívají zájem o menší kousky, ne o meče dlouhé metr osmdesát.

Frazer vstal a oprášil si prach z dlaní. Pochopil by, že někdo zabije psa, kdyby on měl v ruce nůž, když tu bestii uviděl, udělal by totéž. Ale neusekával by mu hlavu... To bylo přece jen poněkud...nepatřičné?

Ta myšlenka mu něco připomněla...

Vrátil se k zrcadlu a zadíval se do lesklé skleněné plochy. Když k němu stál otočený zády, přísahal by, že cítil něčí ruku na svém rameni. Samozřejmě, bylo to směšné, ale... Zděšeně uskočil a chytil se za rameno. Zaúpěl, když se dotkl podlitin.

Snad to ani nebyla skutečná ruka, ale možná, že se vetřelec připravoval, že na něho zaútočí a mezitím se objevila hlídka a znemožnila mu to.

„Takové věci se tu dějí, co sem přivezli to zrcadlo,“ řekla Diana Williamsová a popošla k Frazerovi. „Možná, že je prokleté.“

„Možná,“ souhlasil Frazer. Rozhodl se, že se zrcadla zbaví. Necítil se v jeho blízkosti dobře.

„Ano? Čím vám mohu posloužit?“

Frazer se otočil za zvukem Dianina hlasu. Ve dveřích, proti slunci, stál jakýsi muž. Obr, napadlo Jonathana.

„Hledám pana Jonathana Frazera,“ řekl muž se zvláštním přízvukem.

„Já jsem Frazer,“ řekl Jonathan. Cítil, že jeho neklid roste. Do stájí byl přece vstup zakázán. „Co byste rád? A jak jste se sem dostal?“

„Dali mi vaše jméno,“ řekl muž neurčitě a vyhnul se odpovědi. „Dozvěděl jsem se, že prodáváte zrcadlo, pane Frazere.“

Jonathana okamžitě napadlo, že tohle je asi muž, který tady byl v noci ve stáji. Měl jeho výšku a pravděpodobně také sílu. Frazerův neklid přerostl ve strach.

„Myslím, že jste nebyl dobře informován, nic z toho, co je v této budově, není na prodej. Tady jenom opravujeme. Ale pokud chcete, můžete navštívit náš obchod, jsem si jistý, že...“

„Slyšel jsem, že je tu na prodej zrcadlo,“ opakoval muž a znovu popošel o kousek dál. Konečně si ho mohli lépe prohlédnout. Byl odporný. Hluboké jizvy na tvářích, křivě srostlý nos, zbrázděné čelo a oči měl jako uhel. Pronikavý pohled a kštice čistě bílých vlasů jen umocňovala jeho obludnost.

„Mohl bych vědět, kdo vám to řekl?“ zeptal se Jonathan třesoucím se hlasem, který přešel v kašel. „Anthony Farren.“

Jonathan okamžitě věděl, že ten chlap lže. Tonymu se vždycky říkalo jen Tony, nikdy Anthony.

„Je to rodinné dědictví,“ pokračoval muž neodbytně a Frazer se v duchu ptal, co se asi stane, když odmítne.

„Nemělo přijít do dražby.“

„Bohužel, ale zrcadlo opravdu není na prodej.“

„Prodejte mi ho, pane Frazere,“ řekl chlap a naklonil se dopředu.

„Žádám vás, abyste odešel,“ trval na svém Frazer a snažil se, aby se mu nechvěl hlas.

Vedle Frazera se najednou objevila Diana Williamsová, nazlobená a vyzbrojená francouzskou loveckou kuší ze sedmnáctého století.

„Jestliže ihned neodejdete, budu muset zavolat policii,“ řekl Jonathan, povzbuzený dívčinou přítomností. „Neoprávněně jste vnikl do mého domu.“

Velký muž se na Frazera zahleděl, pak obrátil nenávistný pohled k Dianě a jeho tmavé oči přejížděly po její tváři, jako by si ji chtěl vrýt do paměti. Potom se otočil a odešel. Na tak velkého muže se pohyboval obdivuhodně rychle. Diana a Frazer na sebe pohlédli – nepochybovali, že se právě seznámili s vetřelcem z minulé noci... A oba věděli, že se ještě vrátí.

KAPITOLA 9

Možná, že měla Frazera požádat o několik dní dovolené, říkala si Diana. Šetřila si sice na nový motocykl, ale malou dovolenou by si mohla dopřát. Zvláště v jejím duševním stavu.

To byla hrůza, jak se na mě ten chlap díval, otrásla se. Měl tak veliké ruce a ty strašlivé jizvy ve tváři... Jak k nim asi přišel. Měl by se podívat do toho zatraceného zrcadla! S chutí by mu ho prodala a ještě zabalila do ozdobného papíru.

Ale ono to vypadalo, jako by to s ním Frazer chtěl zkusit.

Ne, neměla tu zůstat, měla si vzít dovolenou. Až by se vrátila, možná bytu nebyl ani ten fantastický nepořádek.

Diana prošla dílnou a pod nohama jí zaskřípěly střepy, a to si myslela, že už všechno uklidila... Zkontrolovala všechna okna. V jedné ruce držela kuši, kolem druhé měla omotaný vojenský opasek a na něm bodák z první světové války. Tak, i když vypadala směšně, se cítila bezpečnější. Frazer odešel domů. Klopýtal po oblázkové cestě k telefonu, aby zavolał policii. Musel jít do domu, protože telefon ve stáji kdoví proč nefungoval.

Světélky byly rovněž zavřené a teď Diana zabouchla i těžké dveře, ale zbraně neodložila. Nechtěla nic riskovat. Ten chlap se sem přece dostal včera v noci. Co by ho asi mohlo zastavit, kdyby se o to pokusil znovu? Jistě, revolver by asi byl lepší, než samostříl...

Na policiče ležela dvojice soubojových pistolí a vedle nich kolt s dlouhou hlavní. Diana ale neměla náboje a i kdyby je měla, kdo by zaručil, že se staré zbraně neroztrhnou, až zmáčkne spoušť. Dianě se něco podobného stalo s puškou. Byla to sice jen replika, ale rozletěla se na kusy, jakmile se z ní vystřelilo. Musela se smát, když si vzpomněla, jak tehdy Frazer vyváděl. Koupil tu pušku za několik set liber.

„Laciná napodobenina indiánské pušky, nikdo nepředpokládal, že se z ní bude střílet,“ řekl tehdy s úsměvem Tony.

Tony toho tolik věděl... Škoda, že zemřel. A navíc takovým způsobem.

Diana popošla k zrcadlu, zastavila se před ním a prohlížela si zašlé sklo. Z pracovního stolu vzala kousek látky a začala zrcadlo kruhovými pohyby čistit. Ušklíbla se, když viděla, kolik špíny na

látce ulpívá. Vždyť to zrcadlo čistila každý den, od chvíle, kdy ho sem přivezli. A přesto je stále špinavé. Odkud se ta špína bere?

Diana opatrně položila kuši na zem, ne příliš daleko, aby na ni snadno dosáhla a natáhla se pro láhev čistícího prostředku. Začala zrcadlo leštit ve výši svých očí.

Za deset minut byla zpocená a bolely ji ruce. Couvla a zkontrolovala své dílo. Bylo to o něco lepší, ale ne o tolik, kolik to odpovídalo námaze. Podívala se na místa, která drhla. Stále byla trochu mastná. Dotkla se jich...

Pohyb, který ucítila, přišel úplně neočekávaně. Uskočila a vykřikla. Popadla kuši a otočila se kolem vlastní osy. Ale místnost byla úplně prázdná. Dveře byly zamčené, závora zastrčená. V paprscích slunce vířila oblaka prachu.

Snad to byla jenom hra světla, co se jí jevilo jako pohyb. Sklo zrcadla bylo nerovné a zkreslovalo. Řekla si, že dělá hlouposti a sklonila kuši. Otočila se k zrcadlu a musela se usmát nad tím, jak se v něm uviděla: v černých šatech, bílými vlasy, bílou tváří, tmavě rudou rtěnkou a s očními stíny, které způsobily, že její obličej vypadal jako lebka. Najednou si vzpomněla na Tonyho, na jeho šílenou smrt, na pohřeb – na pohřbu nebyla celá léta – a teď tohle... Asi je to na její nervy moc.

Ale něco se kdesi přece jenom pohnulo. Určitě to byl pohyb. Srdce se jí rozbušilo, ostražitě se rozhlédla kolem, napřáhla bodák a zase zachytila jakýsi pohyb za pravým ramenem. Vedle ní leželo na boku ošklivé viktoriánské křeslo. Výplň z koňských žíní se z větší části povalovala na novinách kolem. Za křeslem stály tři kuchyňské židle s kolmými opěradly. Tady se přece nikdo nemohl schovat. A přesto cítila, že není sama. Věděla, že není sama.

Znovu se obrátila k zrcadlu. Pokoušela se pochopit, co tam vidí, ale zrcadlo silně zkreslovalo. Přehodila si bajonet do levé ruky a začala zrcadlo třít dlaní. Najednou vykřikla.

Něco jako jiskra jí přeskočilo z ruky na sklo. Zlostně si otřela dlaň o stehno – statická elektřina. Někdy se jí to stávalo, i když se dotkla něčeho kovového, kliky od dveří, příboru, motocyklu. Ale nikdy, když se dotkla skla.

Zkusila to váhavě znovu. Tentokrát se nestalo nic. Povrch skla byl velmi nepřijemný trochu mastný, trochu vlhký a jakoby slizký.

Za levým ramenem znovu zahlédla cosi jako zablesknutí. Byl to takový divný pohyb, jako by záchvěv mlžného oparu, ale tmavšího, spíš jako kroužící dým.

Diana se podívala přes rameno, ale neviděla nic, kromě kroužícího prachu. Otočila se znovu k zrcadlu. Nebylo pochyb, že pohyb je někde ve skle, nikoliv za ní.

Tak to tedy zkresluje sklo, konec konců bylo pět set let staré, ne-li víc. Možná, že to byl klam způsobený světlem, odraz nebo něco podobného.

Náhle se Dianě zdálo, že záblesky ve skle zesílily a zrychlily se. To, co se jevílo jako kroužící dým, začalo pulsovat. Diana fascinovaně sledovala, jak se na povrchu zrcadla mění barvy, jako když se naleje olej do vody.

Bylo to... Bylo to zrcadlo, pomyslela si Diana, které zvětšuje vířící obláčky prachu...ano...ano...Bylo to to zrcadlo...

Zavřela a znovu otevřela oči, pak ještě jednou. Připadalo jí, že sní za bílého dne. Spirálovitý vír prachu působil hypnoticky.

Narovnala se, chtěla odtáhnout dlaň...Ale nemohla. Jakési mrazení probíhalo její paží, přecházelo jí do ramen, do řader, a dolů, hluboko do klína. Před očima se jí roztančily černé skvrny. Dýchala rychle a přerývaně.

Ale byla při plném vědomí.

Upustila bajonet na zem, chytila se rukou za levou paži a zatáhla. Paže ale zůstala nehybná, prsty zkřivené... Ale vždyť se zrcadlo dotkla jen konečky prstů.

Najednou ucítila teplo. Bylo to příjemné. Teplo postupovalo od dlaně do paže. Skutečně to cítila – do ramene, do hrudi a řader, do břicha a klína až dolů, do chodidel. Otrásla se, když si uvědomila váhu svých prsů, cítila, jak jí rostou bradavky a jak se otírají o látku šatů, cítila chvění v klíně. Tělem jí proběhl další záchvěv. Roztřáslas se jí nohy. Klesla na kolena, dlaň stále na skle zrcadla, když jejím tělem proběhla další křeč, mnohem silnější než orgasmus.

Pak se její ruky dotklo cosi studeného jako led. Vykřikla a pokoušela se postavit se na nohy. Opřela se o dlaň, která byla stále jakoby zmrazená.

Pod nehybnou rukou cítila něčí tělo – měkké a oblé...jako je ženský prs.

Sotva popadla dech, srdce jí v těle bilo tak silně, až to bolelo.

Mžikání ve skle mnohokrát zintenzívnělo. A pak si Diana uvědomila, že má stejný rytmus jako tlukot jejího srdce. Viděla, jak se točící pruhy vlnících spirál mění ve tvář, mlhavou, nerozeznatelnou... Postupně se objevovaly čelisti, čelo, tváře. Objevovaly se a zase mizely. Otevřená ústa, dým, vyvěrající z úst jako pára.

Ústa se otevírala víc a víc... Pak se vedle objevila jiná tvář. Menší, ale ostřejší a jasnější.

Tony Farren!

Diana vykřikla. Výkřik byl tak pronikavý, že ho bylo slyšet už ve Frazerově domě. Zoufale se snažila uvolnit ruku, napínala svaly a křičela a křičela, až sípala. V ústech cítila krev.

Najednou síla, která svírala její paži, ochabla. Přišlo to tak náhle, že Diana ztratila rovnováhu a upadla. Přímo na spoušť kuše.

Ostrá, trojhranná spoušť jí roztrhla šaty a pronikala kůží. Bolest Dianu přivedla k vědomí. Otočila se. Spoušť uvolnila tětivu a šíp se širokým ostřím se vymrštil. Protnul její tělo těsně pod levým prsem a zabodl se do dřevěného stropu.

Z beztvaré, krvavé hmoty, kterou šíp vyrval z těla a přišpendlil ke stropu, pomalu kapala krev. Kapala dolů, na zrcadlo.

KAPITOLA 10

Hrubá proudící síla.

Zmatení, bolest, trýzeň... Cítila je již dříve, ale ty nynější byly silnější, mnohem silnější.

Člověk. Lidská duše ve smrtelné agónii.

Barvy onoho světa byly najednou jasnější...jasnější.

Ostré, jasné, čisté barvy, které pronikaly šedí.

Rychle pulsovaly. Vzpomínky se vracely. Dávné sliby, dávné přísahy.

Navždy a vždy.

Malý život, ženský život. Ne, to nebyla panna, ale byla citlivá. Vonící život, předzvěst hostiny, která přijde. Kapající krev. Zrychlující se život.

KAPITOLA 11

Už jedna nevysvětlitelná smrt přinesla dost potíží, ale dvě nepochybně spolu související – znamenaly spoustu práce a především spoustu papírů.

Inspektorka Margareta Haarenová si poposedla, aby mezi sedadly policejního vozu lépe viděla. S obdivem si prohlížela impozantní průčelí Frazerova domu. Říkala si, kolik může takový dům stát, milión, nebo půldruhého? Aniž by o rodině, která v domě bydlí, cokoli věděla, byla si jista, že tam najde dvě auta, jedno dítě – asi s exotickým jménem a psa. Zнала takové rodiny dost dobře.

„Takový rezidence mám nejradši,“ zamručel Bill Russell, když vůz zahrnul do zahrady před vilou.

„Myslela jsem, že bydlíte v jednopokojáku někde v Hackney,“ zkoušela zažertovat Margareta Haarenová. Seržant se zasmál a inspektorka zachytila udivený pohled policistky, která seděla na předním sedadle. Byla to mladá dívka, právě absolvovala policejní školu v Hendonu a teprve nedávno nastoupila k londýnské policii. Poprvé byla při vyšetřování vraždy a obdivovala inspektorku Haarenovou, která měla mezi policisty vynikající pověst.

„Tak co vlastně víme, Bille?“ zeptala se Margareta, zabořila se do sedadla a vytáhla hlášení.

Seržant byl londýnský policista jiné generace. Sloužil už pětadvacet let. Co všechno se za tu dobu změnilo – druhy zločinů, jejich množství, metody i pachatelé. Přesto však na zločinech bylo něco stejného, tehdy i nyní. Například motiv.

„Myslím, že to, co známe, je jen spousta finančních problémů.“

Margareta Haarenová se posunula na sedadle dopředu, aby lépe slyšela. Zнала Billa Russella od doby, kdy přišla k policii, a to bylo už velmi dávno. Když ji před osmi léty povýšili na inspektorku, vyžádala si ho jako seržanta. Respektovala jeho rady a uznávala jeho intuici.

„Tak nejdřív jsme tu měli podivnou smrt jednoho z Frazerových zaměstnanců. Potom vloupání a brutální zabití hlídacího psa. A pak se tu objevil ten velký chlap, samá jízva. Bezprostředně potom zemřel druhý zaměstnanec.“ Kající se usmál, mrknul do zpětného zrcátka a zachytil pohled ženy na zadním sedadle. „Někdo si na našeho pana Frazera pořádně posvítíl.“

„Taky se mi zdá.“

Bill Russell zaznamenal v očích mladé policistky údiv a začal trpělivě vysvětlovat.

„Ten Frazer je určitě pěkně zazobanej. A řekněme, že někdo by se rád na těch jeho penězích trochu přiživil. Třeba mu nabízel ochranu za úplatu, ale Frazer odmítl. A tak nejúčinnější způsob, jak mu to připomenout, bylo zabít dva zaměstnance...“

„No ano, ale dva lidi jsou teď po smrti,“ řekla zděšeně Carole Morrowová. Otočila se k inspektorce. „Přece by nikdo nezabil dva lidi jen proto, aby někoho zastrašil?“

„Vy asi myslíte, že všichni hodnotí cenu lidského života stejně jako vy, nebo jako většina normálních lidí,“ usmála se Haarenová. „Obávám se, že brzo zjistíte, že to tak není.“

Před domem už stála dvě policejní auta, srovnaná do linie jako podle pravítka, vedle nich, blíž k vchodu, nedbale parkovalo BMW. Z domovních dveří právě vyšel malý, podsaditý muž. I když neměl typický černý kufřík bylo zřejmé, že je to lékař. Hovořil se šúhlou, nádherně opálenou blondýnkou, která svůj bronz zcela jistě neměla z kosmetického salónu, ale buď z hor anebo z tropů. Lékař sešel ze schodů a nastoupil do BMW.

Haarenová poklepala mladou policistku na rameno. „Běžte za ním a zjistěte, co se stalo.“

Bill Russell sešlápl brzdu, vmanévroval auto před BMW, policistka rychle vyskočila a běžela k němu. Margareta Haarenová vystoupila a vyšla po schodech k mladé ženě, která dosud stála u pootevřených dveří. Byla jí od pohledu nesympatická a nepochybovala, že i ona bude blondýně nepříjemná.

Haarenová vytáhla policejní legitimaci. „Inspektorka Margareta Haarenová. Policie Londýn.“ Pak představila seržanta Williama Russella a policistku Morrowovou.

V jejím pohledu byla výzva. Mladá žena ji pochopila. „Cecilie Frazerová,“ představila se. „Už zde nějací policisté jsou.“

„Já jsem přijela, abych převzala celý případ. Mohu jít dovnitř?“

Margaretě Haarenové bylo přes čtyřicet, ale vypadala starší. Byla to vysoká, rozložitá žena s hranatou, spíš mužskou než ženskou tvář, kterou tvrdě ohraničovaly rovně uštížené vlasy. Několik šedivých pramenů, kontrastujících s hnědým podkladem, se vůbec nesnažila zakrýt. Z jejích jasně zelených očí vyzařovala rozhodnost a vůle. Měla na sobě kostýmek téměř ve stejné barvě jakou má policejní

uniforma. Pestrá francouzská halenka poněkud změkčovala strohou linii kostýmku. Kolegové Margaretě přezdívali Mata Hari. Proč jí tak začali říkat, si už nikdo nepamatoval, ale policista, který přezdívkou nedávno použil – stalo se to při jakémsi výslechu – skončil na ulici jako pochůzkař.

„Bohužel, s manželem nebudete moci nějakou dobu mluvit,“ řekla Cecilie odměřeně. „Je ze smrti té dívky ještě pořád v šoku. Lékař mu právě dal nějaká sedativa.“

„Kdy s ním budeme moci hovořit?“ zeptala se inspektorka.

„Zítra.“

„Zítra?“ opakovala Haarenová. „Zítra už může být pozdě. Možná, že viděl něco, co je důležité teď.“

„Nic neviděl,“ odpověděla Cecilie Frazerová rychle. „Byla jste s panem Frazerem, když našel mrtvolu?“

„Ne, nebyla, ale...“

„Položíme vám několik otázek, paní Frazerová.“

Haarenová se obrátila s tázavým pohledem k policistce, která právě vešla do haly.

„Lékař dal panu Frazerovi valium, aby se trochu vzpamatoval z šoku. Klidně s ním můžete hovořit.“

„Děkuji. Váš manžel je nahoře, paní Frazerová?“ Margareta se podívala na schody k ložnicím.

„Ano, ale myslím, že si nepřeje, aby byl rušen.“

Haarenová se usmála.

„Nemyslíte, že bude lepší, když to bude mít za sebou co nejdřív?“

Jonathana Frazera našla v ohromné posteli v místnosti tak velké, že by se do ní vešel celý její byt. Byl oblečený a zdálo se, že podřimuje.

Zaklepala na otevřené dveře.

„Pan Frazer? Jonathan Frazer?“

Pootevřel oči, ospale se na ni podíval a zamumlal: „Dobrý den.“

„Inspektorka Margareta Haarenová, londýnská policie,“ představila se a vešla do ložnice. „Vím, že jste unavený a že jste v šoku, ale chtěla bych si s vámi promluvit, dokud ještě máte vše živě v paměti.“

„Samozřejmě, samozřejmě...“ souhlasil Frazer a snažil se posadit.

„Ne, prosím, zůstaňte ležet.“

Zůstane-li Frazer v posteli, má to jisté psychologické výhody. Přitáhla si k posteli dřevěné křeslo s vysokým opěradlem a posadila se.

„Teď mi, pane Frazere, laskavě vlastními slovy popište, co se stalo. Snažte vzpomenout si na všechno, bez ohledu na to, jestli se vám to bude zdát bezvýznamné...“

„Bud' nemluví pravdu, nebo nic neví,“ řekla Margareta Haarenová o třicet minut později Russellovi, když spolu mířili ke stájím.

Seržant přikývl.

„Podle toho, co jsem se dozvěděl od zahradníka, služky a kuchaře, se zdá, že paní domu je pěkná mrcha. Frazera mají všichni rádi, váží si ho jako příjemného muže, ale ona patří k těm bohatým čubkám, které chtějí vládnout.“

Inspektorka se zastavila a ohlédla se na dům. Viděla okna kuchyně a ložnice. „Zjistil jste ještě něco?“

„Mají dceru Emannuelu, říkají jí Manny. Momentálně je doma, jinak navštěvuje nějakou drahou školu v Paříži. Loni studovala v Římě a napřesrok nejspíš v New Yorku.“

„Nejste, Bille, trochu zaujatý?“

„Ani ne,“ ušklíbl se Russell.

Před vraty stále stáli dva uniformovaní policisté a živě se bavili s policistkou Moitovou. Postavili se do pozoru a pozdravili Haarenovou a Russella.

„Máte něco?“

Jeden z policistů – mladý a růžolící – se podíval nejprve na Haarenovou, potom na Russella.

„Jednu chvíli jsme slyšeli nějaké zvuky, pane. Ale když jsme se tam šli podívat, nenašli jsme vůbec nic.“

„Jaké zvuky?“ zeptala se Haarenová.

„Jakoby sténání a vzdychání,“ policista vrhl zoufalý pohled na svého kolegu.

„Můžete být trochu konkrétnější?“

Mladý policista ještě více zčervenal.

„Zvuky bolesti, agónie?“

„Ne, spíš rozkoše, paní.“

„Rozkoše?“

Policista přešel očima z inspektorky na policistku. „Zdalo se nám, že někdo je uvnitř a dělá TO.“

„A nikdo tam nebyl?“

„Ne.“

Haarenová vešla do tmavé stáje, zamrkala, aby si oči přivykly na temnotu a zoufale se snažila, aby se nezačala smát. Z výrazu Billa Russella bylo zřejmé, že je na tom stejně.

„Odkud ti dva spadli? Z nebe?“

„To jsou devadesátá léta? To jsou lidi, kteří bez zábran hovoří o sexu, drogách a rocku?“

„Oni TO dělali,“ opakovala s úžasem inspektorka. „Jak už je to dlouho, kdy jsem naposledy slyšela takový výraz?“

„Zdá se, Margareto, že stárnete, jestli vám to mohu říct.“

„Můžete, ale nejsem jediná.“

Šli doslova po čichu k místu, kde zemřela mladá žena. Vedl je podivný zápach – ostrý zápach krve a výkalů. „Řekněte mi, Bille,“ zeptala se Margareta Haarenová klidně, „co si o tom myslíte?“ Stála s pažemi zkříženými na prsou, levou rukou si podpírala bradu.

„Objevil se tu ten velký chlap s jizvami a vyděsil Frazera i to děvče – Dianu Williamsovou. Hovořil o zrcadle, o tomto zrcadle. Chtěl ho koupit. Když mu řekli, že není na prodej, začal být dotěrný a vyhrožoval. Děvče sebralo nataženou kuši a ten chlap vymáznul. Oni byli přesvědčeni, že ho zastrášili.“

„Něco podobného nemůže takovýho chlapa zastráshit.“ zamumlal Bill a ona souhlasně přikývla.

„Každopádně Frazer pak šel domů, aby nám zatelefonoval, protože si byl jistý, že to byl zloděj, který se sem minulou noc vloupal.“

„Proč ale šel domů? Tady není telefon?“

„Je za vámi na stěně. Asi nefunguje.“

Bill si prohlédl přístroj a zjistil, že je přestřižené vedení.

„Frazer každopádně čekal, než se Diana ve stáji zamkne,“ pokračovala inspektorka. „Pak nám volal a vrátil se zpátky do stáje, když uslyšel výkřik.“

„Kde byl?“

„Na verandě.“

„Takže sem mohl vidět?“

„Přesně tak. Výkřik slyšela také kuchařka a říká, že to byl hrozný výkřik, při kterém tuhla krev v žilách. Frazer se rozběhl ke stáji a určitě by někoho viděl – kdyby tu někdo byl. Pokoušel se dostat dovnitř, ale bylo zamčeno. Oknem uviděl dívku ležící na podlaze. Všude byly spousty krve, z čeho usoudil, že Diana je mrtvá.“

„Jak zemřela?“

„Zastřelení z kuše z bezprostřední blízkosti. Přesně z té kuše, kterou měla v ruce. Šíp jí pronikl tělem a zarazil se do stropu.“

„Je tedy možné, že ten velký chlap, který je ohrožoval, se vrátil, dostal se do stáji a děvče zabil?“

„Ano, ale úhel, pod kterým šíp vnikl do stropu, ukazuje, že kuše ležela na zemi, když se z ní vystřelilo.“

Margaret Haarenová přikývla. „Takže co? Nehoda? Neopatrnost?“

Pokrčil rameny. „Dveře do stáje byly zavřené zevnitř. Když přijeli naši hoši, museli urazit zámek krumpáčem.“

„Jinak se dovnitř nemohli dostat?“

„Ne, protože okna jsou zamřížovaná a světlíky také. Možná, že jsou za tím haraburdím dvířka, o kterých nevíme. Ale pochybuju. Obě úmrtí vypadají jako nešťastná náhoda.“

„Jedné nešťastné náhodě bych byla ochotná uvěřit, ale dvěma? Dva mrtví, stejný zaměstnavatel? Jaký může být motiv?“

„Vyděračství,“ navrhl Bill.

Margareta Haarenová přikývla. Rozhlédla se po nepořádku ve stáji a pak se upřeně zahleděla na zrcadlo.

„To je to zrcadlo, o které měl ten zjizvenec zájem?“

„Ano. Frazer ho nedávno koupil na aukci v Dublinu. Ten chlap tvrdil, že se do aukce dostalo omylem.“

„Je dost ohavné,“ řekla Margareta, prohlížejíci si jeho zašlý, odpuzující povrch.

„Taková zrcadla dávají v Americe na stropy v motelech pro ty, co TO tam dělají,“ poznamenal Russell.

„U mě doma bych ho určitě na strop nedostala. Pochybuju, že by vůbec prošlo dveřmi.“

„Co podnikneme dál?“

„Podíváme se trochu důkladněji na pana Frazera a jeho obchod se starožitnostmi,“ řekla Margareta a vykročila ke dveřím. „A Bůh mu pomáhej, jestli se u něho objeví ještě nějaká mrtvola...“

KAPITOLA 12

Nalézt zrcadlo bylo poměrně snadné, ale získat ho bylo mnohem, mnohem obtížnější.

Zrcadlo koupil obchodník starožitnostmi, jistý Jonathan Frazer. Neznal toho muže, neznal takové jméno, bylo potřeba se na něj podívat, stejně jako na věci kolem něho a na jeho minulost.

Možná, že zde nebyla žádná souvislost, možná šlo o shodu okolností, ale Edmund Talbott nevěřil na náhodu. Zrcadlo Frazera přilákalo stejně, jako včelu láká vůně květů. Domníval se, že v minulosti tohoto muže – dokonce snad v dřívějších generacích, protože zrcadlo neznalo čas – se cesta zrcadla proťala s cestou někoho z Frazerova rodu.

Velký, zjizvený muž chodil sem a tam po malém bytě, který mu dal k dispozici jeden z jeho londýnských kontaktů. Byt byl na okraji Soho, nad malou čínskou restaurací, v sousedství sešlého kina, kde promítali pornografické filmy. Byt byl starý, neosobní, ale Talbottovi vyhovoval. Předtím, než se tu zabydlel, vyhodil z koupelny skvrnité zrcadlo a zakryl všechny leštěné plochy včetně oken novinami tak aby nemohl narazit na svůj odraz, na svou podobu.

Již dřív ho zrcadlo ohrožovalo, už dřív byl ve smrtelném nebezpečí. Přiblížilo se k němu a chtělo jeho život. Dosud se mu ale vždy podařilo uniknout... A nyní? Poprvé za celá staletí zůstalo zrcadlo nezakryté. A získávalo moc, už vzalo život jednomu muži. Téměř vzápětí poté, co se dostal do jeho blízkosti.

Talbott spal, když ucítil nárek mučené duše. Táhl ho to k ní, do temného, hvězdného, jiného světa. Duše však zmizela bez ozvěny, jako by nikdy neexistovala. Třebaže prohledal celý onen svět, až téměř ohrozil svou sílu, nic nenašel. Ale věděl, že zrcadlo duši pohltilo a uvěznilo. Pak zrcadlo pohltilo zvíře, ale za to mohl on, Talbott. Sledoval zrcadlo až k Frazerovu domu, přivolán sem smrtelným stenem. Jakmile se dostal do jeho blízkosti, až do morku kostí ucítil chlad skla. Věděl, že síla zrcadla vzrostla.

Nezapadlo ho, že v budově bude poplachové zařízení, to byla první chyba. Obvykle chyby nedělal, byl určitě jedním z nejostražitějších a nejopatrnějších lidí. Jeho předchůdce stály chyby život i duši. Edmund Talbott si dával pozor ...dlouhou, velmi dlouhou dobu.

Talbott byl už blízko zrcadla, když si uvědomil, že se k němu blíží Frazer. Instinkt ho zahnal do nejtemnějšího kouta stáje. Když Frazer otočil vypínačem, zářivky začaly vybuchovat v ostrých explozích po celé stáji.

Mohl to předpokládat. Věděl přece, že se ve stáji hromadí energie a zrcadlo že se jí brání.

Pak přijela hlídka bezpečnostní agentury. Pes, kterého přivezli, zachytil stopu, vycítil, že tu něco není v pořádku. Ale váhal, na koho se má soustředit – na zrcadlo, nebo na Talbotta. Nakonec se rozhodl a vyřítil se na Talbotta. To byl uchopitelný, lidský cíl.

Talbott věděl, že tito psi nejsou cvičeni, aby zabíjeli. Když se ale bestie vyřítila ze tmy, s vyceněnými zuby, se slinami cákajícími z čelistí, byl si jistý, že pokud se nebude bránit určitě mu rozerve hrdlo.

Po ruce měl zbraně, dýky, meče, kopí. Mimoděk sáhl po vidlici, když na něj to rozzuřené zvíře skočilo. Pes vletěl přímo mu hroty a on ho přibodl k velké dřevěné truhle.

Byla to smrtící rána, která měla zvíře okamžitě zabít, – ale nezabila. Zraněný pes vydal strašlivý zvuk. Snažil se otočit k Talbottovi, zuřivě vyl a z tlamy mu na všechny strany létaly krvavé sliny. Tlapami drásal truhlu a drápy do ní vyrýval klikaté rýhy. Talbott vtom okamžiku zvedl oběma rukama vysoko nad hlavu meč. Pes, jako by cítil, co se stane, se divoce zmítal, až se úplně otočil kolem vidlice, která ho probodla.

Talbott řal. Meč se zasekl psovi hluboko do krku. Bestie znovu zařvala. Další úder meče oddělil hlavu od trupu. Všude proudila krev, která byla v slabém světle stáje úplně černá, zápach krve, smíchaný s pachem dehtu a kovu, naplnil vzduch.

Talbott nechtěl zabít tak blízko u zrcadla, ale neměl na vybranou – nebo snad ano? Nebyl to jen další důkaz, že přestal chladně a logicky uvažovat?

Další chybu Talbott udělal, když se nazítrí vrátil k Frazerovi a chtěl, aby mu zrcadlo prodal. Ani Frazera, ani to děvče – Williamsovou – nechtěl vyděsit. Ale ta dívka skončila ošklivě a podezření pochopitelně padlo na něj.

Nebyl si jistý, co by měl dělat. Nemohl se objevit poblíž Frazerova domu, aniž by se o tom nedozvěděla policie. Nebylo ostatně pravděpodobné, že by Frazer dal zrcadlo do prodeje, alespoň ne v nejbližší budoucnosti. Navíc na ně Talbott nechtěně upozornil.

Co kdyby se Frazer pokusil zrcadlo rozbít? Ta myšlenka byla tak hrozná, že ji Talbott okamžitě zavrhl. Zrcadlo se přece dovedlo bránit a chránit. Stěží by Frazerovi dovolilo, aby se k němu přiblížil se zlým úmyslem.

Rozhodl se, že počká. To bylo momentálně nerozumnější. Vyčká, co se stane. Mezitím ale síla zrcadla poroste, bude mít dost času, aby se živilo. Přesto jedině, co mohl učinit, bylo čekat. A čekat Talbott dovedl.

Svlékl se donaha a myl se tak důkladně, jak jen to v malém umývadle šlo. Myšlenkami byl jinde. Necítil chlad vody, jenž mu stáhl pokožku a ještě zřetelněji odhalil neuvěřitelné množství jizev. Na tváři, na ramenou, na zádech i na hrudi. Nervy pod kůží měl poškozené, a proto necítil ani ostrou bolest, ani teplo či chlad. Zůstaly mu pouze slabé požitky.

Edwardovi Talbottovi mělo být příští rok padesát, vypadal – a také se cítil – starší. Nebyl už nejmladší, když se vydal hledat zrcadlo. Teď začínalo životní období, v němž měl do tajemství zrcadla zasvětit svého vlastního syna. Kdyby nějakého měl. Edward ale už byl deset let po smrti. Zabil se při stejné nehodě, která znetvořila otcovu tělo. Talbott byl silný a přežil, jeho dítě ne. Nehodu nepřežila ani jeho žena, milovaná Elizabeth, která byla v pátém měsíci těhotenství. Bylo to strašné a tragické neštěstí. Noviny se mu věnovaly přesně jeden den a krátce se o něm zmínili v ranních zprávách v televizi. Soud se táhl tři roky a Talbott dostal vysoké odškodné, o němž se noviny zmínily celkem pětkrát.

Ztratil rok a půl v nemocnici. Když ho konečně propustili, vrátil se do Irska a nejprve zašel na malý hřbitov, kde byli pohřbeni jeho nejdražší. Padl na mokrou zem a plakal. Byly to jeho první slzy od onoho neštěstí. Plakal, aby ulevil své bolesti, aby zapomněl na pomstu.

To, o čem se hovořilo jako o nehodě, nehoda ve skutečnosti nebyla. O tom byl Talbott přesvědčen, ale dokázat nemohl nic. Byl bezmocný.

Zavřel oči a silně si ručníkem mnul tvář. Kdyby se chtěl klamat, mohl si namlouvat, že otírá vodu. Nelhal si. Byly to slzy.

Stalo se to před deseti léty. Tři míle odtud.

Byl to nádherný den s teplým, slunným počasím, jaké je na začátku června obvyklé. Přijeli do Londýna, aby si tu přes víkend trochu

oddechli, obnovili stará přátelství a známosti, zašli do divadla a Elizabeth nakupovala.

Během toho víkendu se zhroutila jeho obrana. Hotelový výtah měl tvar granátu a jezdil po vnější stěně výškové budovy. Byl z něho fantastický rozhled na centrum města. Malý Edward se zaujetím sledoval, jak výtah šplhá nahoru a klouže dolů. Svým nadšením, jež odpovídalo jeho deseti rokům, nakazil i rodiče. Chtěl se ve výtahu svést a oni se nakonec nechali přemluvit a souhlasili.

Cesta nahoru proběhla bez problémů. Talbott se domníval, že se chlapec bude bát, ale mýlil se. Syn byl úplně fascinován nádherným výhledem skrz silná, netříštivá skla. Elizabeth se točila hlava a Edmund si přiznal, že je trochu nervózní.

Když výtah začal sjíždět dolů, byli v kabině sami. Klesání mu stáhlo hrdlo a chlapec docela ztichl.

„Dívejte se přímo před sebe, ne dolů,“ radil Edmund, ale samozřejmě, Elizabeth i Edward se dívali právě dolů. Ve skle uviděli svůj vlastní obraz.

„Dávejte si pozor, aby vám váš obraz neukradl duši.“

Edmund Talbott otevřel ústa, aby vykřikl. Sáhl po nouzové brzdě, ale neodtrhl oči od zrcadlicího se odrazu. Výtah okamžitě zastavil. Pohupoval se na silných lanech. Odrazy v tabulích netříštivého skla se začaly měnit. Viděl, jak se svaly oddělují od kostí. Vypadávají vlasy... Postavy na skle se začaly kroutit, jako by je uchopil vír. Divoce se roztočily a proměňovaly. Kostlivci.

Jeden z nich natáhl hnát a dotknul se skla. Napodobil jeho vlastní pohyb a otevřel ústa k výkřiku. Další – Elizabeth – si přitiskl obě ruce na žaludek. Jeho kostnaté prsty zmizely v břišní dutině a kolem se složily záhyby šatů. Potom se kabina utrhla. V několika okamžicích se propadla sedmadvacet ze třiceti poschodí, strhla ochrannou síť před okny, kde byly kanceláře a řítila se k zemi. Nerozbitné sklo se roztráсило a střepiny ostré jako břitva pršely na všechny strany. Edmund Talbott rukama zoufale svíral zábradlí v kabině a bezmocně sledoval, jak jsou jeho syn a žena drceni stěnami kabiny, jak je na kousky rozřezávají skleněné jehly, jež se sypaly mezerami ve stěnách. Střepiny jim skalpovaly kůži ze svalů a prorážely je až ke kostím.

Několik metrů nad zemí se těžká kovová lana, která byla tažena vzhůru, když výtah padal, omotala kolem kabiny. Rozřízla tabule z pancéřového skla, omotala Edwardovo útlé tělo a rozdrtila ho.

Edmond zavřel hrůzou oči a když je znovu otevřel – Elizabeth a Edward byli pryč. Po jejich tělech nezůstalo ani památky. Než se kabina roztříštila o chodník, byl Talbott ještě natolik při vědomí, že poručil jejich duše Bohu a ať je to sebepodivnější, byl šťastný, že zemřou všichni společně.

Ale nezemřeli. Talbott přežil, i když si po celých osmnáct měsíců, co byl v nemocnici, přál, aby zemřel. Londýnským požárníkům trvalo skoro pět hodin, než vyprostili jeho tělo z trosek. I tak otrlí muži, zvyklí na strašné nehody, se odvrátili, když z trosek vytáhli cosi, co ještě před několika hodinami bylo lidskou bytostí. Měl zemřít. To, že žije, byl zázrak, nebo zlovolný žert. Obě nohy i ruce měl několikanásobně zlomené a zdálo se, že už nikdy nebude chodit. Nepoškozená zůstala jen dvě žebra, ostatní mu pronikla do těla a potrhala většinu vnitřních orgánů. Čelisti, nosní přepážka, lícní kosti i lebka na několika místech praskly. A jeho pokožka, zvláště ve tváři, byla probodána nesčetnými jehličkami skla. Za několik měsíců mu z plastické chirurgie předali velkou sklenici, na níž byl přilepený lístek s číslem 2234. Přesně tolik skleněných střepin mu vytáhli z těla. Konstatovali, že se už asi nikdy nebude chtít podívat do zrcadla.

Edmund Talbott to sám sobě slíbil už dávno. Okamžik slabosti zničil všechno, co miloval. Tehdy, před deseti léty, považoval pomstu za nemožnou. Byl příliš slabý a příliš málo znal. Ale deset let hledání mu přece jen něco dalo.

Chtěl se pomstít. Přísahal to.

KAPITOLA 13

Jonathan Frazer se zvolna probouzel ze snu, ve kterém se mnohokrát viděl v nejhrušnějších situacích.

„Ahoj, tatí. Jak se máš?“ Otevřel oči a uviděl svoji dceru Manny sedící na kraji postele. Pokoj byl tmavý a parný, venku bylo pozdní letní odpoledne.

Posadil se, vzal do své ruky její malou ruku, pootočil ji a prohlížel si Emanneliny dlouhé prsty ve své dlani. Její prsty sevřely jeho a něžně je stiskly. V jejích očích, tmavých jako uhel, viděl sympatie a porozumění, ne však lítost, jako v očích své ženy.

Emannuele Frazerové bylo osmnáct let, byla to klasická zářivá krasavice s velkýma očima a jemnými rysy. Byla trochu podobná své matce, ale daleko víc své babičce. Mívala dlouhé, husté černé vlasy, ale když se vrátila z Paříže Jonathan ji stěží poznal. Bohatou černou hřívu nahradil sestřih téměř na ježka. Frazer jí říkal skinhead, i když mu Emannuela tvrdila, že to není zdaleka nejkratší účes a navíc je velmi módní. Frazerovi se moc nelíbil, protože příliš zvýrazňoval její lícní kosti a velké černé oči.

„Jak je ti?“ zeptala se Emannuela.

„Už je to lepší. Slyšela jsi...“

„Ano, slyšela jsem,“ přikývla.

„Co ti řekla matka?“

Manny pokrčila rameny. „Že došlo k nehodě. Diana si hrála s nataženou kuší, asi ji upustila a kuše vystřelila. Je to strašné, tatí, dva lidi tak rychle za sebou,“ její prsty silně sevřely Frazerovu dlaň.

„Má to asi něco společného s tím velkým zjizveným chlapem,“ zamumlal.

„S jakým?“ Manny udiveně svraстила čelo, což při její téměř holé hlavě vypadalo komicky.

„Před...před tím Dianiným nešťestím sem přišel nějaký velký zjizvený chlap a ptal se na zrcadlo, které jsem koupil v Dublinu...“

„Moment tatí. O jakém zrcadle mluvíš? Pár dní jsem tu nebyla a nevím, co se děje.“

„Pamatuješ, jak jsem ti vyprávěl o zrcadle, které jsem koupil v Dublinu v přístavní dražební síni? Tony to zrcadlo upravoval a asi na něj spadlo...“

Pomalou přikývla, ale nechápala.

„Minulou noc se sem někdo vloupal.“

„To jsem slyšela.“

„Jsem si jistý, že tentýž chlap, který tu byl v noci, mi dal tehle dárek,“ dotknul se ošklivé červené podlitiny uprostřed čela.

„Jak se dostal dovnitř?“

„Policie se domnívá, že mohl mít klíče, možná od Tonyho, víš, že Tony měl dlouhou dobu poměr s nějakým mužem, který byl o deset let mladší... ten nepřišel na pohřeb, a nikdo o něm neví. Policie ho hledá.“

„Myslíš, že se mu mohlo něco stát?“ zeptala se Emannuela.

„Nevím. Ale fakt je, že se od té doby neukázal a že si lupič pravděpodobně otevřel Tonyho klíči, protože zámek nebyl poškozený.“

„Pak zabil psa?“

„Ano, tatáž osoba, která mne udeřila, zabila i psa. Policie se domnívá, že to musel být někdo s obrovskou silou, protože jedním úderem připíchl psa k dřevěné truhle a pak mu usekl hlavu. Byl to nejošklivější chlap, jakého jsem kdy viděl. Den nato přišel a chtěl koupit zrcadlo. Jsem přesvědčený, že se jednalo o jednoho a téhož muže.“

„Jak vypadal?“

„Měl asi tak metr devadesát, široká ramena a hrudník, silné ruce. Mohl toho psa oddělat bez problémů.“

„A on chtěl koupit zrcadlo?“

„Tvrdil, že je to rodinná památka a že bylo prodáno omylem.“

„Měl irský přízvuk?“

„Ne čistě irský, možná skotský, nevím, takový venkovský. Každopádně působil dojmem chlapa, ze kterého jde strach.“

Nebylo příjemné jednat s ním. Už jsem se bál, že dojde ke konfliktu, když se vedle mě objevila Diana s nataženou kuší, pak ten chlap zmizel, ale my jsme oba tušili, že se vrátí. Chtěl jsem ze stáje zavolat policii, ale telefon nefungoval. Tak se Diana ve stáji zamkla a já jsem šel domů,“ Frazer polkl. „Už jsem se vracel ke stáji, když jsem uslyšel Dianin výkřik. Ale vrata byla zamčená, podíval jsem se oknem dovnitř. A ona tam ležela mrtvá. Před zrcadlem...“

Emanueliny prsty sevřely otcovu dlaň ještě silněji.

„Ona...ona tam ležela zastřelená kuší.“

Manny se zhluboka nadechla. „Jak se to mohlo stát?“ zašeptala.

„Nevím. A policie také nic neví. Tvoje matka se domnívá, že Diana asi položila kuši na zem a spoušť se sama uvolnila, právě když stála nad ní... Ale já vážně nevím.“

„Ty si myslíš, že v tom má prsty ten velký chlap?“

„Jsem si tím jistý. Policie se o něj taky zajímá. A určitě to má nějakou souvislost se zrcadlem,“ řekl Frazer zamýšleně.

„Jakou?“

„Nevím,“ odpověděl, opřel se o polštáře a zavřel oči. „Ten zjizvenec řekl, že zrcadlo bylo prodáno omylem, že to je rodinné dědictví a nikdy se nemělo dostat do dražby. Zdá se mi, že mu velmi záleží na tom, aby ho dostal zpátky.“

„Má nějakou zvláštní cenu?“ chtěla vědět Manny.

„Tony to odhadoval na víc než dvacet tisíc, ale mám v obchodě cennější věci,“ usmál se Frazer. „Dianě se zrcadlo nikdy nelíbilo, říkala, že nám přinese neštěstí a já tomu začínám věřit.“

Dveře do stáje byly nahrazeny provizorními, které narychlo vyrobili místní řemeslníci. Emannuela z kapsy vylovila klíč, který vzala z kroužku u kuchyni a lehce ho zasunula do novotou se třpytícího zámku.

Ve stáji bylo cítit jakýsi podivný zápach, nikoliv obvyklou směsici prachu, plísňe, laku a starého dřeva, ale jiný, ostrý a těžký pach. Zápach moče, krve a výkalů.

Emannuela si přidržela u nosu kapesník a přes hromady ráků se propletla až do temného rohu, kde se leskl bledý, vysoký obdélník – zrcadlo. Slyšela o něm tolik, že ho chtěla a musela vidět. Zrcadlo spojené – přímo nebo nepřímo – se smrtí dvou lidí. Byla zklamaná.

Očekávala něco působivějšího, bohatě zdobeného... těžký rám se symboly zla. Ale zrcadlo bylo jako každé jiné, jen snad neobvykle velké, v obyčejném dřevěném rámu.

Na spodní části, blízko podstavce, uviděla hnědě rezavou skvrnu. Pochopila, že to je krev Diany Williamsové a překvapilo ji, jak nevinně vypadá.

Přistoupila těsně k zrcadlu. Zkoumavě si ho prohlížela, ale svůj obraz téměř neviděla přes nánosy špíny. Na skle vystupovaly jasnější pruhy, jako by se ho někdo pokoušel umýt. Manny upřeně zírala do matné plochy a náhle se jí zdálo, jako by něco – ne, někdo! – se na ni díval.

Na chvíli se jí téměř zastavilo srdce. Odraz se v zrcadle mihl jen na zlomek vteřiny. Byl to záblesk, který mohl být stejně tak tvář, jako výtvořem její fantazie. Obraz byl překryt její vlastní podobou. Černé oči stejné jako její, stejné vysedlé lícní kosti, i když snad poněkud plnější tváře. Vykrojené rudé rty... A vlasy? Tvář v zrcadle lemovaly dlouhé, vlnité černé vlasy.

Tělem jí pronikl hluboký, svíravý pocit. Obraz se ztratil. Chvěla se, na pažích a na nohou jí naskočila husí kůže, rozrazil ji chlad. Ucouvla od zrcadla. Možná, že to byl jen přelud, důsledek toho, že celý rok kouřila marijánku. Někde četla, že droga v těle zůstává celá léta a může začít působit pod vlivem – světla, vůně, zvuku...

Už byla skoro ve dveřích, když ucítila, že za ní někdo je. Vykřikla a současně, tak jak ji to učili v kursu sebeobrany, zaujala vyčkávací postoj. Čekala se sevřenými pěstmi, veškerý strach se přetavil ve vztek... Popadla vetřelce a mrštila jím o zem... Byl to její otec.

„Tatí, probůh, tati, promiň! Myslela jsem, že sem někdo vlezl... cítila jsem, že za mnou někdo je a myslela jsem si...“

„To je v pořádku,“ zašeptal a chytil se jí za ruku, aby mohl vstát. Byl otřesený, těžce dýchal, bolelo ho na prsou. „Viděl jsem, že dveře jsou odemčené a myslím jsem si...“ Zarazil se, protože dveře otevřel úplně impulsivně, bez rozmyslu právě v okamžiku, kdy proti sobě uviděl nějakou postavu. Mlhavou, nerozeznatelnou, bez tváře. A potom ucítil bolest. „Alespoň vidím, co jsi se naučila v kurzu.“

„Je mi to strašně líto, tati.“

„Kvůli tomu se netrap,“ usmál se.

„Ale – proč jsi sem vůbec šla?“

„Byla jsem se tu jen podívat.“

„Zvědavost může být nebezpečná,“ řekl Frazer a hned toho litoval.

„To zrcadlo je strašně ošklivé.“

„Ano, to je,“ souhlasil Frazer a podíval se do kouta, kde stálo. „Co si o tom myslíš?“

Manny pokrčila rameny. „Nic. Je ošklivé... obyčejné. Čekala jsem něco jiného.“

Nepřiznala, že ji zrcadlo znepokojuje. Obraz tváře, který v něm viděla, se už změnil v neurčitou vzpomínku. Už si ani nedokázala vybavit její rysy. V paměti jí utkvělo pouze přesvědčení, že to byla ženská tvář, určitě to byla ženská tvář.

„A co ty tady děláš tati, když máš být v posteli?“

V tom si Manny najednou všimla předmětu, který otec držel za zády. „Tati, proč máš pušku?“

Jonathan Frazer zvedl zbraň a nejistě se usmál.

„Myslel jsem, že ten člověk se tady může zase objevit. Zkusil to už dvakrát a třetí pokus by mu mohl vyjít.“

„Ale co podnikneme?“

„V noci si tu na něj počkám.“

„To je ale šílený nápad. Tony i Diana tady zemřeli, a ty tu budeš sedět celou noc“ protestovala Manny. „Tohle je dvanáctiranná puška,“ namítl Frazer. „Tati, prosím tě, nedělej to.“

„Musím to udělat.“

„Proč?“

„Právě proto, že už tu zahynuli dva lidé. Dva lidé, které jsem dobře znal, a jeden z nich patřil k mým nejbližším přátelům. Chci vědět, proč se to stalo. Dlužím jim to a dlužím to i sobě.“

„Je to bláznovství,“ zašeptala Emanuela a podívala se do temnoty směrem k zrcadlu. „To všechno je kvůli tomu zrcadlu tati, můžeš pro mě něco udělat?“

„Všechno, co budeš chtít a ty to víš, miláčku.“

„Vezmi pušku a rozstřílejš to zatracené zrcadlo na kusy.“

„Manny,“ zhrozil se.

„Udělej to tati, znič to zrcadlo dřív, než ono zničí tebe, než zničí nás všechny...“

KAPITOLA 14

Manny mu přinesla tři vzkazy od Cecilie, jeden lepší než druhý. Už první byl dost nepřijemný, ale ten poslední přímo vyzařoval zlomyslnost.

Opíral se o dveře, ruce složené na prsou, hlavu skloněnou na stranu.

„Nemůže pochopit, proč nejdeš dovnitř,“ řekla Manny.

„Všechno jsem jí vysvětlil,“ odsekl trpělivě.

„Je z toho celá nesvá.“

„Bojí se, že někoho zastřelím a že se tu objeví další policisté,“ zasyčel Jonathan. „To je to, co ji nejvíc štve. Ani Tonyho, ani Dianina smrt u ní nevyvolaly jinou myšlenku než to, co si pomyslí sousedé a jak to ovlivní její postavení. Ne,“ zavrtěl hlavou. „Zůstanu tu přes noc. Možná, že bude nepřijemná, ale třeba se mi konečně podaří tu osobu chytit a navždy s ní skoncovat.“

„Vidím, že přemlouvat tě nemá smysl,“ řekla Manny rezignovaně.

„Už jsem se rozhodl,“ Jonathan se rozhlédl. Hledal si vhodné místo uprostřed stáje. S obtížemi se mu podařilo přemístit zrcadlo přímo naproti dveřím. Každého, kdo by se ve dveřích objevil, by okamžitě uviděl, a sám by byl v jeho stínu neviditelný.

„A co budeš dělat, když si pro to zrcadlo skutečno přijde?“

Otec se otočil přes rameno a předvedl jí pohmožděný, bledý a zasmušilý obličej:

„Tak ho zadržím a položím mu pár otázek, než přijede policie.“

„A co kulovnice?“

„Tu mám pro svoji ochranu,“ zamručel a uhnul pohledem. „Tati.“

„Hm.“

„Dávej pozor, tati... Nic nedělej... hlavně nic hrdinského.“

Jonathan Frazer se napřímil a otřel si ruce. „Neboj se. Vždy víš, že jsem zbabělec.“

„Jasně, a právě proto jsi sem šel včera v noci a nechal ses málem zastřelit. To je přesně to, co dělají zbabělci, že?“

„Jako bych slyšel tvoji matku,“ řekl něžně. „Fajn!“ prohlásila a odešla.

Jonathan Frazer se další dvě hodiny potuloval po stájích. Prohlížel si spoustu nejrůznějších věcí, které Tony opravoval. Některé z nich se tu povalovaly už léta a nejspíš nikdy nespátí světlo světa,

respektive obchodu. Prodej starožitností se sice moc nevyplácel, ale ačkoli to už zdaleka nebyl hlavní zdroj jeho příjmů, dosud na něm, ještě nebyl zcela nezávislý.

Jeho otec vydělal peníze a chytře je investoval. Jemu stačilo majetek jen udržovat a obchod sloužil především tomu, aby měl pořád nějaké peníze v oběhu. Přemýšlel, co si počne bez Tonyho. U každé starožitnické firmy byl někdo, kdo měl Farrena rád, takže Tony byl cenný nejen jako člověk s citem pro věci, ale i jako zdroj kontaktů. Bez něho bude všechno jiné. Jistě, mohl si najít někoho lepšího, zkušenějšího i šikovnějšího, ale to by znamenalo další obtíže a problémy a nové výdaje. Musel by se denně o obchod starat a hlavně – být tam. Nejdřív musí rozprodat, co tam je. Má v tom desetitisíce liber.

Odtáhl staletou rozbitou pohovku, ale hned uskočil. Padalo z ní rozbité sklo, třísťilo se o podlahu a bodalo ho do rukou. Diana sice uklízela důkladně, ale svou práci neměla čas dokončit. Hned ráno musí zavolat někoho, kdo vymění žárovky a pojistky. Nejspíš je vyhodilo něco z domu, asi poplachové zařízení. No jasně, to bylo ono. I když bylo zvláštní, že se prostě jen nespálily, ale rovnou vybuchly.

Třeba mu Emannuela pomůže, obchod na pár dní zavře a pozve si Roberta, svého obchodního asistenta. Spolu ten chaos zvládnou. Možná i něco prodá. Nebo to jednoduše odveze, bez Tonyho řečnění, k některému obchodníkovi na venkov.

Teprve když skoro vůbec nemohl přečíst titul na hřbetu ohromného atlasu, který Tony vázal, si všiml, že se setmělo.

Sáhl pro hodinky, ale měl na sobě jen tlustý svetr, nechal je doma vsaku. Měl hlad, ale domů, kde by se musel dohadovat s Cecilíí, se mu nechtělo. A hlavně se mu nechtělo opustit stáje. Přelezl změt' haraburdí a lehl si na pohovku. Složil si ruce přes prsa a překřížil nohy v kotnících. Kulovnici měl na dosah, na podlaze vedle sebe. Šest stop od něho stálo zrcadlo – bledý čtverec, odrážející se mezi stíny.

Když nějakou dobu obchodujete se starožitnostmi, pochopíte, že některé kusy jsou prostě neštěstí. Vzpomněl si na jezdeckou šavli, kterou si jeho kamarád koupil v aukci jako památku na útok lehké kavalerie. A jak ji vytahoval z pouzdra, rozřezal si ostrím celou dlaň. Náhoda? Ale obchodník měl speciální zájem o tento druh zbraní, a proto si ji odnesl domů. Několik dní poté se jeho tříletému synovi

záhadným způsobem podařilo sundat meč ze stěny a vyndat ho z pouzdra. Bodl se do nohy. Opět náhoda? Kamarád se nakonec rozhodl, že šavli prodá a dal ji do výkladního skříně svého obchodu na Oxford Street. Když ji jeden z asistentů zasunoval do pochvy, roztrhl si kůži mezi palcem a ukazováčkem. Náhoda?

Tři nehody se stejnou zbraní? Při pátrání po historii zbraně se přišlo na to, že patřila důstojníkovi, obviněnému ze zbabělosti během jedné vojenské akce. Večer předtím, než se měl konat vojenský soud, důstojník ve svém stanu nalehl na šavli a probodl se. Od té doby nesla zbraň cejch prokletí.

Ale takové pověsti nebyly v obchodě se starožitnostmi žádnou výjimkou. Existovala řada podobně nešťastných sběratelských předmětů a pověsti o prokletých klenotech se daly počítat na sta.

Lze tedy vyloučit, že stejně prokleté není i toto zrcadlo? Anebo pustil svou obrazotvornost na procházku?

Tony byl mrtev. Ale Tony míval nehody už dřív. Jonathan se usmál, když si vzpomněl, jak ho zamkli v lodním kufříku v sedmnáctém století. Později uvízl v brnění ze čtrnáctého století – jen Bůh ví, proč do něho tehdy vlezl. Riskoval, dělal hlouposti a pil. Co dodat k tomu dni, kdy se zapotácel a strhl na sebe zrcadlo? Že byl střizlivý? Ohledavač mrtvol prohlásil: nešťastná náhoda.

A Diana?

Ta znala pravidla zacházení se zbraněmi. Jednou přistihl dva mladé učně, jak šermují se šavlemi, ostrými jako žiletka. Okamžitě je propustil. Zbraně nejsou hračky. Co ale věděla o samostřílech, zvláště o těch jemných a složitých? To přece jen musela být nehoda a nic jiného.

Ale co ten muž? Proč by se právě on vloupal do stájí? Kvůli zrcadlu? Ale i kdyby ho našel, co by s ním dělal? Vždyť čtyři policajti měli co dělat, aby ho zvedli z Farrenova těla. Jak by ho mohl odvléci jeden muž? Možná, že byl s Tonym spolčený, možná, že se pohádali a někdo do zrcadla strčil... A tenhle člověk pak zastřelil Dianu...

Jonathan Frazer se posadil a oběma rukama si držel spánky. To je šílenství. Cítil, jak se mu točí hlava a jak jedna myšlenka honí druhou. Přemýšlel o kletbách, spiknutích a vraždách – jako blázen. Asi na něho ještě působí sedativa. Ano, proto je taky tak zmatený a ospalý.

Ale co by se stalo, kdyby teď upadl do těžkého, omamného spánku? Co by se stalo, kdyby se dnes v noci někdo vloupal do stájí? Srdce mu začalo bít jako šílené. Všechna okna byla zabarikádovaná, dveře zevnitř na zámoru. Slezl z pohovky, vzal kbelík s hřebíky a rozházel je po podlaze. Pak natáhl po celé místnosti hadici: od vchodu až k místu, kam postavil zrcadlo. Každý, kdo by sem vlezl by způsobil hluk který by probudil i mrtvého...

Frazer se rozesmál, byl to suchý syčivý zvuk. Myšlenka na probouzející se smrt před ním zhmotnila obličej Tonyho Farrena a Diany Williamsové – fakt k popukání. Ještě chvíli se dusil smíchem a pak začal jemně chrápat.

Měsíc v úplňku zářil vysoko na nebi, obloha se vyjasnila a studené, ostré světlo zalilo špinavé ulice. Edmund Talbott stál u okna a díval se malinkou škvírkou mezi novinami dolů na téměř vylištěné ulice Soho. Mladá žena v blond paruce, v příliš úzkých a příliš krátkých šatech a na příliš vysokých podpatcích, konečně opustila svoje místo na protějším chodníku. Sama, bez zákazníka.

Obr se podíval na oblohu a snažil se odhadnout čas. Založil si ruce a opřel se o stěnu. Sledoval, jak se měsíční paprsek pronikající dovnitř i přes noviny, pohybuje po holých prknech podlahy. Talbott zavřel oči, snažil se soustředit a vybavit si přesně Frazerovy stáje. V duchu si načrtl jejich plánek a pokoušel se odhadnout v jakém úhlu stojí zrcadlo k oknům a kam dopadá měsíční svit. Pokrčil rameny. Pokud vše zůstalo nedotčeno, zrcadlo stojí v přímém měsíčním světle – ale stejně tam není nikdo, kdo by něco viděl.

Měsíční paprsek se posunul přes celou místnost, postupně ozařujíc každé z malých, zabarikádovaných oken. Bylo těsně před třetí, když světlo konečně dopadlo na zrcadlo. Stříbrná tekutina stékala po ploše skla a pomalu ho přiváděla k třpytivému životu. Po celé délce vysokého zrcadla se přehnal roztřesený stín.

Jonathan Frazer otevřel oči a zíral do stěny stříbrného jasu, v němž se míhaly obrazy připomínající duchy...

KAPITOLA 15

Kouř se točil a líně vinul kolem obrovských pilířů, hustý, šedý, lepkavý. Dole u podlahy se pomalu zdvihal veliký, mlhavý opar a prostupoval přelámané a rozbité pláty kamenů. Opodál kapala voda a tupý zvuk v této pusté, rozlehlé komoře s vysokým stropem vracel ozvěnu.

Voda stála i na podlaze ve veliké, mělké louži, jež tonula ve stříbře mlhavého světla. Pilíře byly slizce zelené, smrduté a vlhké. Mokrý, těžký vzduch páchl hlínou, výkaly, rybinou a mořskými řasami.

Hustnou mlhou se mihla zahalená postava. Chlad ani pachy ji očividně nezajímaly. Spiklenecky se proplétala bludištěm rozbitých kamenů a trosek, pokrývajících podlahu, v níž byla spousta děr, zakrytých slámou a řada nastražených pastí. I kdyby se někomu podařilo prorazit vnější bezpečnostní zátarasy, aniž by způsobil hluk musel by mít opravdu štěstí, aby v tom bludišti nakonec přece jen neuvízl. V hloubi velikánské komory se mísily blízké i vzdálené zvuky, občas přerušené nepříjemným skřípotem, jaký vydává tření kovu o kov. I světlo se tu našlo: arkýř byl osvětlen teplým, zlatým svitem, kontrastujícím s temnotou a chmurností celé místnosti. Vznikaly v něm nové, stejně nepříjemné zápachy, přehlušující ty původní.

Ze stínu vystoupili dva muži. Mdlé světlo jim sklouzlo po kožených kabátech. Stáli tu ozbrojeni dýkami a meči, ve vzrušených obličejích široce rozevřené oči s malinkými panenkami.

Zahalená postava se zastavila, napřímila se, sejmula kapuci a potřásla bohatou černou hřívou. Studenýma černýma očima pozorovala oba muže.

Muži zírali na ženu s otevřenými ústy, z nichž jim na vousy stékaly sliny. Uzemnila je jediným pohledem. Věděla, že ačkoli byli zvyklí poslouchat ji, roztrhali by ji v okamžiku, kdy by jen malinko zaváhala nebo dala najevo strach.

Beze slova zasalutovali, meče u těla, a ustoupili zpět do temnoty. Tvořili poslední linii obrany. I kdyby měl kdokoli štěstí či smůlu a překonal všechny nástrahy, této by neunikl.

Byli to bratři. Ihned po narození je odebrali matce a cvičili je tak jak se cvičí lovečtí psi anebo býci pro arénu. Bili je, tloukli, týrali je

hladem a mučili je, dokud nebyli zcela oddáni svému pánu. Narkotika z nich udělala pokorné, poslušné služebníky.

Žena vešla do obloukovitého průchodu a zastavila se. Nechtěla právě nyní rušit. Věděla, že celá věc je velice delikátní. Až muž skončí, určitě ji zavolá. Od chvíle, kdy tu byla naposledy, se zde mnohé změnilo. Přibyl stůl, židle, rožeň...

A zrcadlo.

Přistihla se, jak zírá do jeho bezedné hloubky. Uvědomila si to a okamžitě se zadívala zpět do místnosti. Ve skutečnosti byla celá komora pod úrovní hladiny Temže, ve skladišti u rozpadlé hráze, obklopené slamy. I v této přelidněné, nemocnicemi prolezlé části města, zůstala budova opuštěná. Lidé, kteří vešli do jejího odporně zapáchajícího vlhkého nitra, ať už tuláci, vagabundi, či ženy, které pracovaly na hrázi – všichni byli druhý den nalezeni na ulici mrtvi. Budova byla prokletá. Nic víc a nic méně.

Žena se usmála. Jak jsou ti lidé primitivní, jak lehce manipulovatelní. Pár mrtvol a hned mluví o kletbě. Budova byla v jejich očích navěky prokletá, ačkoli jedinou skutečnou kletbou byla dvě napůl lidská stvoření. Mohla to být doba objevů a vynálezů, lidé mohli mluvit o Americe a o Indiánech, jako by opravdu věděli, o čem vyprávějí, mohli obdivovat nové rostliny, ovoce a zeleninu přicházející z Nového světa, ale jejich poznání ignorovalo vyšší, větší a daleko záhadnější svět. Svět kouzel a síly. Onen svět.

Uprostřed pokoje stál vysoký, štíhlý muž. Rezavé vlasy a vousy zdůrazňovaly bledou tvář, již dominovaly zelené oči. Jeho oděv byl kdysi smetanově bílý, ale teď hedvábnou košili i jemné kožené kalhoty pokrýval prach a špína. Ruce měl založeny v bok a díval se na zem. Aniž by se otočil, zvedl levou ruku a pohybem prstů ji pozval k sobě. Přistoupila těsně k němu, paži mu ovinula kolem pasu, hlavu si opřela o jeho rameno.

„Kelley,“ zamumlala.

U jeho nohou zela deset stop hluboká a deset stop široká jáma. Tlusté železné tyče, po týdnů zcela pokryté rzí, byly zasazeny do pevného dřevěného rámu, připevněného k podlaze.

V jámě seděl člověk.

Žena si pečlivě vykasala šaty a dlouhý plášť, aby je nezasazala, a nahnula se níž. „Je mladý?“ zeptala se.

Vysoký rezavý muž přinesl ze stolu lucernu a posvítil do jámy. Nejprve se rozběhly krysy. Pak se postavil mladý muž. Byl nahý.

Bledé tělo měl pokryto modřinami a škrábanci, špínou a slámou s blátem. V hustých vlasech – teď špinavých a mastných – zazářilo holé místo.

„Duchovní!“ vykřikla potěšené.

„Duchovní,“ přikývl velký muž. „Určitě věřil, že jsem d’ábel.“ Usmála se a ukázala dlouhé žluté zuby. „A skoro měl pravdu.“

„Jsem zvědavý, co z tebe udělá,“ rozesmál se velký muž krutě.

„Je panic?“

„Kdo to dnes přesně ví?“ zrzavý muž pokrčil rameny. „Ale je mladý a fanatický, určitě ne typ, který by hřešil.“

„Umyj ho,“ přikázala a otočila se.

Kelley něco zakřičel hrdelním jazykem podobným keltštině a nato se objevil jeden ze strážných. Zrzek ukázal na vyděšeného muže v jámě a znovu promluvil tím samým drsným, hrubým jazykem. Strážný se podíval se do jámy a odešel. Za chvíli se vrátil s velikým vědrem vody, které na muže bez okolků vychrstl. Ten zděšeně zaječel. Byla to úplně ledová voda z Temže.

„Aris,“ zachrochtal Kelley. „Znova!“

Vylili na vyděšeného mladíka další vědro. Trásl se tak že se sotva držel na nohou. Voda proměnila dno jámy v močál. Strážce seskočil do hustého bahna a postavil vězně na nohy. Ačkoli omdlával, bránil se pěstmi. Strážce ho udeřil, až se mu hlava kymácela ze strany na stranu.

Kelley spustil dolů žebřík a strážce po něm vylezl s mladým duchovním přes rameno. „Anseo!“ Tady.

Kelley ukázal na dlouhý dřevěný stůl postavený před zrcadlem. Strážce hodil mladíka na stůl. Hlava zaduněla o dřevo.

Kelley i žena přistoupili ke stolu. Bylo mu asi sedmnáct. Bledé, štíhlé tělo bylo v pořádku, nepoškozené. Neměl sice žádné stoličky, ale jeho oči byly nezakalené, bělmo poměrně jasné, jen v rozích trochu dožluta. V podpaží ani ve slabínách neměl žádné boule či uzliny, ani vředy nebo puchýřky na přirození. Snad byl i panic. Dva předešní mladíci byli nepoužitelní, protože byli nemocní.

Kelley se podíval na ženu.

„Dobrý?“

„Snad ano,“ rozhlédla se a povytáhla si plášť. „Přines ještě trochu vody – ale ne tu špinavou, ve které jsi ho skoro utopil. Pořádnou vodu, horkou...“

Kelley na ni vyděšeně zíral. Napadlo ji, zda nezašla příliš daleko. Potom přikývl a nechal ji tam samotnou.

Rychle připravovala narkotikum: směs extraktů z jedovatého kořene, anýzu, hašiše a z koňaku. Skrčila se vedle mladého muže a přiložila mu misku s drogou ke rtům. Zakašlal a polkl.

Kelley se vrátil a zastavil se za ní. Nesl dřevěné vědro s vlažnou vodou a hadry. „Nu,“ ozval se, když mladík dopil omamný nápoj.

Žena zvedla ruku na znamení ticha, položila hlavu mladíkovi na hrud' a poslouchala. Srdce bilo pomalu, ale silně a pravidelně. Ne nadarmo při zjišťování síly drogy zabili už dva lidi. Konečně s planoucíma očima vzhledla a přikývla.

Kelley jí podal vědro a hadry a ustoupil dozadu. Normálně ho nic příliš nevzrušovalo – anebo se o to alespoň snažil. Celý život záměrně potlačoval emoce a svoji energii vybíjel v pokusech a v řemesle. Nyní však i on cítil, jak se mu krev hrne do tváře. Byli blízko, velmi blízko. Cítil to.

Mladý muž otevřel oči. Vzpomínal si na strach a bolest, na hlad a žízeň, na jámu, chlad a mokro... Ale hlavně na strach. Všechno přehlušil strach.

Byl...

Byl v kostele Svaté Marie, kde sloužil Panně Marii, když mu někdo hodil něco přes hlavu. Bány, kopance...

A pak jáma. Na tu si vzpomínal. Zacloumal jím vztek. Posadil se, narovnal se, ale vzápětí padl zpět. Rozbité a ztuhlé svaly ho odmítly poslouchat. Hlavou udeřil do dřeva.

Poté k němu přišla žena. Krásná, jako anděl. Osvobodila ho z jámy a odvedla ho... Kam ho odvedla?

Byl mrtvý?

Snad umřel a je v nebi. Byl v suchu, v teple a čistý. Cítil se odpočatý a uvolněný, obklopoval ho klid a mír.

Nyní se nad ním žena skláněla. Její černé kadeře mu hladily obličej a šimraly ho na hrudi. Cítil její doteky... A pak si uvědomil, že je nahý.

Ženské rty se dotýkaly jeho obličej, čela, rtů, její vlasy mu hladily pleť jako zkoumající prsty.

A pak ke svému zděšení zjistil, že jeho tělo začíná reagovat. Ne, to není anděl, ale ďábel a démon sám. Snažil se zvednout paži, ale ta se téměř nepohnula. Otevřel ústa, aby vykřikl, ale žena mu na ně

přitiskla své rty. Otrásl se, když cítil, jak mu její jazyk laská ústa. Narovнала se a plášť jí sklouzl z ramen. Byla nahá.

Mladý duchovní se snažil ovládnout. Zavřel oči, ale bytostně cítil, jak žena vylézá na stůl vedle něho, cítil její ňadra na své kůži. Pokoušel se modlit, ale démon mu šeptal do uší oplzlá, obscénní slova, takže rostl a rostl. Vykřikl, když ucítil vlhké ženské maso, které ho sevřelo. Pochopil, že je ztracen. Byl mrtvý a prokletý. Byl v Pekle. Proto se nemohl modlit, proto si nemohl vybavit obrazy svatých.

Když otevřel oči, uviděl ženu sedící na něm. Ruce měla na jeho ramenou, rytmicky se pohybovala, oči zavřené, ústa otevřená, jazykem si olizovala vlhké rty. Pozoroval fascinovaně pohyb jejích ňader, sledoval proužek potu stékající mezi nimi na ploché břicho. Najednou se zastavila a otevřela oči...

Uvědomil si, že se poddal jejímu rytmu a pohyboval se v ní. Vítězně se zasmála. Téměř současně se jeho ruce pohnuly k jejím bokům. Přejel jí prsty přes břicho a snažil se uchopit její prsy. Cítil... Nevěděl, co cítí. Nikdy nic takového nepoznal. Nikdy předtím se ženou nebyl.

Teď se už pohyboval tak náruživě, že mu žena musela tisknout ramena ke stolu, aby zůstala nad ním. Srdce mu tlouklo, žíly na čele a na krku naběhly. Obličej, prsa a stehna zbrotit pot. Byl jen maně při smyslech, jak stále hlouběji dosedala do jeho klína, ale uvědomil si, že se na něho podívala a kývla. Byl ale příliš oddán své vášni, než aby přestal, i když si to přál.

Za svou hlavou zachytil stín. Tvar. Záblesk kovu. A bolest.

Nůž byl zahnutý jako srp. Přetál mu hrdlo bezprostředně před orgasmem. Krev prýštila z rozříznutého hrdla a stříkala na ženino tělo. Kelley ji chytil do dřevěného kalichu, který mu přidržoval u krku. Poslední, co mladík uviděl, byla žena vtírající si jeho krev do pokožky a olizující si rudé kapky ze špiček prstů.

Krev stříkající a žízeň nenasytná. Žena slezla z těla mladého muže, sebrala plášť a lehce si ho přehodila přes ramena. Všechno bylo přesně načasováno. Panic musel být zavražděn, když byla jeho krev nejvíce horká – před orgasmem. Jakmile by ho pohltila vášně, byl by k ničemu. Sledovala Kelleyho, jenž přistoupil k zrcadlu s kalichem v obou rukách. Opatrně vylil něco krve na špinavé sklo a nechal ji téct dolů. Zrcadlo se na okamžik vyjasnilo. Objevily se v něm jakési obrysy.

Ryšavý muž znovu postříkal sklo krví a opět ji nechal volně stékat. Přeludy se vyjasňovaly v obličejích a v matné obrysy budov.

Kelley ustoupil a vchrstl zbytek krve z kalichu na sklo. Kouřící trojúhelník stékal v dlouhých lepkavých kapkách dolů po skle a stíral odporný sliz.

Obraz byl nyní ostřejší a jasnější. Obličej – obličej ženy... široké oči, rozchlípené rty... Pak obraz náhle zmizel.

Edward Kelley zaklel.

„Znovu, musíme to udělat znovu.“

Jonathan Frazer se vzbudil, jakmile měsíční svit zmizel ze skla. Mrazilo ho, srdce mu bolestivě tlouklo v hrudi. Sen byl tak živý, tak skutečný.

Sedl si, naklonil se dopředu... A zjistil, že má mokré kalhoty. S hrůzou si uvědomil, že ve spánku ejakuloval.

KAPITOLA 16

Vzpomínky se vracely a s nimi i síla a zkušenosti. Nyní už vědělo, že není bez moci.

Lákat pomocí představ, zjevení a nejasných tvarů. Dvořit se touhou a sliby.

To byly jeho vzpomínky. To byla jeho moc. To byla jeho síla.

To byla jeho dovednost.

Ted' byla past nastražena a kořist na blízku.

Ted' muselo zrcadlo čekat... ale čekalo už tak strašně dlouho – celou věčnost. A stále nezměněné a neměnicí se. Ještě chvíli čekat vydrží.

KAPITOLA 17

Margareta Haarenová se posadila naproti Jonathanu Frazerovi v noblesní kanceláři přímo nad jeho obchodem. Podle představy inspektorky byl obchod se starožitnostmi přesně takový, jaký měl být – zmatek, nepořádek, chaos – v ostrém kontrastu vůči kanceláři, která byla jasně osvětlená, decentní, čistá a připomínala moderní galerii, kde každý artefakt měl své místo na skleněných vitrínách.

Když sem vstoupila z jasného, slunečného jitra, chlad klimatizace jí skoro vyrazil dech. Musela přimhouřit oči, jak ji oslnil pohled na absolutně bílé stěny, studené, neosobní osvětlení i zařízení. Dokonce i koberec byl bílý. Napadlo ji, že účet za vyčištění musí být astronomický. V podstatě byla tato část obchodu sérií malých místností s dovedně nastavenými zrcadly, která dodávala prostoru velikost a důstojnost, přestože ji neměl. Každá místnost byla obstavená něčím jiným: v jedné bylo sklo, v další keramika, ve třetí vojenské předměty, v jiné knihy, tisky, sbírka obrazů. Jen ve dvou propojených pokojích vládla žánrová všehochuť. Nikde neviděla bezpečnostní zařízení, což znamenalo, že jeho systém je diskrétní a samozřejmě velmi drahý.

Z jedné místnosti vyšel štíhlý asistent. Černé vlasy a olivová plet' – latinský typ.

„Mohu vám nějak pomoci, madam?“

„Hledám pana Frazera.“

Margareta Haarenová měla na sobě svůj obligátní kostýmek s hedvábnou blůzkou, ale v porovnání s oblekem asistenta (bílé italské hedvábí a červená kravata) si připadala, jako by se oblékala u vetešníka. Pokusila se odhadnout cenu obleku, zlata a bot, a začalo jí vrtat hlavou, jak si může dovolit mít na sobě věci zhruba za 500 liber.

„Pan Frazer je momentálně zaneprázdněn. Jsem přesvědčený, že...“

Chladně se usmála.

„Řekněte mu, že si s ním přeje mluvit Margareta Haarenová. Jistě si udělá čas.“

Asistentovi zamrznul úsměv na rtech, kývl a zmizel v místnosti označené „Knihy a tisky.“ Téměř vzápětí se vrátil.

„Pan Frazer vás očekává.“

Inspektorka ho následovala do jasně osvětleného pokoje. Na tmavých dubových policích se skvěly knihy, osvětlené tak aby vynikla krásná, vyleštěná kůže, pozlacené knihařské plátno a umělecké vazby. Na stěnách visely zářámované tisky, akvarelové miniatury. Asistent se dotknul vypínače ukrytého na boku jedné z poliček Část polic ztemněla a světlo osvitilo schody, na nichž se objevil Jonathan Frazer.

„Inspektorko “Haarenová...“ podával jí ruku.

„Doufám, že jsem nepřišla v nevhodnou dobu, pane Frazere...?“

„Ne, ne, vůbec ne, račte,“ pokynul jí Jonathan. „Roberte, přineste čaj, prosím. A nepřeji si být rušen.“

„Zajisté, pane,“ za asistentem neslyšně zapadly dveře.

„Jestli dovolíte, půjdu první,“ řekl Jonathan.

„Ty dveře se mi líbí,“ poznamenala.

„Při tom, co tady vystavujeme, jsme si nemohli dovolit mít místo dveří jen kus dřeva. Teď musíte omluvit ten nepořádek“ řekl a uvedl ji do přeplněné kanceláře. Z vysoké bohatě dekorované židle, která připomínala oltář, zvedl měděnou lopatku na uhlí.

„Tady je toho víc než v celém obchodě dohromady,“ podotkla.

„Tam máme jen vybrané kusy,“ usmál se na ni přes masivní stůl potažený kůží, na němž kupodivu stál pouze osobní počítač a dva televizory. „Je to vlastně proto, aby zákazník neměl jinou možnost výběru, než kterou mu nabízíme. A my mu pochopitelně nabízíme tu nejlepší možnost...“

Margareta Haarenová ho pozorně sledovala. Modřiny na čele byly dosud zřetelné, ještě byl pobledlý a nevypadal právě zdravě. Jeho ořechově hnědé oči byly zapadlé, s hlubokými kruhy, jako by za sebou měl bezesnou noc.

„Máte pro mne nějaké informace?“ zeptal se.

„Obávám se, že ne. Vyšetřování pokračuje. Snažíme se přijít na stopu muži, o němž jste mluvil. Byla bych ráda, kdybyste se co nejdříve zastavil na stanici. Podíváte se na pár fotografií a když z toho nic nebude, můžeme zkusit podle vašeho popisu nakreslit skicu obličeje toho muže.“

„Dobře. Přijdu rád, Kdy se vám to hodí?“

„Třeba hned, chcete-li.“

Ozvalo se za ťukání na dveře a objevil se asistent se stříbrným podnosem. Krásný značkový porcelán kazila jen obyčejná kovová konvička na mléko.

„Děkuji, Roberte.“

„Je to vše, pane?“

„Ano, děkuji.“

Margareta počkala, až se dveře zavřely a odezněly kroky mladého muže, scházejícího ze schodů. Uvědomila si, že ho vlastně ani neslyšela přicházet nahoru. Asi se zlehka příkradl a poslouchal za dveřmi.

„Rádi bychom také viděli vaši agendu týkající se Tonyho Farrena a Diany Williamsové...“

„Zajisté.“

„A pak nás zajímají podrobnosti o tom zrcadle. Možná by nás mohlo k tomu zjizvenému muži zavést. Netušíte, proč by to zrcadlo mohl chtít?“

Jonathan Frazer zavrtěl hlavou. Byl nervózní a rozrušený. Po dvaadvaceti letech u policie už Margareta Haarenová poznala, je-li někdo zmatený a snaží-li se to zatajit. S tím zrcadlem něco nebylo v pořádku.

„Vyprávějte mi o zrcadle, pane Frazere,“ vyzvala ho.

Pokrčil rameny.

„Sám toho moc nevím. Koupil jsem ho při aukci v Dublinu na cestě z dovolené, při které jsem rybařil v západním Irsku. Jezdím tam dvakrát do roka, abych si odpočinul. Moje paní dává přednost aktivnímu odpočinku. O dovolené ráda lyžuje, surfuje a tak... Já dávám přednost něčemu klidnějšímu, při čem se nemusím moc namáhat.“

„To znám,“ usmála se.

„Měl jsem v Dublinu několik hodin času a nevěděl jsem, co dělat. Toulal jsem se po ulicích a cestou do hotelu jsem si všiml aukční síně na polorozpadlé hrázi. Zašel jsem tam čistě z profesionální zvědavosti. Aukce už běžela a v podstatě tam nebylo nic, co by stálo za řeč. Až na to zrcadlo. Nikdo o něj nestál, ale protože mně došlo, jak je staré a jakou má cenu, koupil jsem ho za 50 liber.“

„A má vyšší cenu?“ zeptala se.

„Myslel jsem si, že aspoň dva tisíce, ale Tony Farren a ten tomu rozuměl daleko líp než já – ho odhadl na dvacet tisíc.“

Margareta Haarenová překvapeně zvedla oči.

„Dvacet tisíc liber! Tak to byla skvělá koupě, ne?“

„Jistě. Taková se podaří jednou za život.“

„A co se dělo potom?“ Vytáhla z kabelky elegantní černý notýsek a začala si dělat poznámky.

Opět pokrčil rameny.

„Zrcadlo dopravili sem... a pak to všechno začalo... Byla Tonyho smrt nehoda?“ vyhrkl náhle.

„Z ničeho se nedá zatím usuzovat na nic jiného, ale budeme znovu ověřovat všechna fakta případu na základě okolností, které vedly k tragické smrti slečny Williamsové.“ Poškrábala se malým černým perem na tváři. „Pane Frazere – a teď prosím, abyste byl ke mně upřímný – dlužíte někomu peníze, máte nějaké pohledávky z hazardních her anebo jste udělal něco, kvůli čemu by vás někdo mohl vydírat?“

Sok v jeho obličejí byl natolik opravdový, že znala odpověď dřív, než uraženě vyhrkl:

„Ne! Opravdu ne. Nehraju a není důvod, aby mě někdo vydíral. Tohle je poctivý a úctyhodný obchod.“

„O tom nepochybuji, pane Frazere, ale časem oceníte a pochopíte, že musím prověřit celou záležitost ze všech stran.“

Frazer vztekle usrkl čaj. Dotkla se ho! Jak si vůbec něco takového mohli myslet...

„Povězte mi něco svém asistentovi, pane Frazere,“ vybídla ho Haarenová, jako by se nic nestalo.

„O kom ... o Robertovi?“ zeptal se překvapeně.

„Ano, o tom mladém muži, kterého jsem potkala dole.“

„Jmenuje se Robert Beaumont, je Francouz a přítel mé dcery. Jeho doporučení jsou vynikající, a i když starozitnostem moc nerozumí, je perfektní obchodník.“

„Je bohatý?“

Frazer zavrtěl hlavou.

„Ne. Přijel do Londýna studovat umělecké návrhářství, ale naneštěstí zjistil, že je pro něho město příliš drahé. Úspory byly za chvíli ty tam, a tak si musel najít práci. Zeptal se Manny – to je moje dcera – a protože ta věděla, že někoho hledám...někoho reprezentativního do obchodu, navrhla mu, aby pracoval u mě. Pohovořil jsem s ním a měl jsem dojem, že to je přesně člověk, jakého potřebuji.“

„Platíte své asistenty víc, než je běžné?“

„Inspektorko Haarenová...Nevidím žádnou souvislost mezi platem mého asistenta a...“

„Odpovězte mi laskavě na otázku, pane.“

„Dávám mu 800 liber měsíčně, plus dvě a půl procenta provize ze všeho co prodá nebo zprostředkuje.“

„To zase tak strašné peníze nejsou.“

„Myslím si, že je to odpovídající plat,“ řekl chladně.

„Všimla jsem si, jak draze se obléká.“

„Ano, velmi dobře.“

„V tomhle obleku chodí do práce denně?“

„Dokonce tady koluje fáma, že jeho šatník je bohatší než můj,“ ušklíbl se Frazer.

„Bydlí u někoho nebo má svůj byt?“

„Mám tu jeho adresu...“ Jonathan otevřel složku, vytáhl z ní list papíru a pak k němu přidal fotokopie dopisů. „To jsou všechna jeho doporučení,“ řekl. „Mohu vědět, proč se o Roberta zajímáte? Snad si nemyslíte, že má co dělat s...?“

„Je pan Beaumont poctivý?“ pokračovala inspektorka. „Nikdy jste ho z ničeho nepodezíral?“

Jonathan Frazer na ni chvíli zíral a pak se usmál.

„Už vám rozumím, paní inspektorko.“

Nevinně se usmála, ale nic neřekla.

„No, ano...ano. Snad jsem ho podezíral z nepřesností.“

Nedávno nám v pokladně nesouhlasily peníze. Bylo tam mín. Vysvětloval, že pár věcí prodal se slevou, ale do účetní knihy omylem napsal původní cenu.“

„On má právo slevovat z ceny?“

„V podstatě určitá tolerance platí pro každý předmět, který tu je. Robert může zlevnit určité věci tak aby si zákazník myslel, že to udělal čistě a jen kvůli němu. I já osobně raději prodám za nižší cenu, než abych neprodal vůbec.“

„Ještě někdy jste ho podezíral?“

„Občas se tu ztratilo pár drobností... mince, vojenské starožitnosti, dýky, vyznamenání, medaile, prýmký s hodnotami, knoflíky.“ Pokrčil ramený. „No, víte, jsme tu v celém obchodě jen my dva.“ Ukázal na malou televizní obrazovku, na níž se v krátkých intervalech měnily záběry. „Každý, kdo vejde do obchodu, se sice objeví na monitoru, ale...“

„Ale vy tu nejste pořád.“

„Tak nějak...“

„Takže tu máme mladého muže se svérázným přístupem k věci, prakticky bez peněz – kromě dvou set liber týdně plus provize – kterým vlastní byt a velice drahou garderobu. Možná, že to s případem vůbec nesouvisí, ale stejně se na to podíváme.“

„A co mi doporučíte, inspektorko?“

„Najděte si jiného asistenta, pane Frazere.“

Robert Beaumont odskočil od dveří, jakmile pochopil, že rozhovor pomalu končí. Srdce mu tlouklo a jemná hedvábná košile se mu lepila na tělo. Slyšel toho dost... Slyšel tu mrchu, co o něm vykládala. Jak ho mohla tak rychle prokouknout?

Protože byl hloupý. Už se to ostatně stalo předtím a ze stejných důvodů.

Robert Beaumont byl takový malý zlodějíček s ideami, které měly sloužit jen jemu. Kariéru udělal v lepších obchodech, kde pracoval – nejdřív v Paříži, pak v Deauville, Marseille a Lyonu, než odešel na Riviéru. Díky svému úhlednému zevnějšku a šarmu dostal práci v těch nejlepších místech. Dával přednost butikům – pánským či dámským, kde mohl ukradené věci lehko ukrýt, odnést a znovu prodat. Starožitnosti byly jako druhé; a opět preferoval drobnosti. Současně místo mu zcela vyhovovalo. Frazer se v obchodě zdržoval jen zřídkakdy, byl v podstatě jednoduchý a snadno lidem uvěřil. Od přírody byl hodný, veselý a pošetilý. Beaumont se cítil skoro provinile, když u něho kradl, ale někteří lidé si to prostě zaslouží, přímo si o to koledují a Frazer k nim patřil. Většina výtěžku z krádeží padla za největší vášeň – za oblečení. Vyrosl na předměstí Paříže a nosil jen ošuntělé šaty a ručně pletené svetry, prostě to, co zbylo po bratrech a sestrách. Jako vůbec první ukradl košili ze šňůry na prádlo, když mu bylo sedm. Když zjistil, jak jednoduché je věci brát, pustil se na dráhu malého zločinu. Jedinou překážkou byla jeho nenasytlost a hloupost. Kradl u svých zaměstnavatelů příliš často a nemohl se přemoci, aby na sebe neupozorňoval nákladným oblečením. Už mnohokrát ho na to dostali.

Ale nikdy neměl tolik štěstí, aby byl včas varován jako teď. Založil si ruce a rozhlížel se, co by si odnesl „na rozloučenou“. Bohužel všechno, co zde bylo vystavené, bylo označeno, zaneseno v knihách, katalogizováno a vyfotografováno.

Uslyšel hlasy na schodech a rychle prošel obchodem, takže když Frazer s inspektorkou sešli dolů, právě ve „vojenském pokoji“ zuřivě čistil tepaný štít.

Hodil pohledem na Margaretu Haarenovou. Mrcha! A to všechno proto, že ten bastard Farren měl úplně pitomou nehodu.

Dlouho mu trvalo, než se v jeho hlavě zrodila tahle myšlenka. Zastavil se a zamračeně se díval na svůj obraz ve vyleštěném štítu. V životě ve stájích nebyl, ale to, co slyšel, ho utvrdilo v přesvědčení, že jsou přecpané starožitnostmi a uměleckými díly: neoznačenými a neevidovanými. Žádný katalog, žádné fotografie. To bylo ideální místo pro krádež. Frazer nikdy nepřijde na to, že mu odtamtud něco zmizelo.

Klíče. Bude potřebovat klíče. Podíval se na hodinky Rolex na zápěstí: skoro půl jedné. Frazer brzo odjede na oběd. Slaboch, musí se posilnit, než ho vyhodí.

Zkontroloval si obsah kapes. Pořád tam měl klíč od Frazerovy kanceláře, který ukradl před několika týdny. Tam určitě budou klíče od stájí.

KAPITOLA 18

Edmund Talbott strávil zbytek dne v Britské knihovně. Byl si jistý, že to je poslední místo, kde by ho policie hledala. Teď, když se zrcadlo opět probudilo, musel se znovu ponořit do studia jeho historie. Vedle Vatikánu to byla právě Britská knihovna, která vlastnila nej kvalitnější sbírku spisů o okultismu, satanismu, mystice a příbuzných vědách.

V minulosti Talbottova rodina zrcadlo vlastnila, i když, jak se k nim vlastně dostalo, bylo zahaleno oparem zapomnění. Teď ale přišel čas, kdy už nebylo možné jenom se o zrcadlo starat. Muselo být zničeno. Strach – strach z neznáma, z d'ábla, ze zla – přetrvával. A snad i rostl, čím intenzivněji se modlili a snažili se rozluštit záhady. Ale teď, v tomhle století, v této době, kdy bát se bylo hloupé a všechno, co s tím tak úzce souviselo, bylo zapomenuto, nabývalo nebezpečí šílených rozměrů. Doufal, že právě zde, v lůně Britské knihovny, konečně najde odpověď.

Seděl u dlouhého stolu a z kapsy vytáhl proužek papíru. Jonathan Frazer. Anthony Farren. Diana Williamsová. Existovalo mezi nimi v minulosti nějaké spojení? Pocházeli přece z úplně odlišných sociálních vrstev, věkových kategorií, odlišné bylo i jejich zázemí. Co by mohli vůbec mít společného? Vůbec nic ho nenapadlo, ale možná, že nějaké propojení přece jen existovalo. V předešlých generacích? Kdo ví? Zrcadlo bylo očividně spjato s určitými rodinami, a když ožilo, stalo se to vždy přes ženu a muže. Ale co ho probudilo z klidu a nečinnosti? Jeho otec mu vyprávěl, že to dokáže světlo měsíce, dopadne-li na sklo. Ale nemohlo to být i něco jiného?

Kde je klíč k jeho úplnému zničení? Najde ho. Přijde na to. Musí. Musí ho objevit dřív, než zrcadlo začne vraždit!

Každá smrt zrcadlu dodává sílu.

Margareta Haarenová byla přesvědčena, že policie by se měla starat o policejní záležitosti a sekretářky o papírování.

Pokud sekretářky nedělají práci policistů, policisté by neměli dělat sekretářky. Jednou se snažila přesně vyčíslit, kolik hodin strávila vyplňováním formulářů, psaním zápisů a jinými sekretářskými výkony, ale zanedlouho to s nechutí vzdala. Závěr byl zhruba asi dva

ku jedné, dvakrát více papírování než vyšetřování. Do kanceláře vrazil Bill Russell s náručí papírů z tiskárny počítače.

„Myslel jsem si, že to potřebujete hned,“ řekl omluvně.

Margareta Haarenová s radostí odsunula formulář měsíční zprávy a udělala si místo uprostřed stolu.

„To je zpráva od Garda Siochana z Dublinu o aukcionářích, kteří Frazerovi prodali zrcadlo.“

„No a?“ zeptala se Margareta netrpělivě, protože cítila, že má něco za lubem. „Chceš snad říci, že neexistují?“

„Ó ne, jsou v pořádku, to není ten problém. Konají dražbu každý týden, někdy dvakrát, když mají plno. Údajně všechno, co je určeno k odprodeji, je evidováno v počítači, což také vysvětluje nepořádek v těchto papírech,“ kývl směrem ke složce. „Prošli zprávy a záznamy za posledních osm týdnů... a podle nich neprodali žádné zrcadlo, alespoň ne takové, jehož popis jsme jim poslali.“

Margareta Haarenová se narovнала.

„A mimo to zjistili, že v životě neměli co dělat s firmou pana Frazera.“ Podíval se na ni a usmál se. „Čím dál tím lepší, co?“

„To tedy jo.“

„Pro jistotu jsem si to ještě ověřil u dopravní společnosti, jen pro jistotu – kdyby se někdo přehlédł. A zase nic. Zkontrolovali všechny záznamy v počítači a podle nich Jonathanu Frazerovi, majiteli ‚Frazerových starožitností‘ z Dublinu v životě nic nedoručovali.“

„Ale proč by Frazer lhal?“ divila se Margareta Haarenová. „A přitom tak hloupě. Přece si mohl být jistý, že si to v Dublinu ověříme, proč mi tedy dal jména a adresy?“

„Možná ho nenapadlo, že si to budeme ověřovat,“ uculil se Bill. „Nejspíš si myslel, že je daleko chytřejší než my, obyčejní policajti,“ dodal sarkasticky.

„Ne, to bych neřekla. Myslím, že není takový,“ namítla Haarenová. Měla pocit, že Frazer svým způsobem policii respektuje, ale mohla se mýlit.

„A ukázal vám vůbec někdy nějaké záznamy od aukcionářů nebo z dopravní společnosti?“ zeptal se seržant.

„Ne,“ zavrtěla hlavou a usmála se. „Pojďte, Bille, navštívíme pana Frazera ještě jednou.“

Ať jde do hajzlu. Přesně to si myslel. Přece tu k čertu nebudu čekat, než se Frazer vrátí z oběda a všechno mu dojde. To určitě. Než se vrátí, bude dávno pryč.

Tenounkým zlatým plnicím perem nadrápal Beaumont zprávu na firemní pergamenový bloček.

*Pane,
má matka v Paříži umírá. Zbývá jí několik hodin. Právě přišel můj bratr a přinesl mi letenku na cestu domů. Prosím Vás o čtyři dny dovolené.*

S úctou

Robert Beaumont.

Frazer je tak blbej, že mu na to určitě naletí. Chtěl vzít všechno, co bylo v kase, ale to by jeho výmysl odvedlo jinam. Ve skutečnosti potřeboval několik dnů čas, než se Frazer rozhodne spojit se s policií. Což by nevyšlo s nikým aspoň trochu chytřejším, ale Frazer byl idiot. K čertu s ním!

Opatrně zamkl dveře obchodu a pomalu se kradl do kanceláře. Ještě stále tam byl cítit parfém – levný a hnusný. Vůbec nic ženského na ní nebylo, od pánského kostýmu až po účes. Znal tyhle typy. Už se s nimi setkal, dokonce s nimi pracoval. Ženy, které ze sebe dělaly muže. Myslí si, jak není chytrá, když ho našla. Jen počkej...

Seděl u Frazerova stolu a otevíral jednu zásuvku za druhou. V první úplně nahoře na složce s poštou ležel svazek klíčů. Beaumont žasl: že by měl takové štěstí? Ale konec konců trochu štěstí si zasloužil. Strčil klíče do kapsy a prohlédl si poštu. Nic zajímavého. Poslední listina byla z aukčního domu v Dublinu – počítačová faktura na „Kus 69: Velké starožitné zrcadlo ve dřevěném rámu, sedm stop vysoké a čtyři široké.“ Na zadní straně byl přištípnutý účet od dopravní společnosti za přepravu zrcadla z Dublinu do domu v Kensingtonu.

Něco s tím zrcadlem bylo... Vteřinku! No jasně. Policajtko s Frazerem mluvila o zrcadle, které koupil v dražbě. Když si dal všechno, co v posledních dnech slyšel, dohromady, Beaumont si uvědomil, že to musí být stejné zrcadlo, které chtěl záhadný zjizvenec koupit těsně před smrtí Diany Williamsově.

Frazer ho výslovně varoval před velkým, mimořádně ošklivým mužem s hřívou bílých vlasů a několikrát zdůraznil, že pokud se objeví v obchodě, ať okamžitě zavolá policii. A Frazer policajtnice řekl, že zrcadlo má hodnotu asi dvaceti tisíc liber. Dopis, který drží, by mu mohl pomoci k legálnímu prodeji zrcadla.

Vložil si obálku s dopisem do kapsy a pečlivě zamknul zásuvky. Mrknul na hodinky. Přesně půl druhé, Frazer tu bude co nevidět a on neměl nejmenší chuť setkat se s ním. Jeho úzké rty se stáhly v úsměvu, když se naposledy rozhlédl kanceláří. Pakliže odejde, Frazer bude muset v obchodě zůstat celé odpoledne nebo zavřít, což pravděpodobně neudělá. Možná je právě teď nejvhodnější chvíle k návštěvě stájí. Půjde-li všechno podle plánu, bude pryč dávno předtím, než se Frazer vrátí domů.

Jonathan Frazer šel ulicí a přesvědčoval sám sebe. Byl měkkosrdcatý, slepý, pošetilý. Věděl to o sobě. Vždycky byl takový, ale nikdy to nepovažoval za vadu charakteru. Další možnost byla být jako Cecilie – tvrdý, sobecký, egocentrický... Takhle skončit nechtěl.

Takže Robert Beaumont ho podvedl. No, nebylo to poprvé, co z něho někdo udělal blázna a s jistotou věděl, že to není ani naposledy. Platil mu dobře za jeho francouzský šarm, jenž přivedl do obchodu řadu zákazníků, respektive zákaznic. A jestliže kradl, co se dá dělat? Stalo se... Musí ho vyhodit, i když to bude znamenat šílený zmatek v obchodě. Mohla by za něho zaskočit Mariny, než sežene náhradu. Ta se podiví, vždyť ho sama doporučila. Možná už stejně ukradl dokumenty a napíše si nové doporučení sám. Obchod byl zavřený.

Stál a hloupě strkal do dveří, než mu to došlo. Podíval se na hodinky. Za deset minut dvě. Kde je Robert? Srdce se mu rozbušilo. Stalo se něco?

Zaclonil si oči a snažil se nahlédnout dovnitř.

„Děje se něco, pane Frazere?“

Jonathan se zaraženě obrátil.

„Inspektorka Haarenová!“

„Děje se něco?“ opakovala. Měla podivný výraz. Nenáviděla, když si z ní někdo dělal blázný, a tenhle chlap podle všeho zatím nedělal nic jiného.

„Nevím, inspektorko,“ otočil se, zíral se do obchodu a doufal, že se objeví Beaumont. „Právě jsem se vrátil z oběda a zjistil jsem, že je zamčeno,“ zalomcoval klikou.

mlčky ho sledovala.

„Ale, Beaumont by tu měl být,“ ztišil hlas. „Napadlo mě, jestli se sem někdo nevloupal.“

Margareta Haarenová mrkla přes rameno a Bill Russell okamžitě vystoupil z civilního auta.

„Prosím, madam?“

„Obchod pana Frazera je zavřený, a on se bojí, zda ho někdo nevloupil. Je něco v rádiu?“

„Ne, nic.“

„Máte klíče, pane Frazere?“ Beze slova jí je podal.

Bill Russell otočil klíčem v zámku a vstoupil dovnitř s Haarenovou a Frazerem v patách. Seržant se hbitě pohyboval z místnosti do místnosti. Za moment se vrátil a vrtěl hlavou.

„Na tomhle poschodí nikdo není. Ale tamhle na stole jsem něco našel,“ podal Frazerovi arch papíru s jeho jménem. Jonathan přečetl vzkaz nahlas a pak se podíval na Haarenovou.

„Ten člověk si ze mne dělá legraci. Myslí si, že jsem blázen,“ řekl vztekle.

„To není příjemný pocit, pane Frazere, že ne?“

Zarazil ho tón v jejím hlase.

„Proč to říkáte, inspektorko Haarenová?“

„Zdá se, že vy jste si také myslel, že já jsem blázen, pane Frazere. Vykládal jste mi o koupi zrcadla – které je příčinou všech vašich potíží – na aukci v Dublinu. Ale ani aukční síň ani dopravci nemají záznam o tom, že s vámi jednali.“

„To je nesmysl!“ odsekl.

„Předpokládám tedy, že máte účty a faktury,“ řekla chladně.

„Samozřejmě. A musím říct, že vaše jednání se mi zdá zbytečně agresivní.“

„Předložte mi důkazy, pane Frazere, a já se vám omluvím,“ usmála se Margareta Haarenová. „Seržant Russell tu na vás počká se mnou.“

„Je tu ještě nějaký jiný východ?“ zeptal se Bill Russell tiše, když Frazer zmizel za policiemi s knihami.

„Myslím, že ne. A kam by asi tak šel, co?“

Toulali se mlčky po hlavní místnosti. Inspektorka Billa upozornila na existenci bezpečnostního zařízení a oba věděli, že je Frazer může sledovat na monitorech. Po pěti minutách se Margaret Haarenová podívala nejdřív na svoje malé hodinky a pak na Billa Russella.

„Jak dlouho může člověk hledat fakturu?“

Zamířili ke schodům, když se závěs u přepážky s policemi zavlnil a vynořil se Jonathan Frazer, bledý a s vytřeštěnýma očima. „Nechte mě hádat, pane Frazere,“ usmála se inspektorka Haarenová. „Nemůžete fakturu momentálně najít. Zřejmě jste ji omylem někam založil.“

„Ne, ne,“ zavrtěl divoce hlavou. „Byla v první zásuvce mého stolu. Ale je pryč. A stůl je zamčený. Někdo ji musel ukrást!“

„To by odpovídalo, že?“ řekl Bill Russell inspektorce. „Znám spoustu lidí, co kradou faktury ze zamčených stolů, je to dobrej kšeft.“

Vzal Frazera za loket a postrčil ho ke dveřím. „Pojďte, pojedeme na stanici a trochu si popovídáme, co vy na to?“

KAPITOLA 19

Bylo to jednoduché, až dojemně jednoduché. Dvakrát obešel dům, aby se ujistil, že tam neparkuje ani Jonathanovo, ani Ceciliino auto, po třetí zamířil svižně přímo k hlavním dveřím a dlouze zazvonil. Pak se otočil s rukama na prsou a prohlížel si přesně zastřižený trávník a úpravnou zahradu. Všechno bylo bez nápadu, strašně konzervativní jako sám Frazer. Roberta Beaumonta ovšem ani tak nezajímala zahrada, jako spíš cena pozemku a nemovitostí.

A u tohoto člověka vydělával ubohých dvě stě liber týdně! Pokud by potřeboval omluvu, že občas něco ukradl – což ho vůbec netížilo – teď ji měl. Dveře za ním se s cvaknutím otevřely. Obrátil se a automaticky se usmál, než mu došlo, že je to Emannuela. Pak nasadil daleko příjemnější úsměv.

„Dobré jitro, slečno,“ zamumlal s elegantní poklonou. Když se v Paříži seznámili, dělala si z jeho přehnaně staromódních způsobů legraci.

„Ahoj Roberte,“ řekla Manny ospale. Vrátila se dnes domů až nad ránem – jak by řekl otec, s mlékařem – moc pila i kouřila a usnula, jako když ji do vody hodí. Teprve vytrvalé zvonění od hlavních dveří ji probudilo. Pomalu jí docházelo, že tu asi není kuchařka, popadla pruhované tričko, které jí sahalo po kolena a v případě nutnosti sloužilo i jako noční košile, a pádila dolů. „Od ty tady děláš?“ zeptala se a protřela si oči.

Znovu se usmál a prsty si prohrábl smolné vlasy. „Obávám se, že jsem tu služebně,“ ukázal klíče na kroužku, které vzal z Frazerova stolu. „Váš otec mě požádal, abych přinesl pár věcí ze stájí.“

Odstoupila a dovolila mu projít do haly. Ovanula ho vůně jejího parfému, zpoceného těla a kyselý, ostrý zápach alkoholu.

„Flámovalas, co?“ zamumlal, dívaje se kradmo po hale.

„Jo, přehnal jsem to. Až do rána,“ přikývla.

„A teď za to platím. A obávám se, že budu platit podruhé, až se otec vrátí domů.“

„Ten určitě neví, co jsi prováděla v Paříži, co?“

Trochu se začervenala, pohodila hlavou a hlasitě se rozesmála. „Ne, zaplať Pán Bůh neví, a neopovaž se mu to vykládat.“

„Ach, slečno!“ řekl okázale unyle, „naše tajemství jsou pro mne posvátná.“

„Máš čas na kafe?“ zeptala se.

„Nemám, ale dám si ho.“

Díval se, jak prochází halou a zjištění, že je pod tričkem úplně nahá, ho vzrušovalo. Viděl ji nahou mnohokrát, když se milovali, ale to už bylo dávno. Na okamžik se zasníl...

Pohodil hlavou ze strany na stranu, ušklíbl se a vydal se za ní do kuchyně.

„Jak se ti u otce pracuje. Líbí se ti tam?“ zeptala se a hledala ve skřínce kávu. „Kde je ta kuchařka? Nic není na svém místě. Nemůžu nic najít,“ povzdechla si. „Jsem přesvědčená, že všechno schovává jen proto, aby byla nepostradatelná.“

Robert se zastavil u prosklených dveří a díval se přes zahradu ke stájím. „Tvůj otec je fajn chlap, fakt. A obchod sám o sobě netvoří hlavní část jeho byznysu, jak jistě víš. Víc prodeji realizuje přes katalogy a stálé kupce ...“

„Ty jsi se vždycky uměl ze všeho vykroutit,“ ušklíbla se Manny. „Nech toho a buď upřímný: jaký to je, dělat pro něj?“ Konečně našla kávu.

„Je tak trochu – no, jak se to říká, je na to taková roztomilá anglická fráze...?“

„Roberte, nech toho, tvoje angličtina je lepší než moje, takže na mne s tímhle – jak se to řekne – vůbec nechod!“

Beaumont se rozesmál.

„Vlastně to byl tvůj svérázný smysl pro humor, na který jsem se chytil dřív, než jsem si tě vůbec pořádně všimnul. No, tvůj táta mě moc nenadchl, abych pravdu řekl. Je staromódní, nemá představivost ani invenci. Jak mohl vydržet v obchodě tak dlouho, to už mi vůbec není jasné.“ Pozoroval odraz Manny v okně a viděl, jak jí úsměv zmizel ze rtů. Uvědomil si, že to přehnal. „No ale,“ dodal, „já dělám pro něj, ne on pro mě, takže jestli se někdo bude smát naposledy, bude to on.“ Najednou změnil téma. „Ta budova tam dole, to jsou stáje?“

Manny pohlédla směrem, který naznačil, a přikývla. „Jo. Tedy bývaly to stáje, ale můj dědeček je nechal přestavět na dílny. Matka to nenávidí,“ dodala. „Děsně jí vadí, že má skladiště a dílnu hned u domu. Dokonce pozvala architekty, aby jí poradili, jak to co nejlíp zamaskovat. Zasadili mraky stromů a keřů a časem snad zaroste i ten roh budovy, co je odtud vidět.“

Robert mrknul na hodinky.

„Víš co? Než uděláš kafe, skočím tam a podívám se po těch krámech, co chce tvůj táta přinést.“

„Jasně. Zavolám tě, až bude hotová.“

Robert otočil klíčem u kuchyňských dveří a vyšel na terasu. Ve vzduchu cítil omamnou vůni květů a ani se mu nechtělo věřit, že je v podstatě v centru Londýna.

Tak nejdřív stáje a pak káva. Probudil se v něm smysl pro ironii. Vypije si kafičko, požádá Manny, aby mu zavolala taxíka, zastaví se v bytě pro šaty a pas, a pak rovnou do Doveru a do Calais. Jednoduché. Organizačně perfektně vymyšlené.

Škoda jen, že nestihne vlézt s Manny do postele. Tím by tomu nasadil korunu: okradl by Frazera v jednom dni o věci i o dceru! Ale raději nebude riskovat...

První šok se dostavil, když zjistil, že stáje jsou daleko větší, než si představoval. V žádném případě se mu nepovede prohlédnout je během dvaceti minut tak jak chtěl. Musel vsadit na štěstí.

Druhý šok byl, když z ukradených klíčů ani jeden do zámku nepasoval.

Manny byla překvapená, že se Robert vrátil tak brzo. „Už jsi to našel?“

Rozhodil zoufale, nicméně s typickým francouzským šarmem ruce. „Nemůžu se dostat dovnitř,“ řekl a zachrastil kroužkem s klíči. „Žádný z nich tam nepasuje.“

„Ukaž, dal ti špatný klíče,“ zasmála se. „Po té nehodě vyměnili zámky,“ dodala a úsměv jí zmrzl na tváři. „V poslední době je celý popletený, možná, že zapomněl.“ Vzala svazek klíčů, které visely na háčku za dveřmi a podala mu ho. „Je to jeden z nových klíčů, ale nevím přesně který.“

„Jsi anděl,“ usmál se.

Byl to třetí klíč na kroužku a odemkl těžký zámek raz dva. Robert vstoupil do velké zatuchlé místnosti a zavřel za sebou dveře. Odpolední sluneční svit se prodíral zatarasenými okny a skulinami. Ve vzduchu kroužily malinké částičky prachu, které se pomalu usazovaly. Přes celou místnost se táhl dlouhatánský pracovní stůl. Beaumont si uvědomil, že právě zde Tony Farren mistrně připravoval staré krámy na cestu do obchodu se starožitnostmi. Na polici nad stolem objevil dvojce kapesní hodinky. Zatřepal s nimi a kupodivu oboje začaly tikat. Stopil je do kapsy a pokračoval v průzkumu. Vida, perlový náhrdelník. Nestejně velké perly v

plastickém sáčku byly očividně připravené k navléknutí. To bylo přesně to, co hledal. Lehce přenosné v kapse. Na druhém konci stolu objevil žaltář z 15. století, vázaný v kůži a vykládaný drahými kameny. Nerozuměl tomu natolik aby poznal zda jsou pravé, či nikoliv, nicméně kniha se vešla do kapsy.

Ted' už si rychle klestil cestu do středu místnosti. Tady bylo všechno příliš velké – židle, stoly, ošklivé ozdoby, obrovské hodiny... Narazil na změť nábytku a musel se protáhnout kolem stěny vedoucí k zadnímu východu. Naposledy se rozhlédl po místnosti a litoval, že nemá víc času. Najednou zpozorněl. To mu nějak ušlo. Těsně před sebou uviděl pohovku a zrcadlo.

Robert Beaumont si uvědomil, že vlastně stojí před zátarasem uprostřed místnosti. Zamířil k zrcadlu a ušklíbl se. Jeho odraz, rozmazaný a třesoucí se ve špinavém skle, se na něho chtivě díval. Vlastně sem přišel kvůli němu. Když o něm Frazer s policejní inspektorkou mluvili, měl dojem, že jde o malý předmět, rozhodně si nepředstavoval takovéhle monstrum. Zaklonil hlavu a snažil se odhadnout jeho výšku: No, není divu, že zabilo Tonyho Farrena, když na něj spadlo. Muselo vážit aspoň tunu.

Když sklopil oči, stála za ním Emannuela Frazerová.

Otevřel ústa, ale ona si dala prst před rty a zavrtěla hlavou. Chtěl se otočit, ale ona ukázala na špinavé sklo.

Samolibě se ušklíbl a složil si ruce přes prsa. Ted' už nemyslel na svůj fajnový oblek Soustředil se na přelud v zrcadle.

Emannuela si beze slova stáhla tričko přes hlavu. Chvilí ho držela před tělem, lehce zakrývající prsa a klín, a potom ho pustila na zem.

Beaumont cítil srdce až v krku.

Byla snad ještě krásnější, než si vzpomínal. Cítil, že jeho tělo reaguje. Přistoupil k zrcadlu a snažil se ho rukou očistit, aby lépe viděl. Její tělo se jasně odráželo ve skle. Byla to hra. Vášnivá, erotická hra. Stála za ním. Vnímál zář vycházející z jejího těla, cítil těžkou vůni parfému a potu. Ale stále se jí nedotknul... To patřilo ke hře.

Manny zvrátila hlavu a předváděla mu ladnou siluetu hrdla. Chřípí se jí rozevíralo. Rty měla vlhké a pohybovala se v rytmu pohybu svých prstů, hluboko hledajících v klíně.

A stále mlčky.

Beaumont si uvědomoval, jak mu zadrhává dech. Orgasmus se blížil. Ale jinak bylo ticho.

Jeho pozornost se ztrácela...a také přelud. V jednom okamžiku za ním už nestála Manny Frazerová, ale jiná, starší žena s dlouhými vlasy, plnoštíhlá...dlouhovlasá...dlouhovlasá...

Jeho ruka se přestala hýbat. Najednou mu to došlo. To nebyla Manny Frazerová! Báł se pohnout. Žena za ním se zmítala v extázi. Naklonil se a opřel si hlavu o studené sklo, levou rukou stiskl svůj penis a vykřikl.

Celým tělem mu proběhla křeč. Náhle uviděl oheň... jako by mu vyšlehl z očí. Oheň ve skle.

Oheň na skle.

Jeho kůže svítila, napnula se a pak zkrabatěla žárem. Odpadávala mu v černých pruzích z ruky. Tuk i svaly se škvařily. Vlasy mu praskaly a pak se vznítily. Pomáda, kterou byly natřené, mu stékala ve vroucích stružkách po zádech. Hedvábný oblek se mu na těle rozpadl. Teď se mu škvařila pokožka na obličeji a na krku... Oční bulvy se roztékaly, panenky pukly a jazyk mu hořel v ústech. Snažil se nadechnout, aby vykřikl – ale vdechl jen oheň. Jeho zachroptění udusil proud plamene, jenž se mu vydral z vnitřností.

KAPITOLA 20

Triumfální zavytí zaznělo v Onom světě. Surová síla ryzí energie, jasné obrysy, barevné vlnění skrz šedou krajinu, nekonečně dlouhé vibrace. Další třepotající se, hrůzou schvácená duše v agónii byla polapena do pasti. Vítězivši bolestí, živeno agónií čerpalo sílu ze vši té hrůzy. Další stvoření, další oběť na oltář smrti. Teď bylo tak blízko, tak strašně blízko. Potřebovalo už jen málo – další krev.

KAPITOLA 21

Zápach přiměl Manny k běhu. Nechutný, vtíravý zápach spáleného masa, listí, suchého dřeva a kůže. Olejovitě černý kouř stoupal ze stájí a kroutil se v nehybném vzduchu. Nechápala, co tam Robert tropí, nejspíš někam upustil cigaretu. Ale vždyť on nekouří... U stájí zpomalila. Odporný smrad jí zvedl žaludek. Kouř se točil kolem ní, vháněl jí slzy do očí, sedal na šaty i na tvář, vnikal do plic.

„Roberte? Roberte? Jsi tam, Roberte?“

Kde by mohl, k čertu, být?

„Roberte!“

Skloněna před vlnícím se kouřem, doběhla k nejbližšímu oknu. Přitiskla obličej na sklo, zastínila si oči dlaněmi a mžourala dovnitř. Hustý, bílý kouř zahaloval vše, ale oheň neviděla... Roberta také ne. Rozběhla se k hydrantu ukrytému mezi keři na kraji cesty. Pokusila se odtrhnout kus trička, ale látka tvrdošíjně vzdorovala, takže nakonec si namočila jen lem, přitiskla si ho ke tváři a vběhla do stájí.

Kouř byl všude. Hustě sedavý v úrovni očí, tmavý a lepkavý při zemi. Stoupal a kroutil se jako mlžný opar, ale průvan ho pomalu vytahoval ven.

„Roberte?!“

Její hlas, tlumený vlhkou látkou, se ve stáji ztrácel. Zamžikala, aby z dlouhých řas setřásla slzy, které vyrývaly v začouzeném obličejí světlé strusky. Kde jen mohou být hasicí přístroje? Pokud si pamatovala, bývaly u ponku na zdi. Otec nenechal instalovat komplexní hasicí systém. Podle jeho názoru by v případě požáru – který nepřicházel v úvahu! – nadělala voda víc škody než plameny.

Bolestivě se uhodila do nahých holení, zaklela a do očí jí vhrkly slzy. Kde ten Beaumont k čertu je?

Koutkem oka postřehla rychlý pohyb. Kouř houstl a stoupal vzhůru.

„Roberte?“ zamumlala.

Oheň byl někde blízko. Dým byl hustý a lepkavý, zápach děsivý. Namáhavě polkla, proklínajíc všechny alkohol a cigarety, které včera v noci zkonsumovala.

Znovu pohyb záblesk obličej?

„Roberte?“

Když se kouř trochu rozptýlil, Manny vykřikla. Zapotácela se, srdce se jí zběsile rozbušilo, nohy se pod ní roztráslly. Chtěla vykřiknout, ale z hrdla nevyšel ani hlásek. Hleděla na sebe do zrcadla. Nemohla se v té polonahé bledé ženě s vytřeštěnýma očima poznat.

Zdálo se jí, že zdroj kouře je přímo před zrcadlem. Zamračeně k němu vykročila.

Na zemi ležela hromada doutnajících hadrů.

Manny se k ní sehnula.

V jakési hlubinné vrstvě zaregistrovala na zemi zuhelnatělý předmět, připomínající člověka. Okamžitě ten vjem zamítla. Ukazovákem šťouchla do hromádky a popel se roztančil v rytmu jejího dechu. Zableskl se kov. Zlato. Zalovila v popelu. Byly to hodinky, zlaté hodinky. Ciferník byl pomačkaný, masivní zlaté pouzdro ožehnuto prudkým žářem, boční strana zkroucená a seškvářená. Na zadní straně bylo sotva znatelně vyryto „Robert Maurice Beaumont.“

A ona nejenže zaregistrovala, ale náhle i pochopila, co vidí. Rozžhavené hodinky začaly stékat po jejich roztřesených prstech. Drobné kapky padaly na spálené maso obklopeny drobnými namodralými plaménky.

Zaječela, rukama se opřela o kolena a znovu a znovu polykala. Žluč se jí valila hrdlem do úst. Sevřela víčka a křečovitě je tak držela, avšak obraz – živý, krvavý obraz, bílé kosti a spálené svaly, holá lebka s cary visícího masa, paže končící změtí seškvářených šlach – ten obraz nezmizel.

A kouř.

Kouř spirálovitě stoupal z těla, plazil se po povrchu zrcadla, ulpíval na něm, splýval s ním a kreslil tvary, obrazy, tváře.

Tony Farren...Diana Williamsová...Robert Beaumont.

Obličej za obličejem, obraz za obrazem. Rozšířené oči, ústa otevřená v tiché agónii.

Volali na ni... prosili... sváděli...

Emannuela Frazerová otevřela ústa a ječela, až jí krvácely hlasivky.

„To je směšné, absolutně směšné. Vaše dohady jsou absurdní.“

„Možná byste si přál počkat, až přijde váš právník, pane Frazere,“ tiše navrhla Margareta Haarenová.

„Nevím proč. Vaše tvrzení jsou neopodstatněná. S vaším směsným obviněním nemám nic společného,“ pokračoval Frazer, třesoucí se vztekem.

„Nevznáším proti vám žádná obvinění, pane Frazere. Jste pouze povinen nám pomoci.“ Vzhlédla, když do malé kanceláře vstoupil Bill Russell se složkou papírů v ruce. Beze slov přistoupil k psacímu stolu, položil před ni papíry a postavil se ke dveřím. Ještě než složku otevřela, věděla, že tam najde zlé zprávy.

„Musíte chápat naši pozici, pane Frazere,“ pokračovala, zatímco očima přejížděla řádky. „Řekl jste nám, že jste zrcadlo koupil v Dublinu, to zrcadlo, které bylo příčinou úmrtí jednoho vašeho zaměstnance, a které dalšího zaměstnance před smrtí varovalo. A přitom o vás v dražební síni v Dublinu nikdy neslyšeli, nikdy s vámi neobchodovali, a dokonce toho dne žádné zrcadlo neprodali. Hovořili jsme s lidmi, kteří – jak tvrdíte – vám zrcadlo dodali. Ti vás ale vůbec neznají. Myslím, že nejsem daleko od pravdy, když řeknu,“ zakončila měkce, snažíc se nějak vstřebat to, co právě dočetla, „že nám lžete, pane Frazere.“

„Ale proč?“ žasl „Jaký bych k tomu měl důvod?“

Margareta Haarenová vstala a natáhla se pro kabát ležící přes opěradlo židle.

„Myslím, že bude lépe, když půjdete s námi, pane Frazere.“

„Proč? Kam?“ zeptal se, ale nepohnul se z místa. „Vezmeme vás domů. Stala se...nehoda.“

„Nehoda? Jaká nehoda?“

„Nejsme si jisti. Požár ve skladu. Vaše dcera je zdrčená.“

Frazer na ni zděšeně pohlédl.

„Je mi líto, ale podrobnosti neznám,“ zalhala.

Jeli beze slova ucpanými ulicemi Londýna za doprovodu motorek a houkajících sirén. Chvějící se Jonathan Frazer byl bledý, měl vytřeštěné oči a Haarenová i Russell cítili, jak se potí.

Ze slepé ulice s ječením vyrazila sanitka, právě když do ní vjížděli a před domem zaparkovali ve chvíli, kdy mrtvolu v plastickém vaku ukládali do druhé sanitky. Frazer vykřikl a rozběhl se k ambulanci. S rván zrůzněnou strachem rval zip na lidském balíku a odhaloval seškvarený, hadrovitý obličej s prázdnými očními důlky. Bill Russell mu odtrhl ruce a odstrčil ho stranou. „Je živá. Živá. To není vaše dcera. Ta žije.“

Frazer se zhroutil na schody s hlavou v dlaních. Tělem mu otřásaly vzlyky. Bill si sedl vedle něho a objal ho kolem ramen.

„Je to O.K. to není Manny. Ta je v pořádku. Asi našla tělo a omdlela, ale chlapci z ambulance říkali, že není zraněná.“

„Myslel jsem...myslel jsem... myslel jsem,“ vyřázel Frazer.

„Vím, co jste si myslel. Taky mám dceru...“

Frazer si mnul oči a pokoušel se vstát, ale nohy měl nejisté. Seržant mu musel pomoci. Když ambulance odjela, zeptal se: „Když to není Manny, kdo to tedy je?“

„Nevíme, pane. Tělo bylo nalezeno ve skladišti, ohořelé k nepoznání. Všechno, podle čeho bychom ho mohli identifikovat shořelo. Našli jsme jen nějaké hadry a pár pánských bot.“

„Takže stáje...“ Frazer zalpal po dechu.

„Nedotčené.“

Frazer na něho nevěřičně pohlédl. „Cože?“

„Už jsem něco podobného kdysi viděl, pane. Před mnoha léty na okrsku. Zavolali mě kvůli jednomu starci, který nebyl k nalezení. Našli jsme ho v jeho bytě. Seděl na židli. I když shořel na troud, židle byla jen ožehnutá. Prý se to stává,“ pokusil se o úsměv. „Nikdo neví, jak a proč se to děje. Je to taková malá záhada života.“

„Co dělal ve stájích?“

„Zjistíme to, pane.“

„Chci se tam podívat.“

„Nevím,“ pokrčil Russell rameny a ohlédl se na inspektorku. Kývla. „Tak dobře. Pojd'te.“

Před stájemi patrolovali policisté. Zevnitř šlehalo v pravidelných intervalech světlo. Frazer se propletl mezi policisty a vstoupil do stájí. Zamířil přímo k zrcadlu a pečlivě ho studoval, než zjistil, že beton pod nohama je sežehnutý.

Haarenová se podívala na Russella. Nikdo Frazerovi neřekl, kde tělo našli. Stáje byly veliké a mohlo to být kdekoliv. Frazer se prudce obrátil, jeho tvář byla strnulá, bez výrazu. Když vyšel ven, na sluncem zalitou zahradu, prudce oddechoval.

„Pane Frazere...“ Margareta Haarenová se dotkla jeho paže.

„Tam,“ zasyčel. „Tam. TAM!“

Podívala se směrem, kterým ukazoval ztuhlou rukou. U domu stál vysoký, rozložitý muž. Tvář měl ve stínu, ale jeho bílé vlasy zářily jako monstrance.

Frazer jí zaťal prsty do paže, oči vzrušením doširoka otevřené.

„To je on! To je ten zjizvený muž!“

Bill Russell se rozeběhl k domu, ale cizinec už zmizel.

Inspektorka pokynula dvěma policistům, které přivábil křik.

„Za ním! Rychle!“

Bill zahnul za roh, když jej uchopily obrovské paže a zvedly ho ze země. Kdosi jím mrštil o zeď tak prudce, že málem omdlel.

„Co se tu stalo?“ zeptal se hlas s tvrdým přízvukem. Ohromný muž jím třásl. Držel ho pár centimetrů nad zemí a cloumal s ním ze strany na stranu. „Odpověz mi!“ skřípal.

„Jděte k čertu...“

„Hej, vy!“

Dva konstáblové vyběhli zpoza rohu a dostali se téměř až k Talbottovi, než si jich všiml. Mladší z mužů zařval, když ho Talbott, stále držící Russella přitisknutého ke zdi, kopnul vysoko do hrudníku. Obrovská síla vrazila policistovi žebra hluboko do plic a odhodila ho na druhého muže. Oba ve změti údů padli na zem.

Talbott se znovu obrátil k Russellovi: „Odpověz mi!“

„Jděte k čertu!“

Obr ho kolenem kopl do slabin. „Mluv!“

Bill Russell se pokusil osvobodit, ale marně. Cítil na hlavě vlhkost, stékající mu dolů na krk mlžnatě viděl, co muž provedl s konstáblem, těžce dýchal a slabiny mu sžíral neuvěřitelný oheň. Je už příliš starý, bylo mu sedmačtyřicet, příliš starý na tohle.

„Odpověz mi!“

„Nějaký muž tu uhořel.“

„Kde?“

„Ve stájích,“ zašeptal.

„Kde přesně?“ velký muž zvedl obrovskou pěst. „Před zrcadlem.“

Pěst klesla a vrazila Russellovu hlavu do zdi.

KAPITOLA 22

Ve dvou oddělených nemocničních pokojích bděly dvě rodiny.

Jonathan a Cecilia Frazerovi, kteří seděli v soukromém pokoji ve třetím patře, hlídali spící Emannuelu. Zdálo se, že je v pořádku, ale pro jistotu ji napojili na respirátor, který pomáhal plicím zasaženým exhalacemi.

Cecilia Frazerová usnula stočená ve velkém křesle. Jonathan seděl na kraji židle a dychtivě pozoroval svou dceru. Cítil nesmírnou vděčnost za to, že je živá. O poschodí níž seděla manželka Billa Russella a jeho dvě nezletilé dcery. Bdělé, ostražitě, neschopné usnout. Sledovaly tělo na lůžku. V tichu pokoje zářil monitor, střezící puls srdce a bzučel respirátor. Přestože infuze kapala zcela nezvučně, všechny tři ženy měly dojem, že slyší hřmít každou kapku.

Bill Russell měl proraženou lebku a otřes mozku. Několik úlomků kostí bylo vraženo dovnitř a lékaři se zpočátku domnívali, že tlačí na mozek, ale série vyšetření EEG a CAT jejich obavy zaplašily. Bill měl spoustu pohmožděnin na obličeji a na pažích byly dosud vidět otisky prstů. Na čele, kam dopadla cizincova dlaň, byla široká, ošklivá rána. Lékaři také zjistili rozsáhlé pohmožděnin v okolí varlat.

Ve vedlejším pokoji, bez rodiny a přátel ležel vážně zraněný policista. Přestal dýchat, ještě než ho odvezla sanitka a bylo podezření na poškození mozku.

I když její mužstvo bylo sníženo na hranici únosnosti, Margareta Haarenová umístila dva policisty před každé dveře s přísnými instrukcemi, že dovnitř nesmí nikdo mimo rodinných příslušníků a zdravotnického personálu. Frazerův popis zjizveného muže, nyní doplněný o informace od druhého policisty, policie rozeslala po území vnitřního Londýna. Rozkazy Margarety Haarenové byly přesné: Každý muž pohybující se v okolí nemocnice, na něhož se popis jen trochu hodil, měl být předveden k výslechu.

Na druhém konci města, na tichém Kensingtonském předměstí, dopadl na zrcadlo měsíční paprsek. Zdálo se, jakoby byl pohlcován povrchem, vířil po jeho matné ploše a vytvářel vzory, obrazy a tvary.

A obličeje.

Široce otevřené oči, zející ústa. Robert Beaumont zíral ze zrcadla a bezhlesně křičel. Obrazy jako by se hnaly z dálky a rozbíjely se o sklo. Uvnitř otevřených úst se objevil menší obličej, zkrivený strachem a bolestí a přibližoval se. Byla to tvář Diany Williamsové a z jejich otevřených úst vystupovala další tvář, tvář Tonyho Farrena. Oči jako kámen, ústa hrozící roztrhnout obličej ve dvě. Uvnitř jeho úst se pohybovala postava, svíjející se jako kouř. Tváře mizely a znovu se přibližovaly, jak měsíční svit dopadal na zrcadlo. Když světlo zrcadlo úplně zaplavilo, stínové tváře nahradil Obraz. Za okamžik zmizel i on.

Jonathan Frazer nepokojně procítal ze snu, v němž se topil, dusil. Probudil se a s hrůzou zjistil, že skutečně nemůže dýchat. Così mu tisklo hrdlo. Otevřel oči a zíral do tváře šilence.

„Mohu tě zabít,“ oči černé jako uhlí a lesklé jako polodrahokam se zavrtávaly do jeho. „Pamatuj si, že tě mohu zabít!“ syčel.

Tlak povolil a Frazer zalapal po dechu.

„Bud' ticho!“ varoval ho muž. Přistoupil k lůžku a díval se na spící Emanuelu. V koutcích očí mu škubalo a když se otočil zpět k Frazerovi, v jeho tváři bylo così podobného lítosti. „Je to vždycky ten nevinný, kdo trpí,“ zamumlal.

„Kdo ...kdo jste?“ zachroptěl Frazer a masíroval si krk. Muž byl ještě větší, než si ho pamatoval, vyšší, mohutnější, a jizvy, které křížovaly jeho obličej, byly hlubší a zřetelnější. „Co chcete?“ zeptal se.

„Zrcadlo,“ řekl zjizvený muž. Podíval se na Cecilii a slabě pokýval hlavou.

„Kdybyste mi ho dal hned, když jsem vás žádal poprvé, vaše mladá dáma by byla zdravá, další muž by nepřišel o život a tato tragédie by se nikdy nestala.“ Otočil se znovu k Manny.

„Ale ona bude v pořádku!“ vyhrkl Frazer.

„Ne,“ zavrtěl muž hlavou. „Zpočátku bude vypadat, že je zdravá. Bude se chovat normálně, ale potom, když ji budete pozorně sledovat, všimnete si změny.“

„Jaké změny?“

„Nevím. Na různé lidi působí různě. Ale vždy změni cosi v jejich charakteru.“

„Kdo?“ nechápal Frazer.

„Zrcadlo,“ zašeptal velký muž a odstoupil od lůžka. Zastavil se u dveří s rukou na klíče. „Měl jste mi ho dát, dokud jste měl možnost, Jonathane Frazere. Teď je už příliš pozdě.“

„Kdo jste?“ opakoval Frazer, ale slova mu náhle splývala, jazyk těžknul.

„Popovídáme si příště,“ řekl velký muž a vyšel z pokoje. „Počkejte...“ Frazer spěchal ke dveřím a škrtnutím je otevřel.

Dva policisté vyskočili a ruka jednoho zajela pod kabát způsobem, který napovídal, že muž je ozbrojen. „Můžeme vám pomoci, pane?“

„Ten muž. Ten, co právě vyšel...“ Rozhlížel se po chodbě, ale ta byla prázdná. „Kam šel? Proč jste ho nezastavili?“

Oba muži se na sebe podívali.

„Z pokoje nikdo nevyšel, pane Frazere.“

„Ne! Vyšel před okamžikem. Ten muž, ten velký muž se zjizvenou tváří a s bílými vlasy...“ Díval se na ně a viděl, že nedůvěru v jejich očích vystřídal vztek.

„Nikdo do pokoje nevešel, a nikdo z něj nevyšel, pane Frazere.“ Frazer si ohmatával krk

„Tady mě stiskl, musí to být ještě znát...“ Zvrátil hlavu, aby se mohli přesvědčit.

Jeden z mužů se tam úslužně podíval. „Na vašem krku žádné stopy nejsou, pane.“

„Třeba se vám něco zdálo,“ navrhl druhý smířlivě. Frazer se díval z jednoho na druhého a náhle ho přepadla sklíčenost. Někdo s ním byl v pokoji, cítil mužovy prsty na svém hrdle, cítil jeho zvláštní kořeněnou vůni, viděl jeho zjizvenou, rozervanou pleť. Někdo tady byl.

„Žádné stopy,“ zamumlal a znovu si ohmatával krk „Ne, pane.“

Otočil se a byl si vědom pohledů obou policistů na svých zádech.

„Možná to byl sen,“ šeptal.

Edmund Talbott ležel nahý na matraci ve svém pokoji a pravidelně oddechoval. Vypadal, že pokojně spí, ale ve skutečnosti se jeho hrudník jen stěží zvedal a za zavřenými víčky se šíleně kmitaly oční bulvy. I když v místnosti bylo horko, plné vyčpělých pachů z restaurace dole, jeho tělo bylo studené, zalité ledovým potem.

Edmund Talbott otevřel oči a zhluboka se nadechl. Roztrásl se a když sundal nohy z postele, musel chvíli počkat, až se pokoj přestane

bláznivě točit. Sálh pro ručník pohozený ve výlevce a důkladně si osušil celé tělo.

Ovládal astrální projekci s vypětím všech sil. Ačkoliv schopnost oddělit ducha od fyzického těla byla ve spánku vlastní většině lidí, kontrolovat mysl a směřovat ji na konkrétní místa vyžadovalo velké umění a soustředění. Dosud Edmund Talbott sledoval styky se zrcadlem, ale nikdy zrcadlo samo.

Možná že astrální tělo byla duše – nevěděl, nebyl kvalifikován, ani o tom nepřemýšlel – ale neriskoval dostat se do blízkosti skla. Riskantní byla už návštěva Jonathana Frazera a kontakt s ním, ale skutečně tvrdý útok na vědomí spícího muže znamenal daleko větší riziko. Frazerovo spojení se zrcadlem, jeho trvalé vystavování se jeho vlivu, a zvláště Emmanuelin styk s ním bezprostředně po násilné smrti – právě, když se sytilo krví – znamenalo, že byli nakaženi. Nebyl si jist, jak dalece se vliv zrcadla zvyšuje, nebyl si jist rozsahem jeho moci nebo vlivu. Ale věděl, že sbírá síly, hromadí energii...

Byl šokován, když nyní vstoupil do obvykle šedého a beztvareho astrálního světa. Dříve nevýrazné, mlhavé siločáry splývající s krajinou, byly teď skvrnitě barevné, rudé a sytě purpurové. Uvědomoval si nebezpečí, ale přesto je sledoval přes astrální odraz Londýna, dokud nespátl šedivý vír, jenž signalizoval přítomnost zrcadla ve fyzickém světě.

Obvyklé ticho opuštěné krajiny bylo porušeno tenkým, ostrým svistem, vycházejícím z oparu vodního víru. I v šeru rozeznával postavy uvězněné ve víru, tváře, podoby a nejnovější duše na jeho povrchu. Ty, které byly lapeny dřív, se nyní ztrácely hluboko ve svíjejícím se jádru.

Zrcadlo lovící podoby bylo probuzeno ze svého staletého spánku. K životu potřebovalo duše a krev. Byl zvědav, za jak dlouho se začne dožadovat obojího.

KAPITOLA 23

Blížila se půlnoc, když se Margareta Haarenová vrátila domů. Byla vyčerpaná. Nepříjemná a citově náročná povinnost informovat rodiny postižených a potom vypracovat hlášení, úplně podkopalo její vitalitu.

A vyhlídky na zítřek nebyly lepší.

V jejím malém bytě bylo po celodenním vedru dusno a nedýchatelno. Ani se neobtěžovala rozsvítit světlo, hodila kabát přes židli a skopla střevíce z nohou. Šourala se krátkou chodbou do kuchyně. Ve tmě zářilo červené světlo telefonního záznamníku. Zmáčkla knoflík a postavila konvici na sporák

Ahoj, teto Margareto, tady Helena. Chci ti jen říct, že vlak přijede zítra ve 12.30. Nemusíš mi chodit naproti. Budu nakupovat a stavím se u tebe na stanici kolem páté.

Margareta Haarenová zděšeně zavřela oči. Úplně zapoměla, že tento týden přijede z Cornwallu její neteř. Jezdila za ní na prázdniny už osm let, a Margaretu její společnost těšila. Ale teď... Konec konců letos Heleně bude osmnáct, takže už se postará sama o sebe. Vysvětlí jí, že má spoustu práce, což určitě pochopí. Helenin otec je také inspektorem. Práce u policie má v jejich rodině tradici: otec, strýc i její dva starší bratři, všichni sloužili u policie. Když v osmnácti skončila školu, ani ji nenapadlo, že by mohla dělat něco jiného.

I když byly dny, jako tento, kdysi přála dělat něco úplně jiného. Bylo jí čtyřicet. Svobodná, volná, nepříliš atraktivní policajtko... A navíc úspěšná profesionálka. V očích mužů je to fatální kombinace. Přestože přátelství mezi členy sboru, mezi stejně smýšlejícími dušemi, které rozuměly tlakům a znaly úskalí policejní práce, byla zcela běžná, fakt, že byla starším důstojníkem, ji z toho vylučoval.

Nebyla vysloveně šťastná, ale byla spokojená.

Uvařila si bylinkový čaj pro uklidnění a uvažovala, má-li se vykoupat nebo si dát sprchu. Sprcha zvítězila. Vyšla z kuchyně do haly a zamířila do ložnice. Uvažovala, že by si mohla dovolit něco lepšího, ale byl tu háček. Kdyby si ve svém postavení koupila dům, mohla by ho rovnou připsat zlodějům. V tomto tichém bloku komfortních bytů žila v podstatě inkognito. Nechala sousedy u toho, že je řadová pracovnice v kartotéce místní policejní stanice. Věřili

tomu, což mimo jiné znamenalo, že se ani nesnažili být milí, aby si nemyslela, že jí nadbíhají pro případ, že by potřebovali dát do pořádku řidičský průkaz nebo zaretušovat pokutu.

Aniž rozsvítila, zastavila se Margareta u okna a upřeně sledovala noční ulici. Z této čtvrti přišlo několik hlášení o jakémsi zvrhlíkovi. Ale všude byl klid. Nakonec stáhla roletu, zatáhla záclony, svlékla se a odešla do koupelny. Pustila si horkou vodu a nechala ji stékat po ramenou. Vědomě odmítala myslet na dnešní události. Budou tady ještě ráno – stejné otázky hledající odpovědi.

Stála tak asi pět minut, dokud ji ledově studená voda nevyhnala ze sprchy. Zaklela. To se stává pořád! Kdykoliv si nahoře někdo pustí teplou vodu, „ukradne“ ji jí. Tancovala po dlaždicích v koupelně – proč tady vlastně nemá koberec? a utírala se. Podívala se do zrcadla nad umyvadlem. Už je na čase udělat něco s vlasy, uvažovala, třepí se a barva by jim neškodila. Šediví. Ovinula si osušku kolem těla a začala si roztírat krém po obličeji. Mata Hari, napadlo ji. Přezdívkou vznikla z jejího jména Margareta Haarenová. Haaren je původně holandské jméno. Její rodiče se seznámili těsně před koncem druhé světové války. Otec pracoval v holandském odboji a matka byla jeho londýnský kontakt. Tři roky spolu byli ve spojení, než se skutečně setkali. Margareta Haarenová si nebyla jistá, zda s přezdívkou souhlasí nebo ne: Mata Hari. Podle legendy krásná, ve skutečnosti úplně fádni. Zamrkala. Její tvář v zrcadle se začala zamlžovat. Zvedla ruku k vlhkému sklu...

Tvář se přiblížila jen na okamžik: hezká, ženská tvář, se silnými, kulatými lícními kostmi, plnými rty se zažloutlými zuby. Měla černé, neproniknutelné oči a husté černé vlasy.

Potom zrcadlo prasklo. Právě uprostřed. Klikaté úlomky skla jí rozřízly jemné svaly na dlani. Velké kusy spadly do umyvadla a roztrhly se na drobné jehličky, které se jí zabodly do paží.

Inspektorka se zapotácela. Zachvěla se leknutím a s hrůzou se zahleděla na poraněné dlaně. Po skle se táhly šmouhy krve, umyvadlo i zem byly posety jasně rudými kapkami. Horečně hledala racionální vysvětlení: Příliš tvrdě tlačila na sklo... horká dlaň proti studenému sklu...

A tvář? Tvář ženy? Fantazie.

Nic víc.

Na nemocničním lůžku, dvě míle odtud, se svíjela Emannuela Frazerová. Převracela se v noční můře, trčela jako v ledovém bloku. Jakkoliv se snažila, křičela a naříkala, nemohla ven.

KAPITOLA 24

Rozednívalo se, když se Jonathan Frazer vrátil do domu v Kensingtonu. Malá, slepá ulička exkluzivních vil byla tichá a úplně opuštěná.

I když mu inspektorka řekla, že jeho dům bude střežen, neoznačený policejní vůz parkující před vchodem, ho přece jen zarazil. Když jeho Volvo zpomalilo, vylezli z vozu dva muži. Ale asi poznali jeho nebo číslo auta, protože se vrátili. Koutkem oka zaregistroval, že třetí muž píše: zřejmě čas jeho příjezdu.

Zaparkoval těsně před garáží a zůstal chvíli sedět. Vrátil se domů pro pár drobností pro Manny. Cecilií nechal v nemocnici. Vystoupil z auta a zhluboka se nadechl, časné ráno bylo svěží a voňavé, tráva orosená, a když přecházel příjezdovou cestu, zněly jeho kroky mimořádně hlasitě. Zabloudil očima k tmavě hnědé skvrně na zdi, o níž velký muž tloukl seržantovou hlavou.

V zahradě bylo chladněji, po trávě se plazily cáry bílé mlhy. Kropicí systém fungoval na principu vlhkoměru a zřejmě se vypnul. Vzduch byl prosycen vlhkostí a vůní země. Všude se třpytily krůpěje vody, stékaly z větví a skláněly listy.

Sel po cestě ke stájím. Dech se mu srážel před obličejem. Vrazil ruce hlouběji do kapes, zdálo se mu, že je čím dál větší zima.

Zastavil se uprostřed pěšiny. Náhle si uvědomil, že vnímá – *skutečně vnímá* – že se tu stalo něco velmi zvláštního, něco strašného. A souviselo to se zrcadlem. V okruhu sedmi stop od skla umírali lidé. Bylo mu osmatřicet let a nikdy předtím mrtvolu neviděl. V uplynulém týdnu tři.

Visací zámek na dveřích byl chladný a kluzký. Klíčem šlo otočit jen ztuha. Prsty měl zkřehlé a trvalo mu dost dlouho, než dveře otevřel.

Když vešel do stájí, uvědomil si pach. Odporný, nasládlý pach spáleného lidského masa a ještě něčeho jiného, jakoby hnijícího. Svlékl si kabát a uvolnil límec. Chvíli stál a vstřebával atmosféru místa, polekán změnou, která se tu odehrála.

Tohle bývalo vždy jeho oblíbené místo. Chtěl-li uniknout Ceciliině hašteřivosti, nebo být prostě jen sám se svými myšlenkami, chodil do stájí a procházel úzkými uličkami, díval se a dotýkal se předmětů

minulosti, vstřebával klid a pokoj toho místa. Teď byla atmosféra pohody potlačena atmosférou hrozby.

Namáhavě polkl a zamířil k zrcadlu. Zhlédl ve skle odrazy. Ne zřetelně nebo v detailech, ale tak čistě, jako ještě nikdy. Sklo vypadalo čisté a jasné, ale když se naklonil, viděl, že na něm stále lpí vrstva lepkavé špíny. Přes ni uviděl svůj vyděšený bledý obličej se zapadlýma očima a hluboké stíny.

„Co jsi?“ zašeptal.

Ticho jako by se mu vysmívalo.

Jonathan Frazer si přitáhl před zrcadlo křeslo a posadil se.

Nad ním na ranní obloze, se pohupoval dosud zřetelný měsíc v úplňku. Jeho poslední paprsky se draly špinavým střešním oknem dovnitř.

V malé dřevěné vaně stála nahá žena. Dvě jiné ženy drhly její oblé tělo pemzou a vtíraly do pokožky vonné oleje. Tmavé bohaté vlasy si umyla v okamžiku před setměním v odvaru z trav. Zářily jako vyleštěný kov. Masáž pemzou jí prokrvila svaly i pokožku, oleje ji zklidnily.

Od dveří zavanul chlad a vešel vysoký, rudovlasý, rudovousý muž se zelenýma očima. Setřásl sníh z ramen i z vousů a postavil se k ohni. „Jsi připravená?“ zeptal se.

Otočila se k němu, rozhodila ruce, až se jí rozvlnila ňadra. „Nevypadám tak snad?“ usmála se.

„A co šaty?“ zachrochtal.

„Žádné si nevezmu.“

„Zmrzneš. Venku mrzne. Královna si stěžovala, že je jí zima, tak začali spalovat starý nábytek. Bylo to v pořádku, dokud nezačali štípat staré křeslo, které patřilo Jindřichovi. Víš, jak královna otce zbožňuje.“

Žena se poslušně zasmála. Byl to nejlepší pokus o vtip, jaký kdy Kelley udělal.

„Našel jsi něco?“ zeptala se. Ženy, kroužící kolem ní, ji nezajímaly. Byly hluché.

„Ano...ne...možná,“ vykoktal Kelley. „Obleč se,“ přikázal. „Potom můžeme mluvit.“

„Můžeme mluvit hned, nahota mi nepřekáží.“

Kelley přistoupil těsně k ní a sevřel její obličej silnýma rukama.

„Můžeš si o mně myslet, co chceš, ale pořád jsem ještě muž a byl bych méně než muž, kdyby ve mně tvá nahota nic nevzbuzovala.“

Obleč se, nemravnice. Musíme toho hodně probrat.“ Vrátil se k ohni a žena vylezla z vany. Služky jí podaly nahřáté osušky.

„A co tvůj pán?“ zeptala se.

„Ten dobrý doktor se má dobře. Smolí teď nějaké horoskopy pro královnu. Předpovídá jí, že ještě nekončí a slibuje jí radostnou budoucnost, až pronikne hlouběji do vědění.“

„Prozradils mu to!“ zvolala.

„Musel jsem mu něco dát,“ bránil se. „Byla to jen narážka, nic víc. Řekl jsem mu o jasnozřivosti.“

„Ale to je riskantní,“ namítla a obouvala se do vysokých bot. Služky jí upravovaly krajkový límec.

„Víš, on něco umí, ale chybí mu talent. Má jisté znalosti matematiky a alchymie a styky u dvora, nejen s královnou, ale také se sirem Williamem Cecilem a Francisem Walsinghamem. Z té pozice ho nikdy neodstraníme. Je příliš blízko královny. Ale můžeme ho ovládat, a to nám pomůže. Budeme mít moc bez nebezpečí.“

„A co mám dělat teď?“ usmála se koketně.

„Propusť ty ženy,“ rozkázal Kelley.

„Jsou hluché.“

„Ale nejsou hloupé. Propusť je.“

Žena se otočila a zamávala rukou, aby upoutala pozornost služek, které se motaly kolem vany. Když vzhledly, ukázala na dveře.

Když osaměli, Kelley se obrátil k ženě. Chytil ji za předloktí a přitáhl k sobě.

„Jak moc toužíš po nesmrtelnosti?“

„Žít věčně?“ protáhla se zasněně. „Navěky, navěky,“ sliboval.

„Udělal bych cokoliv. Ty to víš.“

„I sňatek?“ zeptal se.

„Když uvážíme, co jsem už udělala, tak sňatek by byl jeden z mých menších zločinů,“ usmála se. „A dítě?“

Podívala se do jeho šilných, jasně zelených očí a zašklebila se.

„Kdyby to bylo nutné,“ odpověděla opatrně. „A to dítě mi dát, nepokřtěné?“

„Proč?“ zašeptala.

„Abych mohl splnit slib, který jsem ti dal: Dát ti nesmrtelnost. Umožním ti žít věčně...“

„Ale mohl bys koupit dítě na ulici...?“

„Nemělo by dary svých rodičů. Postrádalo by tvoji sílu, tvoji zručnost, tvoji oddanost tělesným smyslům.“

„A otec? Co jeho dovednosti?“ Skoro si myslela, že uvede sebe jako otce dítěte. Ačkoliv spolu nikdy nespali a považovala ho občas za eunucha, věděla, že je připraven udělat téměř cokoli ve shodě se svým uměním.

„Jeho otec je matematik a astronom, zná něco málo z přírodních kouzel a abstraktního umění a mnoho z alchymie.“

Ta představa se jí zalíbila a téměř s úlevou se zasmála. Mohl jí také navrhnout obcování s démonem.

„V pořádku,“ usmál se Kelley. „Chci, aby sis vzala Johna Deea, dvorního astrologa naší vznešené královny Alžběty.“

Jonathan Frazer otevřel oči a s výkřikem vyskočil. Potácivě se postavil před zrcadlo. Srdce mu bušilo. Nad hlavou mu bubnoval déšť. Sen byl tak živý, jasný... Náhle si vzpomněl na stejně jasný a živý sen, který se mu také zdál, když usnul před zrcadlem.

Ta bezejmenná žena a muž jménem Edward Kelley.

Se vzrůstajícím vzrušením si uvědomil, že se něco chystá. Teď měl stopy k rozřešení záhady zrcadla, stopy, které mohl sledovat až k jejich zdroji.

A brzy.

Dříve než zrcadlo zasáhne svým zhoubným vlivem někoho dalšího.

KAPITOLA 25

Jonathan Frazer potkal inspektorku Margaretu Haarenovou v nemocnici. Kdyby mohl, vyhnul by se jí. Věděl, že si myslí, že on je zodpovědný (a on si to myslel také) za úrazy těch dvou policistů.

„Jak se vede vaší dceři, pane Frazere?“

„Je jí dobře, děkuji, je unavená, trochu deprimovaná tím, co viděla, ale je mladá a silná.“

Margareta Haarenová přikývla.

„A vaši lidé, inspektorko?“ zeptal se.

Pokrčila rameny. Právě oba navštívila. Zdálo se, že Bill Russell je na tom lépe, ale mladší policista, Martin Moore, byl dosud v bezvědomí.

„Bill Russell se z toho dostane, ale ten druhý...“ nedokončila a uchopila ho pod paží. „Jste si jistý, že už nám nemůžete říct nic o tom muži, který to udělal?“

„Už jsem vám to řekl. Neznám ho. Nikdy jsem se s ním nesetkal... Kdybych ho znal, určitě bych vám to řekl! Viděl jsem, co udělal dvěma lidem a dovedu si představit, co udělá mně, pokud nedostane to, co chce.“

„Zrcadlo,“ řekla bezbarvě.

„Ano to je to, co chce.“

„Pane Frazere,“ řekla vážně, „slibte mi, že se se mnou okamžitě spojíte, jestliže ho uvidíte nebo o něm uslyšíte.“

„Samozřejmě,“ zalhal.

Margareta Haarenová se mu dívala do očí a věděla, že lže. Zoufale se snažila přijít na to, proč. „Pozdravujte ode mne dceru, pane Frazere.“

„Budu. Děkuji, inspektorko... a...opravdu mne mrzí, co se stalo vašim mužům.“

„S vámi to nemělo nic společného? Nemohl jste tomu zabránit,“ řekla.

„Pravděpodobně ne, ale cítím se za to zodpovědný, protože se to stalo na mém pozemku.“

„Postavila jsem před váš dům nepřetržitou hlídku, pane Frazere,“ řekla. „To by vám mělo zaručit určitou bezpečnost.“

To už mu neřekla, že mimo velice nápadného policejního auta zaparkovaného před domem, existuje ještě velice nenápadná

policejní hlídka v domě na druhé straně ulice, jehož majitel, plukovník britské armády ve výslužbě a osobní přítel hlavního inspektora, nadšeně souhlasil, že může policii pomoci.

Jonathan Frazer se díval, jak žena odchází chodbou. Měla dlouhý, rychlý a rozhodný krok, skoro mužský. Až za chvíli si uvědomil, co ho na ní zaujalo. Jde úplně tiše. Kožené podrážky, napadlo ho. Uslyšel kroky a otočil se. Blížila se k němu Manny s Cecilíí a ošetřovatelka.

„Tati, oni si myslí, že jsem dítě. K autu dojdu docela dobře sama.“

„Podle nemocničního řádu, slečno,“ ozvala se sestra, „vás musíme doprovodit.“

„Jseš si jista, že jsi schopna jít domů?“ zeptal se Frazer. „Byl bych radši, kdybys tu ještě den, dva zůstala.“

„Je mi dobře, tati, fakt. Jsem přesvědčená, že jestli tady zůstanu ještě hodinu, o celém dni ani nemluví, úplně se z toho zblázním.“

„Tak tedy domů a do postele,“ řekl přísně.

„Do mojí postele,“ souhlasila. „Už se těším na pohodlnou postel.“ Ohlédla se na sestru, ale ta rýpnutí ignorovala.

Domů jeli prakticky mlčky. Manny dřímala vzadu a Cecilie s ním bůhví proč nemluvila. Měl příliš mnoho látky k přemýšlení, než aby se staral o její rozmary. Když jeli kolem neoznačeného policejního vozu, přestala se ovládat.

„To je nesnesitelné,“ zavřískala. „Kde si myslí, že jsme? V policejním státě? Budu si stěžovat hlavnímu inspektorovi nebo rovnou poslanci.“

„Vsadím se, že nevíš, kdo to je,“ ušklíbl se Jonathan. „A vůbec, policie je tady, aby nás chránila, kdyby se ten maniak vrátil.“

„Ale co si budou myslet lidi?“ rozhlédla se po okolních vilách. Živě si představovala, jak sousedé u večere v kruhu přátel diskutují o Frazerových a nenadálé aktivitě policie.

„Na mou duši, seru na to, co si myslí lidi,“ vyrazil Jonathan a sám nad sebou užasl. Málokdy mluvil sprostě. „Z tohoto domu, byla vynesena tři mrtvá těla“, pokračoval chladně a mrkl do zrcátka, jestli Manny spí. „Dva lidi byli vážně poraněni, zmasakrovali psa a mě přepadli. Naše dcera málem přišla o život,“ mluvil pomalu, ale najednou zařval: „Takže s řečma o sousedech jdi teď laskavě do prdele!“

„Jon...Jonathane... ty jsi unavený, přetažený, vid?“

„A nemluv na mě...“ odsekl a dupl na brzdu. Auto prudce zastavilo ve spršce kaménků a vyrylo dlouhé, rovné brázdy ve šterku. Obrátil se k ní. Jeho bledá tvář byla pokrytá potem, oči měl hluboko zapadlé.

„Jsem unavený, velice unavený. Na rozdíl od tebe jsem minulou noc pořádně nespal, a ani tu noc před tím. Moc se mi toho honí hlavou. Například jeden zatracený maniak kterého baví vykopávat z lidí duši,“ zhluboka se nadechl a bylo vidět, že už se ovládá. „Když opomeneme všechno ostatní, snad tomu budeš líp rozumět: když tu nejsou Tony Farren a Diana Williamsová, budu muset zavřít dílny. Když je pryč Robert Beaumont, nemám nikoho, kdo by mi vedl obchod. Žádný obchod, rovná se žádné peníze. Je to jednoduché. A nemusím dodávat, že máme spoustu peněz vázaných na zboží v obchodě, a ještě víc na zboží ve stájích. A zdá se, že sis neuvědomila, že nemám bezedné kapsy...“

Cecilie se odvrátila a dívala se z okna.

„Jak vidíš, má drahá, musím myslet na dost věcí.“

„Co se děje?“ Manny byla vzhůru.

„Ale nic, zlato, jsme doma. A...“

„Já vím,“ usmála se. „Rovnou do postele.“

Bylo to ohromné, být doma. Ježíši, ta nemocnice! I když ležela na soukromém pokoji – bylo to příšerné. Ta postel byla strašná. Pořád musel myslet na to, kdo všechno už v ní spal. A umřel. To především. Pronásledovaly ji noční můry, v nichž slyšela hlasy lidí, kteří v tom pokoji zemřeli. Volali na ni, volali ji jménem, prosili ji, aby jim pomohla, aby jim ulehčila v jejich utrpení, aby je pro lásku Boží zachránila, aby aby aby aby aby...

Logicky si to dovedla vysvětlit: Byla unavená, roznášená, poprvé v životě viděla mrtvolu. Bylo vlastně úplně přirozené, že myslela na smrt, zvláště v nemocnici, ale ty sny byly pekelné. Manny chodila po pokoji a libovala si. Měla ráda jeho mírnou atmosféru. Byl to její pokoj, odraz její osobnosti a ona se v něm cítila uvolněná a klidná.

Pokoj byl červenorůžově bílý. Směrem od podlahy ke stropu barvy světlaly, takže na stropě se vznášely lehké růžové obláčky a koberec byl krvavě rudý. Matka tvrdila, že je to dětinské a několikrát se pokoušela pokoj přemalovat, ale Manny se s otcovou pomocí ubránila.

Manny vstoupila do koupelny, rychle se svlékla a šaty hodila do vysokého košíku na prádlo.

Načichla nemocnicí. Stoupla si pod sprchu a pustila si ji tak horkou, jak snesla. Nechala vodu stékat přes oholenou hlavu po těle. Cítila, jak se jí uvolňují svaly na ramenou a na šíji. S chutí se drhla hrubou houbou...

Malý sprchový kout byl najednou plný nepřijemné vůně těžkého parfému.

Manny se zarazila, zvrátila hlavu dozadu a nasála vlhký vzduch. Co to je za vůni? Jako zvadlé květiny nebo včelí vosk.

Ucítila proud studeného vzduchu, jako kdyby někdo otevřel dveře. Zachvěla se. Nahlédla do ložnice jestli nenechala otevřené dveře, ale neviděla nic. Zamrkala, vytřela si vodu z očí a otřela sklo dveří... Proti ní stála postava v těžké kápi s bílou kapuci... Výkřik jí uvázl v hrdle. Klopýtala pozpátku po ledových dlaždicích, rukama si automaticky zakryla prsa a klín.

Zdálo se, že postava se dívá skrz sklo přímo na ni. Její ústa se otvírala a zavírala, jako by mluvila. Manny zavřela oči a když je opět otevřela, přelud zmizel.

Halucinace... pozůstatek drog...

Trásla se jako osika. Vypotácela se ze sprchy zabalená do tlustého županu, třela si hlavu ručníkem a poslouchala, jak vlasy skřípou o látku. Otevřela dveře a upřeně se dívala do ložnice. Připadala si jako dítě, které si ověřuje, že pod postelí není vodník. Svlékla župan a rychle skočila do postele. Stočila se pod prostěradla, cítila se unavená, tak strašně unavená ... Netoužila po ničem jiném než spát, spát...

Manny se probudila krátce před druhou hodinou. Měsíční paprsky pronikající oknem měnily nožovou barvu jejího pokoje na zlověstnou čern. Obrátila se na boka pevně stiskla víčka.

Ted' už věděl, co má dělat. Experimentoval. Vždy v minulosti, když se pokoušel něco se zrcadlem dělat, míval potom sny a vidiny, které mu cosi naznačovaly. Možná byly klíčem k rozluštění celé záhady – záhadné minulosti zrcadla. Začal se připravovat. Za křeslo postavil videokameru a seřídil ji tak aby snímala obraz každých pět minut. Dvojité přehrávač posunul blíž k zrcadlu a připravil dvě pásky C 120s. Když byla jedna kazeta u konce, automaticky se začala nahrávat druhá, takže měl k dispozici dvě hodiny volné pásky. Na židli vedle sebe si položil Nikon s 36 milimetrovým vysoce citlivým filmem.

Jonathan Frazer se zhluboka nadechl a uvelebil se v křesle.

Dnes v noci snad přijde té záhadě na kloub.

KAPITOLA 26

„Je nádherná,“ zvolal vysoký šedovlasý a šedooký muž a s obdivem se za ženou ohlédl.

„A touží po vás, lorde,“ řekl Edward Kelley. Ta tam byla jeho hrdost a vzdělanost, teď už nebyl nic víc než obyčejný irský sluha. Podlézavý, hrubý a nevzdělaný.

Seděli v zakouřené taverně pod mostem, kde se scházeli alchymisté a okultisté. Vyhledávali ji i ti, kdo potřebovali sluhu se znalostmi okultismu. Doktor John Dee našel Edwarda Kelleyho právě zde. Před čtyřmi lety, roku 1569. Jeho předešlý asistent Barnabáš Saul ho zklamal. Byl to bohapustý šarlatán. Deeovi ho podstrčili nepřátelé, kteří žárlili na jeho výsostné postavení u královny. Saul toho mnoho nasliboval, ale nesplnil vůbec nic.

Dee se dlouho rozmýšlel, aby neklopýtl i u Kelleyho. Byl to toulavý Ir, který prchal před ničivou chudobou ze své vlasti a doufal, že ve velkém městě konečně nalezne štěstí. Ale našel zas jen chudobu. Ničím nevynikal, ovšem jako médium byl neobyčejně citlivý. Kelleyho talent a schopnosti byly obrovské a proto se brzy stal alfou a omegou Deeovy práce i života. Jeho znalosti okultismu se zdály neuvěřitelné a dalece předstihovaly Deeovy vědomosti. Kupodivu tyto znalosti byly evidentní, až když se Kelley dostal do transu.

„Pověz mi o ní něco,“ požádal Dee, stále ještě zahleděný na ženu. Nebylo to až tak zvláštní vidět zde ženu, ale tahle byla neobyčejně krásná.

„Má přírodní talent, není ani čarodějnice, ani kouzelnice, ale praktikuje přírodní magii. Podívejte se na ni, lorde, a zkuste mi říct její věk.“

Dee se znovu zadíval na ženu a potrásl hlavou.

„Dvacet pět, dvacet osm?“

„Narodila se roku 1491, ve stejném roce jako Jindřich VIII., otec Jejího Veličenstva.“

Dee užasle zíral na ženu. Cože, to jí tedy je dvaosmdesát!

Pohlédl na Kelleyho s otázkou v tmavých očích. Zrzavý muž přikývl.

„Zachovala si mladost pomocí přírodní magie.“

„A chce se mnou mluvit?“ Dee vypadal překvapeně. Edward Kelley přivřel oči: „Máte pověst, pane. To ji přitahuje.“

„Promluvím si s ní,“ prohlásil rozhodně Dr. John Dee.

„Ale ne zde, pane. Příliš mnoho očí, příliš mnoho uší.“

Dee ztichl. Chodil po cestách nebezpečí, byl vyhlášený okultista, pohybující se v blízkosti královny. Sestavil horoskop, který prozrazoval, že princezna Alžběta bude královnou. Měl mnoho nepřátel a zvláště církev jím opovrhovala. Označovala jej za otroka černé magie, za kacíře. Dokud žila královna, byl jen v nepatrném nebezpečí, ale kdyby se s ní něco stalo...

Vždy se našli horlivci, kteří podávali Alžbětíným nepřátelům zprávy o každém jeho hnutí. Hledali jeho slabé stránky a pokoušeli se ho očernit.

John Dee se zvedl a vyšel na ulici. Přehodil si plášť přes ramena. Noc byla mrazivá a studený vítr přivál pach chudoby ulice i čpavý zápach splašků od řeky. Dee žil v Mortlake, ve vesničce nedaleko Londýna, a znal rozdíl mezi vzduchem vesnice a města.

Kelley vyšel ven o malou chvíli později, následován tou ženou. Dee citlivý na vůně, ucítil vůni květin a koření, která osvěžovala štiplavý večerní vzduch. Stáhla kapuci těžkého pláště a v šeru se objevil pravidelný ovál jejího obličeje.

„Jsem doktor John Dee,“ představil se zdvořile.

Žena se uklonila, ale nepodala mu ruku, ani neřekla své jméno. Dee pohlédl na svého asistenta, ale Kelleyho zavrtěním hlavy vyzval, aby mlčel.

„Zajímáte se o přírodní magii?“ zeptala se žena konečně. Měla hlas nevzdělané osoby a přízvuk prozrazoval, že musela přijít odněkud ze severu.

„Obyčejně se snažím jednat s lidmi se jménem,“ odsekl Dee.

„Jména jsou symboly, kterými můžeme ovládat druhé, znalost jména propůjčuje moc,“ namítla.

„To je pověra a platí jen pro magická jména. Jen znalost magického jména dává člověku nad někým moc.“

„To není pravda. Jméno – jakékoli jméno – zaklíná obraz svého nositele. Ať už je pravé nebo vymyšlené, může zastupovat člověka, a to mu dává moc.“

Přestože měla přízvuk nevzdělané ženy, její myšlenky byly učené.

„Zajímáte se o přírodní magii,“ opakovala.

John Dee přikývl.

„Ano.“ Hlavou pokynul ke Kelleymu. „Můj asistent tvrdí, že jste se narodila roku 1491.“

„Má pravdu.“

„Udržujete si mládí pomocí přírodní magie?“ Dee se snažil, aby jeho hlas zněl neutrálně. Jako alchymista už slyšel o elixíru života, o magickém kouzlu, jež dává věčný život.

Žena vzhlédla.

„Zde nemůžeme hovořit. Následujte mě.“ Otočila se a odcházela. Její podpatky tlumeně zněly tmou.

Dee tázvavě pohlédl na Kelleyho a pokrčil rameny. Dotkl se zlehka dýky na svém opasku a poněkud se mu ulevilo, když si všiml, že Kelley má u sebe meč. Nacházeli se ve zvlášť nebezpečné čtvrti Londýna.

Žena je vedla zapadlými uličkami a průchody k řece. Krysy jim přebíhaly přes cestu, obrovské obludy, které si mohli lehce splést s kočkou nebo se psem. Dee byl překvapen. Ačkoli bylo dávno po půlnoci a vál mrazivý vítr, na ulicích byly ženy i děti žebrající o peníze nebo trochu jídla. Kdyby skutečně našel elixír života, byl by schopen zbavit tyto lidi utrpení?

Nyní znervózněl. Ocitli se uprostřed doků, ve zlořádné, nebezpečné, liduprázdné čtvrti, kde byla roztroušena hráčská doupata. Dotkl se Kelleyho ruky. „Kam to jdeme?“

„Má tady blízko nějaký brloh,“ zašeptal Kelley. „Nabírá sílu z řeky.“

Dee přikývl, ale s odpovědí nebyl příliš spokojen. Jeho instinkty jej varovaly před nebezpečím, ale touha po poznání, žízeň po vědění byla silnější.

Zastavili se před polorozpadlým domem. Žena vytáhla lesklý klíč a zasunula jej do zámku. Klíč se v zámku lehce otočil a žena vkročila do temnoty. Po krátkém zaváhání ji Dee s Kelleyem následovali.

Cosí se Deeho dotklo a on jen stěží potlačil úzkostný výkřik. Pak poznal, že to jen žena položila svou ruku na jeho. Její měkké prsty se propletly s jeho. Táhl ho za sebou dopředu. Kelley položil své těžké paže na jeho ramena a tak vykročili do tmy. Podivil se, že žena ve tmě něco vidí, ale usoudil, že je to součást jejich kouzel. Snad je díky magii možné, že se smysly s věkem zosťřují, místo aby degenerovaly.

Anebo je to démon a vede ho do pekel.

Sestoupili do sklepení zříceniny. Pach rozkladu, špíny a hniloby zesílil a vlhký vzduch mu vázl v hrdle. Žena je provedla temnou místností, v níž se jejich kroky rozléhaly mnohonásobnou ozvěnou. Dokonce se brodili vodou. Pak vešli do osvětlené místnosti.

Dee si ani neuvědomoval, jak se celou cestu snažil zadržovat dech. Zhluboka se nadechl.

Místnost byla zařízená jako alchymistická laboratoř. Dlouhý stůl s přístroji podél zdi, v rohu křeslo vedle nepohodlného závěsného lůžka. U protější zdi stál druhý, prázdný stůl.

Ale místnosti dominovalo zrcadlo.

Žena se zastavila uprostřed a sundala si plášť. Kelley si stoupl ke dveřím a složil ruce na prsa. Dee přistoupil k zrcadlu, udiven jeho velikostí. Ještě nikdy neviděl tak obrovskou tabuli skla.

„Nedívejte se do toho zrcadla,“ ozvala se žena.

Dee se rychle odvrátil.

„Proč ne?“

Rty se jí zavlnily v mírném úsměvu. „Má určité... schopnosti.“

„Schopnosti?“

„Může být... kouzelné,“ odpověděla, co jí Kelley naznačil. Dee se otočil a znovu se zadíval do zrcadla. Jasnozřivost – schopnost vidět budoucnost – to byl jeden z jeho zájmů. „Ale jak se ta schopnost vyvolává?“ zeptal se, poklepávaje prsty na hladký, dřevěný rám. Znovu a znovu proklínal svou neschopnost, nedostatek jakéhokoli talentu. Rychle pohlédl na Kelleyho, udiven, proč nejde blíž k zrcadlu. Tušil snad něco, vycítil něco svými mimořádnými smysly? „Jak se vyvolávají ony zvláštní schopnosti?“ opakoval, ale žena neodpovídala. Ohlédl se po ní a strnul. Stála za ním nahá.

Pohlédla na něj a oběma rukama prohrábla hřívu hustých černých vlasů.

„Krev přivádí zrcadlo k životu,“ řekla. „Čerstvá krev a zařikání z klíče Šalamounova. Ale k životu ho může probudit i sémě.“

Dee se od ženy odvrátil a znovu se zadíval do zrcadla. Jeho bystrá mysl se snažila posbírat útržky vědomostí. Slyšel už o takových zrcadlech, která ožívala díky tělesným tekutinám – krve, sémě, slz. Po vzplanutí ukazovala neuvěřitelné věci: budoucnost, minulost, nebesa, peklo.

„Ale my jsme sem nepřišli kvůli zrcadlu, chtěli jsme hovořit o přírodní magii.“

Dee se znovu podíval na ženu.

Měla teď na sobě krvavě rudý plášť, uprostřed rozevřený. Pohled na její zpola zakryté tělo byl mnohem mučivější, než byla-li zcela nahá.

„Přírodní magie,“ řekla žena a prošla kolem něho s rukama na bocích. „My všichni jsme nádoby moci, prameny magické energie. Ale jen někteří z nás z ní dokážou čerpat. Jen málokdo z nás umí a smí využít nekonečnou moc vlastního těla.“

Dee pomalu přikývl. Jeho vlastní teorie byly těmto slovům velice blízké.

„Objevila jsem principy přírodní magie, které mohou veškerou tuto moc z lidského těla vyvolat,“ pokračovala, temné oči upřené do jeho. Když mluvila, pravá ruka jí sklouzla z boku a začala hladit klín.

„Je to ta nejstarší magie na celém světě,“ řekla a její prsty se stále pohybovaly. „V jedné části světa je oslavována, ve druhé proklínána. Kouzelníci o této moci vědí, čarodějnice a jejich učednice o ní také cosi tuší. Egypťané znají tajemství speciální magie, a i my jsme kdysi znali jejich pohanské obřady.“

Dee nic neříkal, fascinován ženinou nestydatostí. Vůně jejího těla ho vzrušovala a on si toho byl vědom.

„Ta moc je skryta v okamžicích velkých citů: bolesti, hněvu, vzrušení, orgasmu. Ten je nejmocnější ze všech emocí...“ Její prsty se nyní pohybovaly pomalu, vnikaly hluboko do jejího těla. Těžce oddechovala.

Dee si povšiml, jak po skle zrcadla stékají duhové barvy. Nabývaly tvar, měnily se v obrazy, polorozpoznatelné obrysy. Vykročil dopředu, pohled upřený na zrcadlo. Edward Kelley sklonil hlavu, aby zakryl úsměv. Teď měli Deeho v moci. Mnohé z toho, co ženě přikázal prozradit, byla pravda. Dění na skle bylo vyvoláno ženiným vzrušením, intenzitou jejího orgasmu.

„V okamžiku... orgasmu například... přírodní magie člověka... jeho tělo je vhodné. Člověk potřebuje... zachytit magii, využít ji. Já používám... magii mého vlastního... těla, abych zůstala mladá. Správné využití dává... MOC!“ Poslední slovo vykřikla, když se zhroutila na páchnoucí zem, tělo zkroucené v křečích orgasmu. Ale Dee se na ni nedíval, sledoval vlnící se barvy na skle. Viděl matné obrazy, představy, záblesky. Viděl je.

A co by teprve mohl vidět, kdyby využil přírodní magie a potřísnil zrcadlo krví, semenem a slzami...

Manny Frazerová se zmítala na posteli, prostěradla zchumlaná na podlaze. Ruce měla v rozkroku, zpoceně tělo se svíjelo v návalech rozkoše.

Zdálo se jí, že leží na podlaze a masturbuje před očima starého, šedovlasého muže se šedivýma očima...

KAPITOLA 27

Byla dokonalá.

Taková síla, taková vášeň. Žilo z jejích pocitů a vychutnávalo jejich intenzitu. Byla to jedna ze záhad lidského těla. Taková křehká, jemná skořápka, a přesto schopná takové odezvy. Byla to záhada, která nikdy neztrácela na zajímavosti. Paradox.

Před tím to byly vždycky ženy. Obraz nahé ženy byl jedním z nejmocnějších symbolů, které mělo ve své zbrojnici. Zkoušelo to i s muži, ale muži byli jen nástroji. Nástroji vhodnými k tomu, aby přinášeli oběti a vykonávali drobné světské úkoly, nezbytné, aby cesta byla otevřená a bezpečná.

Možná, že kdysi mělo ženské tělo. Cítilo se tak šťastnější a od Zrady ve skutečnosti už nikdy mužskému plemenu nedůvěřovalo.

Ale ženy!

Od nepaměti držely tajemství, živily oheň a štědře se dávaly ve svých velkých vášních k uctění mystéria.

Ale přesto se nemohlo obejít bez muže. Byli vždy dva, muž a žena. Jen jeden z nich nikdy nestačil. Muž, vytvářející a živící symboly. A žena vytvořená z jejích kouzel.

Přes onen svět blikala světla a syčící sloupce síly se chvěly očekáváním. V jeho jádře duše těch, kteří během nesčetných století živil jeho hlad, skučely ve své agónii.

KAPITOLA 28

Obraz Zrcadlo, horní levý roh osvětlený měsícem. *Obraz Zrcadlo*, měsíční světlo postupovalo dolů po jeho délce. *Obraz Měsíční světlo* teď úplně zahalovalo celou délku skla. *Obraz Čtýřúhelník bílého světla*. Plochý a bezvýrazný. *Obraz Zkroucený pruh červeně-fialové barvy* asi přes tři čtvrtě délky zrcadla. *Obraz Olejovité fleky* na zrcadle, rozptýlené nepravidelné kroužky, jejich shluky nahoře a uprostřed. Převládají odstíny červené, fialové, modré a zelené. *Obraz Obličej*. *Obraz Měsíční světlo* vyvěrající ze skla. Horní roh potemnělý.

Jonathan Frazer prohlížel fotografie pod prosvětleným zvětšovacím sklem. Snímky byly brány každých pět minut a těchto osm rámečků představovalo rozhodujících čtyřicet minut. Magnetofonové pásky byly k ničemu, měl sto dvacet minut šumu a přes všechny dobré úmysly usnul, takže Nikon nepoužil. Přenesl kazetu do většího formátu a pustil ji zrychleně na videu. Sledoval, jak měsíční světlo dopadá sklo a opět se z něj ztrácí. Poprvé to nepostřehl. Teprve při druhém průchodu, když zpomalil chod a prohlížel obrázek po obrázku, v okamžiku, kdy měsíční světlo začalo klouzat po skle dolů, upozoroval posunující se šmouhy a kroužky barvy na skle.

Použil film s vysokou rozlišovací schopností a vyfotografoval televizní obrazovku. Čtyři obrázky každého rámečku, s použitím různé světelnosti a zaostření. Kolega, který fotografoval starožitnosti pro jeho katalogy, mu film vyvolal. Pokud byl zvědavý, oč se jedná, nezmínil se o tom.

Teď měl před sebou na stole fotografii obličej, zachyceného videem a zvětšeného na deset krát osm centimetrů, a prohlížel si ho pod lupou. Obličej ho fascinoval. Byl to fragment, nic víc. Obrys nosu, zkroucená ústa, důlky očí, jakási rozmazanina, snad vlasy.

Byl mu i povědomý. Ale povědomý tak, jak by asi byla jakákoli podobná fotografie. Rysy mohly patřit komukoli.

Konečně se narovnal a třel si unavené oči. Vzadu v hlavě mu tupě tloukl tep a když se podíval na hodiny, s údivem zjistil, že je skoro půl druhé. Přemyslel, kde je Cecilie. Celé dopoledne ji neviděl. Předpokládal, že se na něj pořád zlobí kvůli tomu, že strávil noc ve stájích.

Vypnul video a nacpal fotografie zpátky do hnědých obálek.

Listoval v bloku s poznámkami, které si zapsal na základě svých *snů* - pokud to byly sny. Měl dojem, že to bylo mnohem víc...

Dee. To jméno znal... Kouzelníku dvora královny Alžběty I. Byl jejím špehem na některých evropských dvorech.

Kelley. Tohle jméno neznal, ale měl-li něco společného s Dee, nemělo by být obtížné odhalit ho.

Ta žena. Bezejmenná. Ale měl o ní jasnou představu: protáhlý obličej, šikmé černé oči, zaoblené lící kosti, nažloutlé zuby, plné rty. A husté a černé vlasy. Trochu rozpačitě si připomněl další podrobnosti: plné, těžké prsy s malými temnými bradavkami a husté černé ochlupení.

Zrcadlo. To hrálo v této hře hlavní roli. Zrcadlo bylo klíčem – buď zrcadlo, nebo žena. Ale v jeho představách bylo zaměnitelné.

V Britské knihovně bylo ticho. Odpolední slunce svítilo vysokými okny a zachytávalo částečky prachu, vířící v jeho paprscích. Tato část knihovny byla prakticky opuštěná. Mimo Frazera a zaměstnance byli v obrovské kruhové místnosti jen dva lidé. Vzduch byl suchý a voněl kůží, starým papírem a také trochu chemikáliemi konzervujícími vazby. Služba na Frazera kývla. Patřil k pravidelným návštěvníkům. Katalog ignoroval, stále se v něm pořádne nevyznal, a začal procházet police, aniž věděl, co vlastně hledá. Bral knihy namátkou a prohlížel indexy, kde hledal odkaz na Dee. Několik jich našel, ale nebyly mu nic platné. Skrývaly se pod nimi seznamy prací Johna Deea. Poznamenal si je, ale pochyboval, že má cenu je hledat.

Uvažoval, že se vrátí ke katalogu, když se při obcházení police skoro srazil se starým mužem – bělovlasým a shrbeným. Těžká, v kůži vázaná kniha mu vypadla z ruky na podlahu.

„Omlouvám se, promiňte, prosím.“ Frazer se sehnul, zvedl knihu, přejel rukou po dlouhém hřbetě a nenápadně zkontroloval, jestli vazba nepopraskala.

Majister Johannes Dee, četl a ztuhl. Přehlédl nataženou ruku starého muže a otevřel knihu na titulní stránce.

Majister Johannes Dee Wim van den Berg, Attverp, MDCX. Rychle si převedl římská čísla – 1610. To znamená, že byla vydána dva roky po Deeově smrti. Zemřel v roce 1608. Titul byl ozdoben dřevorytem Deea a Frazer cítil, že mu srdce začíná prudce bít. Byl to muž z jeho snu. Týž dlouhý obličej. Tentýž vysoký, hubený muž.

„Pane, ...“ vyhrkl rozčileně a konečně se na starce podíval. Znavené záda se narovnala a otupělý, vrásčitý obličej jako by ožil, když se muž vzpřímil. Byl o dobrých deset centimetrů vyšší než Frazer. Jonathan zděšeně zíral do zjizveného obličeje bezejmenného muže.

„Kniha je plná lží a polopравd,“ řekl a usmál se. „Ve skutečnosti byl Dee mnohem zajímavější, než jsou mnozí ochotni přiznat. Označení za okultistu mu trochu pošramotilo reputaci.“

„Kdo jste?“ zašeptal Frazer. Velký muž ho chytil za ruku a přitáhl ho k jednomu z malých stolků.

„Posaďte se, pane Frazere,“ vyzval ho přívětivě. „Říkal jsem, že se ještě setkáme.“

„Kdo jste? Jak jste se ke mně tehdy v noci dostal? Nač chcete to zrcadlo? Co jste tím myslel, že má vliv na moji dceru?“

„To je mi otázek“ usmál se muž. „Snad bych vám na ně měl odpovědět.“ Díval se na Frazera očima černýma jak uhel. „Chtěl bych vás ale požádat, abyste nechodil na policii s informacemi, které vám teď dám. Ovšem, myslím, že byste tam asi stejně nešel.“ Položil si širokou ruku na prsa. „Jsem Edmund Talbott, což vám asi moc neříká. Ale možná by vás zajímalo, že jeden z mých předků, Edward Talbott, si změnil jméno na Edward Kelley, psáno KELLEY a byl zaměstnancem doktora Johna Deea.“

„Co chcete?“ zeptal se Frazer tiše.

„Zrcadlo. To, co chci od začátku.“

„Proč?“ Frazer Talbotta napjatě pozoroval.

„Protože je moje podle dědického práva, když nic jiného. A protože jenom já ho dokážu ovládnout.“

Frazer se na něj díval a mlčel. Předpokládal, že mu Talbott řekne víc, pokud ho nebude nutit.

„Pane Frazere, dovolte, abych vám řekl, co jste vlastně viděl. Bylo to včera nebo předevčírem. Viděl jste doktora Johna Deea a jeho asistenta Kelleyho – ačkoli Kelley byl víc než asistent – a ženu. Záhadnou tmavovlasou ženu. Viděl jste Kelleyho a tu ženu žít v zrcadlo krví? Pokud ne, tak to uvidíte při příštím úplňku. Tehdy je zrcadlo nejmocnější. Moc zrcadla roste a klesá podle měsíce. Když je úplňek, obrazy jsou nejjasnější, tehdy je zrcadlo nejmocnější. Měl bych dodat, že jakmile se měsíční světlo zrcadla dotkne, zůstává aktivní, i když měsíc nesvítí nebo je zahalen.“

„Jak víte, co jsem v zrcadle viděl?“ zeptal se Frazer šeptem a rozhlédl se. Na druhé straně čítárny seděl nějaký mladý muž, ale byl plně zaujatý studiem.

„Je to jeden z nejmocnějších obrazů v zrcadle. Je první, který vyplave na povrch. Když já jsem se poprvé podíval do zrcadla, viděl jsem tento obraz. Čím častěji se budete dívat, tím víc toho uvidíte. Paříž v době teroru, Florencii za vlády Medicejských, vzestup starého Říma... Říká se, že lze vidět ještě podivnější věci, ale já jsem je neviděl.“

„Co je to za zrcadlo? Kdo je ta žena?“

Talbottův úsměv byl studený.

„Ta žena se zjevuje ve většině obrazů. Mění se – ačkoli většinou je bezejmenná a dlouhé černé vlasy jsou jedním z jejích charakteristických znaků. Nejspíš je to obyčejná žena, kterou zrcadlo převzalo, absorbovalo, nebo které se zmocnilo, jestli to tak chcete říci. Nevím, co zrcadlo je, ale je mocné. Muži umírali, aby se ho zmocnili, muži umírali, aby ho chránili.“

„A proč se o něj zajímáte vy?“

„Moje rodina zrcadlo chrání, s nějakou tou výjimkou celá staletí. Edward Talbott – Kelley byl jednou z těchto výjimek. Chtěl využívat moci zrcadla, a jeho moc je obrovská. Jakmile je nakrmeno – lidskými vášněmi, krví, potem, slzami, semenem – je jeho moc neomezená. Může vám ukázat divy nebo hrůzy.“

Jonathan Frazer prudce vzhlédl. Uvědomil si, že mladý muž popošel směrem k nim a pozoroval je. Hlavu měl přitom nepřírozně vtaženou do saka.

„Vidím, že máme společnost.“ Velký muž se postavil a jeho židle zadrhla o poškrábanou podlahu. „Ještě si promluvíme, pane Frazere.“

Mladý muž se k nim rozběhl a v ruce se mu objevila vysílačka.

Edmund Talbott se opřel oběma obrovskými pěsti o stůl, nahnul se a ostře se podíval do Frazerových široce rozevřených očí: „Dejte si na ten obraz pozor, ukradne vám duši.“ Obrátil se, když ho policista chytil za pravou paži. Provedl obrátku a jeho levá ruka vyrazila, prsty napjaté a tuhé. Dopadla strašlivou silou přesně doprostřed hrudi mladého muže. Ten se bez hlesu zhroutil na Frazera a oba padli na zem. Než se Jonathanu Frazerovi podařilo vyškrábat na nohy, byl Talbott pryč a mladý policista mrtev.

„Kolem vás pořád umírají lidé,“ řekla Margareta Haarenová unaveně. Podívala se na hodiny na zdi. Bylo za pět minut tři čtvrti na deset. „Dovolte, abych vám něco řekla o tom muži, který zemřel dneska,“ pokračovala, když Frazer neodpověděl. „Bylo mu dvacet osm let, byl ženatý a měl dvouletou holčičku.“

„Uhodil ho jenom jednou,“ řekl Frazer, jako by tomu nemohl věřit.

„Víc nebylo zapotřebí. Pořádná rána na solar plexus může zabít. V tomto případě polámala žebra na obou stranách a vrazila je do plic...“

„Zkoušel jsem to s umělým dýcháním...“ zašeptal Frazer a slzy mu vhrkly do očí.

„Já vím, pane Frazere,“ přikývla inspektorka a její hlas byl měkčí. „Ve své poslední zprávě policista hlásil, že se zdá, že jste držen proti své vůli.“ Nedodala však, že nebýt této zprávy, zadržela by Frazera za spoluvinu. „Nemáte, co byste dodal k výpovědi?“

Frazer potřásl hlavou. Policii řekl, že muž mu vyhrožoval a chtěl peníze. Hrozil, že zapálí dům i obchod, pokud nedostane sto tisíc liber. Sám nechápal, proč takhle lhal... Snad podvědomě nechtěl, aby byl Talbott zatčen. Prozatím. Potřeboval odpovědi a ty mu mohl dát jedině Talbott.

Nebo zrcadlo. Frazer si uvědomil, že přestal na okamžik dýchat.

Zrcadlo mohlo dát odpovědi! Pokud mu položí správné otázky. Samozřejmě! Bylo to tak jednoduché. Podíval se na Margaretu Haarenovou. „Pokud mi už nic nechcete, šel bych domů. Jsem unavený.“

„Jděte domů a odpočiňte si. Zítřek bude asi hodně dlouhý.“

Ale Frazer zahlédl oknem kanceláře tenký stříbrný srpek měsíce, stěží viditelný za letícími mraky, a únava jakoby z něho spadla. Talbott tvrdil, že zrcadlo zůstane činné, i když je zataženo...

Když běžel po schodech policejní stanice, skoro ho poděsilo, když se přistihl, že touží znovu uvidět obrazy v zrcadle.

Cože to Talbott řekl?

Pozor na obraz, ukradne vám duši.

KAPITOLA 29

Jonathan Frazer stál před zrcadlem fascinován a pln strachu. Před pár dny by se Talbottovi vysmál a zatelefonoval by pro muže v bílých pláštích... Ale to bylo před tím, než spatřil jasné obrazy Londýna šestnáctého století, dřív než mluvil s mužem, který vlastně nebyl, dříve než viděl tři lidi před zrcadlem zemřít, z toho jednoho spáleného na škvarek. Říkali tomu samovznícení, ale pouze nadpřirozená energie mohla proměnit člověka v hromádku spálených kostí, lhostejno co o tom tvrdili.

Zkusmo natáhl ruku, přejel špičkou prstu po mastném skle a upřeně se díval na svůj mlhavý obraz v zrcadle.

Nebyl právě nábožensky založený – do kostela chodil o vánocích a o velikonocích – ale to neznamená, že nevěřil v Boha, v Ďábla, v dobro a zlo. Věřil-li v zázraky proč by pochyboval o jejich negativní podobě. Nemohl snad existovat předmět posedlý zlem?

Slavné Longinovo kopí, jež údajně probodlo Kristův bok na kříži, bylo nechvalně proslulé mezi starožitníky a s překvapivou pravidelností se objevovalo v aukcích.

A nevyvinul snad Hitler obrovské úsilí, aby toto „pravé“ kopí získal?

Vzpomněl si na ošklivý nůž s černou rukovětí, který našel ve viktoriánském nožířském zboží, jež kdysi koupil. Hrubě vyřezávaná rukověť zobrazovala souložící pár. Muž měl rohy, ocas a rozštípnuté kopyto. Jakmile nůž vystavil, okamžitě byl prodán. Nůž patřival známé severoanglické sektě černé magie a podle pověstí byl používán k usmrcování obětí.

A Frazer tomu věřil.

Jeden z důvodů, proč ten předmět dal tak rychle do prodeje a za směšnou cenu, byl, že se ho prakticky nemohl dotknout, aby mu neběhal mráz po zádech a nedělalo se mu zle...

Takže ano – byl schopen přijmout myšlenku, že zrcadlo je ohniskem něčeho – nějaké síly, nějaké *záporné* energie ... Ale to ještě neznamená, že je špatné samo zrcadlo. Špatný byl úmysl, s nímž bylo používáno. Copak by nemohlo stejně sloužit dobru jako zlu?

Talbott řekl, že je mocné, nikoli, že je zlé.

Jonathan Frazer přejel sklo dlaní a setřel trochu černého lepkavého povlaku. Co přesně Talbott říkal? Že je mocné, ale že musí být krmeno.

„Jakmile je nakrmeno – lidskými vášněmi, krví, potem, slzami, semenem – jeho moc je neomezená. Může ukázat hrůzy nebo divy...“ Může ukázat divy. Jonathan sáhl do kapsy u vesty a vyndal tenký plochý nůž. Pět centimetrů dlouhá čepel vyskočila se slabým cvaknutím. Chvilí se díval na čepel a potom ji skřípaje zuby vrazil do ukazováčku, až zasyčel. Na špičce prstu se objevila malá kapička krve.

Ruka se mu chvěla, když ji natáhl ke sklu...

Vzpomínala na to, kdy se naposledy milovala s Robertem Beaumontem.

Emannuela Frazerová se kroutila na posteli uchváčena erotickým snem. Byla na pomezí bdění a snu: Věděla, že sní a současně i to, že leží ve své posteli, nahá pod chladivými bavlněnými prostěradly, levou ruku na prsou, prsty pravé ruky se dráždila.

S Beaumontem se setkala krátce poté, co poprvé přijela do Paříže. Nebyla tak naivní, aby jí nebylo jasné, co je zač. Trochu oportunistka, trochu gigolo, rozhodně důvěrník. Ale umožnil jí vstup do té části pařížské společnosti, do níž by se normálně nedostala, a pokud za to musela platit – O.K. Že se z nich stanou milenci, bylo prakticky nevyhnutelné. Fascinovalo ji, jak se pohyboval, jak vypadal, jak se oblékal. Nikdy nepoznala muže, který věnoval tolik pozornosti svému zevnějšku. A byl jedním z mála mužů, který s ní s radostí nakupoval. S obzvláštním potěšením jí vybíral spodní prádlo.

Byl první, kdo si všiml jemné stavby její kostry a navrhl, aby si oholila hlavu. Nesouhlasila, ale jednou večer se opili a když se probudili, zjistili, že její hlava je oholená, ačkoli ani jeden z nich si nevzpomínal, jak k tomu došlo.

Nikdy ho nemilovala a on nikdy nemiloval ji. V podstatě jim to tak vyhovovalo a nakonec spolu dokonce i bydleli. Ale když odjela z Paříže, zapomněla na něho, dokud ho náhodou nepotkala v Londýně. Tehdy ji požádal, zda by mu nepomohla sehnat práci.

Strávili spolu hodně hezkých chvil a on byl dobrým milencem.

Nebyla panna, když se s ním setkala, ale mnoho zkušeností neměla. Její bývalý přítel postrádal fantazii a ta noc, kdy spolu –

shodou okolností oba – ztratili „nevinnost“, byla bolestivá, zmatená a rozhodně ne úchvatná.

Ale Robert ji naučil, jak její tělo může reagovat a ukázal jí, jak se dostat k orgasmu. Často jenom seděl a díval se, jak sama sebe vzrušuje prsty a když se blížilo vyvrcholení, přitiskl své rty na její, zatímco špičky jeho prstů klouzaly dolů po jejím těle, až se sevřely na její ruce.

A ona ho cítila. Usnula, snila?

Cítila jeho ruce na svých. Byla pořád ještě v polospánku, vědoma si toho, že sní.

Zdálo se jí, že leží na posteli se zavřenýma očima a Robert se nad ní sklání, tiskne své rty na její, volnou rukou jí drtí prsty, povzbuzuje ji. Vnímala jeho hladký hrudník opřený o její prsy, jeho dech na své tváři, jeho rty a jazyk vlhce bojující proti jejím rtům. Rukou jí roztáhl nohy a pomalu a hladce do ní vnikl. Zvedla nohy, pevně ho sevřela a její dlouhé nehty se mu zaryly do ramen...

Jeho prst zanechal krůpěj krve na skle.

Sklo ji absorbovalo, až po ní zůstala jenom hnědá vložka.

Frazer vymačkal z prstu další krev a rozmázl ji po zrcadle. Šmouha vytvořila ve špinavém povlaku okénko, v němž se na okamžik objevila...

... Cecílie Frazerová sevřená v náručí plavovlasého obra ...
Vložky zaschlé krve se snesly na podlahu.

Jonathan Frazer s hrůzou zíral na sklo. Co to právě viděl?

Skoro bezmyšlenkovitě si přejel ostřím po dlani levé ruky. Tkáň se oddělila jako list a z rány vytryskla krev. S vyvrácenými prsty přitiskl dlaň na sklo, otíral ji o něj a pokrýval povrch zrcadla krví.

... Cecílie Frazerová sevřena v náručí plavovlasého obra. Oba byli nazí. Převalila se na něj a pohybovala se nahoru a dolů s šílenstvím, jaké se u ní v manželské posteli nikdy neprojevalo. Odtřhl oči od dvojice a zkoumal místo, kde se to dělo. Přehoz postele, nábytek, lyžařské boty ledabyle pohozené na vysokém koberci...

Frazer se s heknutím odtřhl od zrcadla.

Padl do křesla, držel si poraněnou ruku a pokoušel se uspořádat zmatek v hlavě. Kdesi hluboko v srdci tušil, že Cecílie má poměr, ale nikdy si to vážně nepřipouštěl.

Uvědomil si, že ho pálí dlaň a zvedl ji, aby si ji prohlédl. Kraje dlouhého řezu byly pokryté nánosem špíny ze zrcadla a před očima

se na nich tvořil strup. Sílíl a tvrdl, jeho okraje se začaly odchlípnout. Když ho opatrně odloupl, zjistil, že rána pod ním je úplně zahojená. Zůstala po ní jen tenká jizva.

V hlavě mu bučely otázky, když vykročil k zrcadlu, ale potom ho něco zastavilo. Kdyby chtěl vidět víc, musel by zrcadlo opět nakrmit. Znovu se podíval na ruku. Je možné se rozdávat, aniž by tím člověk utrpěl? Ale jaké v tom je nebezpečí? A jaké by to mohlo mít následky?

Na tyto otázky mohl odpovědět pouze Edmund Talbott.

V Onom světě Talbottovo astrální tělo spatřilo tichý vír síly, kroužící nad zrcadlem. Vír se zachvěl a proběhl jím purpurový stín. Zrcadlo ochutnalo krev.

Hluboko v jeho jádru zahlédl bílá vlákna, jež prolínala celou jeho délkou jako tlustí červi a pulzovala ve stále prudším rytmu. Sytilo se sexuální vzrušením.

Někdo ho krmil.

Talbott se znepokojeně přesunul dál od oblasti, jež bezprostředně obklopovala vír. I když od něj byl oddělen obrovskou zátokou, byl si vědom jeho strašného tahu. Věděl, že sílí a mohutní. Už předvedlo, že dokáže ovlivňovat reálný svět, ale co se stane, začne-li ho někdo vědomě krmit? Nebo nevědomě...

Cítila ho v těle, jeho ploché břicho na jejím, jak se snažil proniknout do ní ještě hlouběji. Po těle jí stékal pot. Cítila, že ho olizuje, cítila jeho drsný jazyk na své kůži. Prsty dráždily její bradavky, hladily, dotýkaly se, mačkaly, štipaly – působily bolest – zrovna tak, jak se stupňovaly jeho nárazy a přetavovaly bolest v rozkoš.

Manny Frazerová otevřela oči a zírala na zjevení. Byl to Robert Beaumont! Seškvařená, spálená mrtvola Roberta Beaumonta, tkáň visící v pružích z jeho lebky, jeho vlhký jazyk – spálený pahýl v jejích ústech. Prsty, které si hrály s jejími citlivými bradavkami, byly jen kosti. Špinavé, začernalé pahýly, z nichž vytékal serózní mok Jeho hladká, holá hrud' byla jen kusem syrového masa a jeho mužství, jež dosud tkvělo hluboko v ní – nebylo víc než spálený, krvavý pahýl.

Když otvírala ústa, aby zaječela, část její mysli se snažila zahnat strach racionalitou. Ale byl to jenom velice slabý hlas a její strach

byl obrovský. A když se ječením vrátila k plnému vědomí, stále cítila zčernalou tkáň na své pokožce a pach spáleného masa ve vzduchu.

A prsy měla žhnoucí a bolavé, klín jako zející ránu.

KAPITOLA 30

V Onom světě vír, který určoval okultní přítomnost zrcadla, se točil a přesouval ze strany na stranu, a posuv jeho osy zasahoval osudy lidí...

Bad Bill žil na ulici skoro deset let. Vydřel to tak dlouho, protože o sebe dbal. Nestýkal se s ostatními lidmi na dně, nepil a nekouřil, jen při výjimečných velkých flámech. Byl to tichý, zakřiknutý člověk, dobrosrdečný a stále dobře naložený. Pokud ovšem nepil. Pak se jeho osobnost úplně změnila a byl zlý. Velmi zlý. A tak také přišel vlastně ke svému jménu Bad Bill – Zlý Bill. Bylo mu dvaáctýřicet a vypadal o dvacet let starší. Nečekal, že se dožije příštích narozenin. Teď už si nepamatoval, proč se vlastně octl na ulici, ale čert to vem. V poslední době si ale občas nemohl vzpomenout, ani jak se jmenuje.

Dneska to nebylo nejhorší. Bylo sucho, nefoukal vítr a našel vyhozenou krabici od lednice za obchodem na Kensington High Street. Větší část dne krabici rozebíral a propašovával do Kensingtonského parku. Utábořil se s ní v centru jalovcového křoví, na dohled od sochy Petra Pana, jež pro něho symbolizovala domov. Potom pomocí trávy, listů a bláta krabici zamaskoval, takže prakticky splynula s okolím. Vysílilo ho to, ale byl spokojený. Krabice od lednic pro tuláky představovaly luxus: velké, prostorné, se silnými stěnami a pohodlné. Člověk v nich mohl přečkat i zimu. Zítra sežene kus igelitu, aby ji přikryl a udržel suchou. To prodlouží její životnost o několik měsíců. Uprostřed keřů ji hned tak nikdo neobjeví a on bude mít bezpečné místo, kam se může vracet.

Někdy si myslel, že hlídači v parku vědí, že tam je, ale nechávají ho na pokoji. A když ho občas z parku vyhodili, nedohadoval se a prostě odešel... A rovnou se jinými vraty vrátil.

Jednou z výhod bydlení v keřích bylo relativní bezpečí v noci. Spát tam bylo každopádně bezpečnější než na lavičce nebo pod mostem, kde hrozilo, že ho děti jen tak pro legraci zmlátí nebo zkopou. Slyšel o případech, kdy děti polily tuláka benzínem a zapálily ho, aby viděly jak „tancuje“.

Dnes ale nemohl usnout, přestože byl unavený. Převaloval se v krabici, napjatý a obolavělý, třetilo mu v hlavě, tlačil ho žaludek, cítil svírání v hrudníku a bolest mu vystřelovala do levé ruky.

Potácivě vstal s paží přitisknutou k hrudníku a vyšel ven. Ze zkušenosti věděl, že procházka tlak uvolní.

Držel se ve stínu, ačkoli nebylo pravděpodobné, že by narazil na hlídače. Chtěl předejít střetnutí s existencemi, které v parku prováděly různé obchodní transakce. Šel po pěšině podél Dlouhé Vody k vypnutým k fontánám. Sedl si na nízkou kamennou zeď, předloktí opřená o stehna, hlavu mezi kolena a pokoušel se chytit dech. Za chvíli se mu ulevilo. Obrátil se a zahleděl se na jezírko. Voda byla hladká, naleštěná, jako zrcadlo.

Za okamžik mu došlo, co vlastně vidí a jeho vodnaté oči se rozšířily nadšením. Srdce mu začalo nebezpečně klopytat, ale byl si toho stěží vědom. Rty nad bezzubými dásněmi se zkroutily, když se sehnul, aby políbil špinavou vodu.

Zjevení ho lákalo dolů, ledová voda ho objímala jako milenka, přísávala se k jeho rtům, jazyku, omývala mu tváře, oči...

Bad Bill cítil mohutnou erotiku vody, objímající teplo, puls tlukoucího rytmu, připomínalo mu to...

Abbey Mayersová byla už dvacet let vdovou. Její manžel, plukovník, zemřel náhle a nečekaně na schůzce pluku. Připíjel královně a vlasti, když se prostě složil. Těžký infarkt ho skolil v době a na místě, s nimiž by jistě plně souhlasil. Dvacet let byla dlouhá doba, ale stále na něj vzpomínala zejména nyní, uprostřed léta. Léto, to byl jejich čas. Setkali se za dlouhého horkého léta po válce, příští léto se vzali, jejich první dítě se narodilo následujícího léta a konečně plukovník v létě i zemřel. Byly noci, jako třeba ta dnešní, kdy vzduch byl teplý a suchý, obloha ani doopravdy neztemněla, a ona takřka cítila jeho přítomnost ve starém Kensingtonském domě.

Tohle bývalo jeho oblíbené sídlo. Po jeho smrti prodala farmu na venkově a ten malý byt, který měli na druhé straně řeky. V poslední době litovala obou těchto rozhodnutí, když viděla, jak fantastické sumy se platí za nemovitosti, ale nemohla udržovat tři byty.

Její syn, Maxwell, dokonce navrhoval, aby prodala i dům, ale ona momentálně peníze nepotřebovala. Věděla ovšem, že je potřebuje Max. Tak nebo tak, všechno to po její smrti bude jeho. Už měla za sebou dobu, kdy ji děsila pouhá myšlenka na smrt.

Teď se na ni skoro těšila. Bylo jí sedmdesát, dosáhla všeho, po čem kdy toužila... a upřímně řečeno, od plukovníkovy smrti ztratila

zájem téměř o všechno. Abbey Mayersová otočila klíčem ve dveřích malé, knihami obložené studovny, patřila k plukovníkovým nejoblíbenějším pokojům. Někdy se jí zdálo, že je tu stále ještě cítit vůně hrubého tabáku, který kouřil.

Všechno jako by tu vyzařovalo jeho přítomnost. Nevybudovala mu tu sice svatyni, ale nechávala pokoj tak jak ho míval rád. Jedna ze stěn byla pokryta policemi s knihami vázanými v kůži, armádním i trofeji, medailemi, uznáními, zarámovanými fotografiemi. Na stěně nad krtem visely meče, šavle a dýky a jeho pracovní stůl zůstal tak, jak ho opustil. Dominoval mu psací stroj Royal – teď už patrně sběratelský kousek. Plukovník pracoval na historické studii o pádu Berlína, ale dílo zůstalo nedokončeno. Často uvažovala o tom, že by ho na základě jeho poznámek a odkazů mohla dokončit sama, ale zůstalo jen u úvah.

V horní zásuvce na pravé straně stolu měla schované fotografie. Jedna z nich zachycovala Geoffreye tak, jak na něj ráda vzpomínala – vysokého, hrdého, v plukovnícké uniformě, s Viktoriínským křížem a křížem Jiřího. Stál před Buckinghamským palácem. Vždycky odmítal nechat fotografii zarámovat, říkal, že se to příliš podobá chlubení. Respektovala jeho přání, i když zemřel.

Dívala se na fotografii, na obraz mladého Geoffreye, a vzpomínala. Nikdy nevyprávěl o tom, co zažil, ale do války viděla odcházet chlapce a vrátil se muž. Občas se v noci budil, křičel a plakal, a ona ho držela v náručí, dokud hrůzné můry nezmizely.

Dívala se na jeho podobenku...

... *a podobizna se dívala zpátky*. Nikdy předtím si nevšimla, že ji oči na fotografii sledují, kamkoli se hne a že se rty chvějí, jako by se chtěly usmát. Jak se tak dívala, představila si, že jeho hrud' stoupá a klesá, látka se napíná přes prsa...

Dvacet let byla vdovou a stále jí scházel. Chyběly jí jeho doteky, tak silné a něžné, jeho vůně – kůže, tvíd a tabák i jeho knír, jenž ji lechtával na obličej, na hrdle, na prsou.

Chyběl jí.

Teď už to nebude dlouho trvat. Brzy se spolu opět shledají. Nebyla ortodoxně věřící, ale v posmrtný život věřila. Věřila, že jednoho dne budou zase spolu... Brzy ucítí jeho paže kolem pasu, jeho dech na své tváři, uslyší jeho drsný hlas.

Brzy.

Abbey Mayersová si sedla na rozvrзанou židli a fotografii opřela o stůl.

Dívala se na obrázek a podobizna se dívala na ni. Nůž ležící na stole byl bojový nůž Firbairn-Sykes, vyrobený firmou Wilkinson Sword Company pro zvláštní jednotky Britské armády. Geoffrey Mayers si ho přivezl z války jako suvenýr a používal ho při otvírání dopisů.

Nůž se špičkou ostrou jako jehla se jí zdál chladný a těžký, když jej zvedla. Vtiskla si jej vlevo pod čelist, oči upřené na podobiznu, a po tváři se jí rozlil výraz úplného blaha.

Martin Stephens o ten nový šedesáti megabytový počítač Wang s barevnou VGA grafickou obrazovkou strašně stál. Jeho rodiče, kteří o počítačích věděli starou belu, se ale zašprajcovali nad cenou, a rozhodli se pro klon IBM vyráběný někým, o kom nikdy neslyšel, nějakou korejskou společností. Měl 40 MB a ještě ke všemu to bylo AT 286 s EGA barevnou grafikou.

Byl zklamaný a také jim to dal znát. Vyjádřil se úplně jasně, co potřebuje, a místo toho mu koupili druhořadý krám. Bylo mu šestnáct a zasloužil si trochu úcty.

Většinu dne trucoval ve svém pokoji. Když rodiče navečer odešli na nějakou vernisáž, dal se do vybalování počítače z krabic. Pořád ho švalo, že nedostal, co chtěl. A přitom by to spravila tisícovka, maximálně patnáct stovek Pro Kristapána, vždyť většina kluků na koleji už dávno měla přenosné počítače a laptopy.

Postavil monitor na počítač a zapojil kabely. Pak zapnul společný přívod a počítač ožil. Příští hodinu strávil nastavováním barev a vytvářením řady podadresářů pro soubory a programy, které okopíroval ze své staré 10 MB LBM. Byla to nádhera vidět některé programy v barvě. Většina toho, co do stroje vložil, byly hry. Některé koupil, jiné dostal nebo vyměnil s přáteli. Dal je do adresáře, který nebyl tak na ráně, i když nehrozilo, že by se rodiče na stroj někdy vůbec podívali.

Teď bude alespoň moci hrát i hry, které na monochromatické obrazovce LBM nešly. U některých si byl jistý, že by je rodiče zrovna neschvalovali. Nejraději měl svlékací poker hraný proti stroji. Respektive proti kreslené postavě děvy obdařené bohatými vnadami. Když prohrála, sundala si kus oblečení. Ačkoli se mu na kamarádově počítači podařilo vysvléknout ji do podprsenky a kalhotek dál se

nikdy nedostal. Hlavně proto, že svléknout ji takhle, mu trvalo přes dvě hodiny. A čas hrál taky proti němu. Slyšel ovšem různé verze toho, co se stalo, když si sundala i kalhotky. Bylo ovšem pár programů, které bohužel ještě neměl, v nichž to dvojice dělají v různých polohách... Ted', když měl barevnou grafiku, nezbytně potřeboval i tyto programy. Bylo skoro deset, když začal hrát svlékácký poker. Převlékl se do pyžama a županu a rozvalil se na posteli s klávesnicí na kolenou.

V půl jedné se to začalo hýbat z místa. Byla svlečená do podprsenky a kalhotek a on držel silnou kartu. Oči ho bolery a někde vzadu v lebce bolestivě škubalo, ale teď se nemohl vzdát, teď ne!

HRÁL DÁL A VYHRÁL.

Na obrazovce si kreslená postava ženy sundala podprsenku a objevily se obrovské prsy. Ted' je to ono.

Ačkoli to byla jen kresba, Martin cítil, že ho vzrušuje.

V půl druhé hru pozastavil. Zmrazil postavy na obrazovce a třel si oči. Za poslední hodinu se nehnul z místa. Bylo by k vzteku dostat se tak blízko a prohrát.

Prohlížel si postavu na monitoru. Byla to velká blondýna s nalitymi prsy. Jeho typ, konstatoval s uspokojením. Viděl několik pornofilmů a dospěl k závěru, že je zatížený na prsa... Ne, že by nějaká ve skutečnosti viděl, ale měl jasnou představu, jak asi vypadají.

Miloval léto: Většina mladých žen, korzujících v blízkém v Kensingtonském parku, nenosila podprsenky. Nadra se jim pohupovala pod trikem... Už vloni začal hrát tenis, ne kvůli pohybu, ale kvůli dívkám s krat'ounkýma sukýnkama a kalhotkama s volánky, někdy i bez volánků. Líbilo se mu, jak jim občas při hře tuhly bradavky.

Martin studoval obrázek a rozhodl se, že se blíží představě ideální ženy. To, jak zpřímá se dívala, jak měla pootevřená ústa, jak se jí pohupovaly prsy. Dotkl se ukazováčkem obrazovky a objížděl křivku postavy.

Statický náboj přeskočil z jeho prstu na monitor.

A obrazovka vybuchla.

Martina zaplavily do ruda rozpálené střepiny. Zařezávaly se mu do rukou, slupovaly kůži z obličej, očí, úst. Kus roztaveného skla ho uhodil do hrdla a přesekl krční tepnu. Po celém pokoji se rozstříkla krev.

Poslední, co Martin viděl, byly usmívající se oči kreslené postavy.

KAPITOLA 31

Margareta Haarenová byla unavená a skleslá jako po flámu, i když včera večer nevybila ani kapku. Pročítala služební hlášení, ale příliš pozornosti jim nevěnovala.

Smrt starého pobudy, který zahynul nešťastnou náhodou v Kensingtonských zahradách.

Sebevražda osamělé vdovy.

Podivná smrt mladíka při výbuchu jeho počítače.

Už odkládala policejní hlášení o posledním případu, když zpozorněla a znovu si je prohlédla. Pak se vrátila k adrese, kde došlo k sebevraždě.

Obě adresy byly z blízkého okolí Frazerova bydliště.

Shoda okolností?

Je u policie už příliš dlouho, než aby věřila na takové náhody. Chystala se stisknout tlačítko vnitřní telefonní linky, když se ozvalo zaklepání a do místnosti vstoupil seržant Stuart Miller. Z výrazu jeho tváře bylo jasné, že něco není v pořádku.

„Právě nám volali z nemocnice, paní inspektorko.“

Pomalů vstala, srdce se jí rozbušilo. Ten mladý policista Martin Moore...

„Jde o ty dva muže,“ řekl opatrně. Jeho hlas zněl najednou chraptivě. „Bill zemřel dnes ráno ve tři a mladý Martin ve čtyři.“

„Oba dva?“ Margareta Haarenová zbledla a klesla na židli. Služební hlášení se rozplývala za clonou slz, které se jí draly do očí. „Děkuji...děkuji vám, Stuarte.“

„Je mi to líto,“ řekl smutně a odešel.

Když osaměla, přestala se bránit slzám. Bill Russell byl jejím dobrým přítelem řadu let. Už v dobách, kdy žena v policejním sboru byla ještě raritou, málem atrakcí, on její práci uznával.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Opět se objevil Stuart Miller, tentokrát s šálkem čaje, který mu div nespádl ze štosu dalších hlášení. Inspektorka čaj s povděkem přijala.

„Byl to dobrý člověk“ řekl Stuart s úctou.

„Byl to vynikající policista a dobrý přítel,“ povzdechla Margareta. „Takže ten zjizvený muž má na svém kontě už tři mrtvé.“ Když vzhledla, měla chladné a nesmiřitelné oči. „Vraha musíme dostat. A Jonathan Frazer ho zná!“

Stuart Miller jí beze slova podal štos hnědých desek.

„Co je to?“

„Seznam podezřelých a odkazy na Billovy staré i současné případy, a také na přátele a obchodní partnery Jonathana Frazera. Není to úplně, ale je tam všechno, co zatím víme.“

„Je tam něco, z čeho se dá vyjít?“

„Zatím ne, paní inspektorko.“

Podívala se do Millerových hnědých očí.

„Frazer v tom jede, cítím to. Chci, aby se u něho udělala důkladná prohlídka. Bankovní účty, záznamy, zkrátka všechno. Je to důležitý svědek a možná i podezřelý z několikanásobné vraždy, takže získat povolení by neměl být problém.“ Vlažný čaj vypila jedním douškem. Věděla, co dělá, dělávala to i dřív: Práce vždycky dokázala zmírnit každou bolest.

Seržant se naklonil pro šálek a navrhl: „Mohli bychom ho taky zmáčknout.“

Margareta Haarenová pomalu přikývla.

„Ani to není vyloučeno.“

Jonathan Frazer doslova pročesal garderobu své ženy a pak puntičkářsky prohledával její skříňky, prádelník i toaletní stolec. Pátral po důkazech manželčiny nevěry.

Věděl, že se chová hystericky.

Co vlastně dělá?

Proč to dělá?

Měl za sebou úmorný den... Podíval se do zrcadla a zazdálo se mu, že tam něco vidí – prelud, zjevení... A od té chvíle stále víc podléhal obavám o manželčinu věrnost, obavám, kterým se zatím vždy dokázal ubránit. Teď se hrabe v jejích věcech jako nějaký laciný soukromý detektiv.

Ale bylo to tak skutečné... Ten obraz byl tak reálný.

Byla to pravda, nebo jen výplod chorého mozku? Kde je Edmund Talbott?

Cítila se pod psa.

Takhle jí bylo jen jedinkrát – když v Paříži natrefila na mizerný hašíš.

Mariny Frazerová se pomalu oblékala, každý kloub ji bolel, prsa měla těžká a rozbolavělá, žaludek na vodě. Mrkla do kalendáře, ale

další menstruaci měla mít až za dva týdny, takže tím to není...Pokud ji trauma posledních dnů neurychlilo. Možná ano...

Natáhla si obligátní černé tričko a černé džíny a podívala se do zrcadla. Vypadala příšerně. Ve tváři bledá a vyčerpaná, hluboko zapadlé, krví podlité oči s temnými kruhy. Přejela si prsty po vlasech. Jejich strniště jako by zapraskalo. Nedávno se nechala ostříhat, ale zdálo se, že tentokrát vlasy rostou strašně rychle.

Na noční můru ze včerejší noci se téměř nepamatovala. Věděla jen, že se vzbudila, když matka rozsvítila. A pak dlouho nemohla znovu usnout.

Na chodbě potkala otce. Zastavil se, zjevně ho překvapilo, jak bíděně vypadá.

„Myslím, že by ses měla vrátit do postele, zlatíčko,“ řekl a políbil ji na čelo.

„Je mi dobře, tatí. Jsem jen trochu přešlá po těch posledních dnech“ Pokusila se o úsměv. „Ty taky nevypadáš nejlíp.“

„Mizerně jsem spal. Zlé sny,“ vysvětlil.

„Já taky. Máma ti nic neřekla?“

„Ráno jsem ji neviděl. Vůbec jsem ji moc neviděl od té dovolené ve Švýcarsku, a když, tak u tvé postele v nemocnici.“

„Tak ona ti neřekla ... Manny se zarazila?“

„Co mi neřekla?“

„Včera mi říkala, že dnes ráno odjíždí do Skotska, do toho lyžařského střediska.“

„Mně neřekla nic,“ zamumlal.

Manny se do otce zavěšila a pomalu šli po schodech dolů. „Zdá se mi to, nebo je to fakt, že vy dva už nežijete jako párek hrdliček?“ Neušlo jí, že se zarazil a zropačitel. Smutně pokračovala: „Víš, je mi osmnáct a naivní už nejsem. Člověk nemusí být génius, aby mu došlo, že vy dva jdete každý svou cestou.“

„Je to tak“ přiznal. „Už pár let se každý zajímáme o něco jiného a naše neshody rostou. Za chvíli mi bude devětatřicet. Mně to nevadí, stárnutí mě nikdy netrápilo. Asi proto, že celý život pracuji se starými věcmi. Ale tvou matku...Bude jí pětatřicet a chová se, jako by jí bylo o deset méně.“

„To je normální. Poslední pokus jak si udržet mládí,“ řekla Manny s veškerou vážností vlastních osmnácti let.

„Pětatřicet – to není žádné stáří,“ připomněl jí Jonathan jemně.

„Ale taky už není žádný zajíček“ zasmála se. Dole u schodů se zastavila a obrátila k otci tvář. „Ale ty ji pořád miluješ, vid’?“

„Ano, miluji,“ řekl vážně. Byl překvapen, když zjistil, že je o tom přesvědčen. Doufal, že i ona ho stále miluje.

„Jestli se oba ještě milujete, tak se vám určitě podaří ty neshody zvládnout,“ zkoumavě pohlédla do jeho utrápených očí.

Přikývl.

„Jestli se oba ještě milujeme?“

Měl by se možná pokusit na tuhle otázku najít odpověď. „Neohlížejte se, pane Frazere.“

Jonathan ztuhl s rukama na volantu svého Volva Estate. Právě nasedl do auta, dveře garáže vyjízděly vzhůru a uvolňovaly cestu záplavě ranního světla. Okamžitě ten hlas poznal podle nepatrných stop irštiny. „Čekal jsem, že se brzy ukážete,“ řekl a rychle pohlédl do zpětného zrcátka. Oči Edmunda Talbotta, černé jako uhel, ho upřeně pozorovaly.

„Situace se velice zkomplikovala, pane Frazere,“ pokračoval Talbott.

„Ten mladý policista, kterého jste napadl, zemřel?“ zeptal se Frazer chladně.

„Mě nezatknu,“ klidně odpověděl Talbott.

„Proč ne?“

„Pane Frazere, asi jsem vám celou situaci nevysvětlil dost jasně. Členové mé rodiny už střeží zrcadlo po generace. Bylo naším úkolem udržovat ho v inertním stavu, izolovat ho od světa, nedovolit mu, aby sytilo svůj hlad po duších, krvi a lidských citech. Ty potřebuje, aby přežilo, jinak by nakonec ZEMŘELO hladem, dá-li se to tak říci. Ale byl tak blízko, tak blízko. Nebylo by k tomu došlo za mého života, ale snad už v příští generaci. Bylo slabé, slaboučké.“

„Co se stalo?“ zeptal se Frazer. Ani teď se neohlédl a sledoval mužovy oči v zrcátku.

„Byla to moje chyba. Musel jsem odjet do Saúdské Arábie. Nemělo to přesáhnout osmačtyřicet hodin, ale trvalo to málem týden. Když jsem se vrátil do Irska, zjistil jsem, že náš dům byl vykraden a zrcadlo spolu s několika starožitnostmi zmizelo. Zloději byli místní a věděli, že je dům prázdný. Jeden z nich občas vypomáhal na zahradě a vyznal se v domě. Tak aspoň zní oficiální verze.“

Já se ale spíš domnívám, že na ty mladíky zapůsobilo zrcadlo. Paradoxní je, že nejspíše dovede ovlivnit lidi se silnou vůlí a

slabochoy. Obyčejní lidé, s obyčejnými životy a obyčejnými starostmi, které zaplňují jejich obyčejné duševní obzory, jsou před jeho výjimečnými schopnostmi zcela v bezpečí. Zbytek příběhu, myslím, znáte. Vzali to zrcadlo, strhli těžký závěs, který ho zakrýval, a sklo vystavili světlu. Jakmile zrcadlo odkryli, začalo se sytit. Nejdřív vzalo život vašemu zaměstnanci, potom té ženě a od té doby se živí krví a energií těch, kteří jsou v jeho blízkosti. A s každou polapenou duší získává větší sílu.“

„Policie tvrdí, že organizátoři aukce nemají žádný doklad o tom, že mi to zrcadlo prodali, a žádný záznam není ani u firmy, která sem zrcadlo dopravila.“

„Záznamy byly pravděpodobně vloženy do počítače a zrcadlo je zřejmě smazalo,“ vysvětloval Talbott.

„Ale co ti lidé, kteří mi to zrcadlo prodali? Ten prodavač, se kterým jsem jednal, ten dražitel, řidič nákladního auta? Ti si to přece musí pamatovat.“

„Nemáte ani ponětí, jakou moc ta věc má,“ řekl Talbott tiše. „Ale to, co mi vykládáte, je nemožné...“ začal Frazer. „Pane Frazere,“ přerušil ho Talbott, „víte něco o astrální projekci nebo o astrální rovině?“ Jonathan zavrtěl hlavou.

„Když člověk spí, jeho duše – astrální tělo – opouští fyzické tělo a pohybuje se ve hvězdné rovině. Tato rovina může být fyzická, nebo je to stav duše, nevím. Já to jen akceptuji a využívám. Astrální rovina má různé úrovně a nechybí-li dovednost, praxe a odhodlání, je možné se pohybovat z roviny do roviny, přemísťovat fyzické tělo prostorem, jako když jsem vás navštívil v nemocničním pokoji. Nebyl to sen, pane Frazere, opravdu jsem tam byl... Na jiné, vyšší úrovni té roviny je možné vidět, jak duše těch, kteří právě zemřeli, opouštějí těla. Některé se nejistě vznášejí nad mrtvým, jiné okamžitě svobodně odlétají, další jsou lapeny do pastí. Astrální rovina je momentálně rozvířena, pane Frazere. Něco tam působí, nějaká síla čerá tuto obvykle poklidnou sféru. Je to jako gigantický vír, který všechno kolem sebe stahuje do svého středu. Stál jsem na samé hraně té roviny a pozoroval jsem to. Je to nehmotný projev zrcadla, pane Frazere, je to vír veškerých emocí, energií, krve, potu a spermatu, je to bolest a zlost, které sytily zrcadlo v průběhu věků. Teď je ochromené, vyhladovělé a hledá další kořist.

A působí.

Včera v noci kolem vás umírali lidé, pane Frazere. Nevinní. Nějaká žena naproti ve vaší ulici si prořízla hrdlo, aby se shledala s manželem, který je už dvacet let mrtev. To zjevení ji oklamalo. Jednomu mladíkovi explodující počítač rozsekal tvář na kusy. Zjevení z obrazovky ho přivedlo do transu. Nějaký pobuda ponořil hlavu do jezírka v Kensingtonských zahradách a utopil se. I jeho zlákal zjevení.

A víte, co ještě jsem dnes v noci viděl, pane Frazere? Viděl jsem, že to zrcadlo někdo živí. Viděl jsem ho pít obětovanou krev, viděl jsem ho hltat emoce a vášně.“

„Zjevuje zrcadlo jenom pravdu?“

„Téměř vždy. Zřídka kdy potřebuje lhát. Počítá s tím, že i pravda, jako řada jiných věcí, je návyková. Přeludy na jeho povrchu jsou tou nejučinnější drogou a lidé se k nim znovu a znovu vrací.“

„Chcete, abych to zrcadlo zničil?“ zeptal se Frazer, ačkoliv si nebyl jistý, že by to dokázal.

„NE!“ vykřikl Talbott. „Rozbijte ho, a máte tisíc zrcadel, každé z nich úplné a celistvé samo o sobě. Ostatně,“ usmál se pro sebe, „pochybuji, že byste se s úmyslem ublížit mu, k němu dostal blíž než na deset metrů. Ten poslední, kdo na to jen pomyslel, zaplatil strašnou cenu...“

Frazer rázem pochopil, že Talbott mluví o sobě.

„Teď si od vás zrcadlo vzít nemohu,“ řekl Talbott a najednou zněl jeho hlas vzdáleně a unaveně, „ale zakryjte ho. Proboha vás prosím, přikryjte jeho povrch příkrývkou a postavte ho tak, aby na něj nedopadalo měsíční světlo. Téměř okamžitě začne slábnout, i když potrvá dlouho, než se zase jakž takž zklidní. A až tu policie skončí, zařídím, aby bylo dopraveno zpátky do Irska.“

„A potom?“

„Potom? Co tím myslíte?“ zeptal se Talbott udiveně.

„Co bude, až ho odvezete do Irska?“

„Pak začne celý proces znovu. Vlastně ani nevím, jak a proč bylo zrcadlo zhotoveno. Je prastaré, ale sklo, postup výroby i materiál jsou ještě starší. Nevím, jaké nadpřirozené a jaké přírodní síly se podílely na jeho zrodu. Ale je jednou z nejmocnějších magických sil, které na světě zůstaly. Spěch tady nepomůže. Možná někdo za pár set let najde způsob, jak ho zničit. Ale pochybuji o tom.“

„Ale co se stane, když se bude dál živit?“

„Každá duše mu dodává sílu. Bude zabíjet, zabíjet a znovu zabíjet. A nikdo neví proč. Vůbec není náhodou, že dosud vždy působilo nejsilněji, když v lidských dějinách docházelo k největším krveprolitím. To musí skončit, pane Frazere, a provést to můžeme jedině vy nebo já...“

Frazer sledoval, jak se oči, které na něho hleděly ze zrcátka, pomalu zavírají a hlas se vytrácí. Prudce se otočil na koženém sedadle ...a zjistil, že je v autě sám.

KAPITOLA 32

S nekonečnou trpělivostí vytáhl doktor John Dee korkovou zátku ze skleněné nádoby. Krev z ní vytékala a proudila soustavou trubic, které ji rozváděly do větvících se skleněných trubiček umístěných přímo nad sedm stop vysokým zrcadlem. Hustá a lepkavá kapalina stékala po skle.

Asi v polovině zrcadla se krev srážela v mazlavou kaši.

„Potřebuje lidskou krev,“ poznamenal Kelley.

Dee roztržitě přikývl. Zvířecí krev na zrcadlo nepůsobí, což znamená, že v lidské krvi je nějaká jedinečná složka, která ho aktivizuje. Ovšem jeho vlastní pokusy s krví lidskou a zvířecí ukázaly, že rozdíl mezi nimi jsou minimální. Takže ten rozdíl musí být metafyzický.

Na matném nerovném povrchu zrcadla Dee viděl, že se dveře za ním otevírají a přichází ta žena. Byla nahá jako obvykle a když se k němu blížila, pozoroval, jak po povrchu zrcadla přecházejí vlny siločar vyvolaných její blízkostí.

„Napoj ho lidskou krví a potom ti ukáže zázraky,“ zašeptala a její dech ho lechtal na uchu.

Dee odstoupil od zrcadla jednou rukou ženu objal. Její tělo bylo studené a vlhké.

„Procházela jsem se v zahradách,“ vysvětlila dřív, než se jí mohl zeptat.

„Vesničané a služebnictvo si budou myslet, že jsi čarodějnice,“ namítl něžně.

„Cožpak si už dávno nemyslí, že čaroděj jsi ty?“ zeptala se tiše.

Před několika týdny ji konečně přesvědčil, aby se přestěhovala do jeho domu v Mortlake na okraji Londýna. Cestovala za černočerné noci, zrcadlo pečlivě zavinité v pytlovině, obalené peřím a pruhy kůže. Bylo třeba šesti silných mužů, aby je po úzkých točitých schodech dopravili do Deeovy studovny v podkroví.

Od té doby s ním nepřetržitě experimentoval, snažil se vyvolat ta prchavá zjevení, jež v něm zahlédl poprvé.

S nepatrným úspěchem.

Zrcadlo se aktivizuje v přítomnosti té ženy, to věděl. A ona je ta nejsvůdnější a nejsmyslnější žena, s jakou se kdy setkal. Snad její přirozené kouzlo podněcuje jeho žádostivé touhy, nebo je prostě

provokuje její nahota, kterou obvykle nezastírá nic víc než plášť. Občas po ní silně zatoužil a přes Kelleyho ujišťování, že ona po něm také, nezpozoroval v jejím chování nic, co by tomu nasvědčovalo. Často se ho dotýkala, tiskla ho a vinula se k němu, ale jako by nikdy nešlo o víc než o nevinné hry.

A stále ještě neznal její jméno.

Ptal se jí bezpočtukrát, ale odpovídala, že až přijde čas na jména, dozví se ho.

Kromě té ženy dokázala zrcadlo zaktivizovat jedině lidská krev. Prováděl pokusy s krví různých zvířat a zjistil, že je to zbytečné, vlastně ještě horší, protože se při tom zrcadlo ušpinilo. Krev přilnula k lepkavé černé zrnité hmotě na povrchu a dala se jen stěží odstranit. Přesto se stále ještě zdráhal učinit poslední krok – nanést na zrcadlo krev lidskou. Příliš to zavánělo čarodějnictvím, a on není čaroděj, je vědec.

Problém je v tom, že se královně zmínil o zrcadle, které se mimořádně osvědčuje při věštbách, a ona navrhla, že by mělo být využíváno při sledování nepřátel Anglie. Sám sebe teď proklínal, ale odjakživa byl ukvapený. Královna začala naléhat, a on ze zkušenosti věděl, že její trpělivost není bez hranic a že dnešní oblíbenec může být zítra zločincem.

Musí královně něco předvést...

John Dee se přes rameno podíval na Edwarda Kelleyho. „Dá se opatřit lidská krev?“

„Můj pane, v Londýně může člověk koupit cokoli.“

„Čistou krev,“ zašeptala žena. „Nesmí být ani nemocná, ani zkažená, nejlépe krev panny nebo dítěte.“

Kelley přikývl a uklonil se, aby zakryl úsměv, který mu zkřivil tenké rty. Dobře tu ženu připravoval a ona je navíc rozená herečka... Budou-li mít úspěch, její odměna bude vskutku velkolepá.

Tentokrát se účinek krve dostavil okamžitě.

John Dee stál necelý metr od zrcadla, žena po jeho levici a Kelley v pozadí, zatímco krev pomalu stékala dolů po celém zrcadle. Prodírala se špínou a zanechávala za sebou dlouhé, oválné plochy čistého skla.

Dee se poprvé viděl v zrcadle jasně a zřetelně, vysoký, hubený, šedovlasý, s šedivými vousy. Ta vzrušující žena s havraními vlasy stála za ním.

A pak se zrcadlo zakalilo.

Obraz šedovlasého muže zmizel a na jeho místě se objevil vysoký muž s ostrými, výraznými rysy a s krátkou kozí bradkou černou jako noc.

Vedle něho stála mladá žena, špinavá, v roztrhaných šatech, málem ještě dítě... až na oči. Chladné a vychytralé.

Za nimi vytáhlý mladík s ohnivě ryšavou kšticí, s hlavou sehnutou, očima zavřenýma – snad strachem.

Dee se pomalu obrátil. Začínal si uvědomovat, co vidí. Přelétl pohledem z Kelleyho na ženu a pak zpět k zrcadlu... Tyto obrazy byly z minulosti: To je Kelley, žena a on sám. Mladí. Ale obraz se znovu změnil.

Nahý a vzrušený seděl na židli a žena se s ním zcela bez zábran milovala. Zrcadlo se zakalilo a plochou se proplétaly podivné přeludy – krev a oheň, záblesk ostří dýky, jež klesala a zkrvavená se vracela vzhůru.

Obraz té ženy. Byla stále nahá, ačkoli její břicho nabylo na objemu a nadra měla plná, bradavky tmavé. Dee stál za ní s rukama na jejích ramenou.

Doktor John Dee se prudce naklonil dopředu. Snažil se rozluštit, co vidí: Je to budoucnost jistá, nebo jen možná?

Žena leží na zemi s roztaženýma nohama, s hlavou zvrácenou dozadu, tělo se leskne potem. Mezi jejíma nohama se objevuje krvavá hlavička. Dee k ní vztáhne ruce a uchopí dítě – v dlaních zvedá holčičku jakoby v triumfu nebo v obětování.

Dee pohlédl na ženu vedle sebe. I ona pozorně sledovala zrcadlo. Ohlédl se přes rameno – zhroucený Kelley ležel na zemi s hlavou v dlaních.

Dítě. Čtyřletá nebo pětiletá nahá holčička s vlasy padajícími na záda. Ruce zdvižené vysoko nad hlavu vyzařují v paprscích energii. Spustila je dolů a přitiskla k tělu, které se vzneslo...

Dee se podíval na ženu a ona k němu obrátila své velké tmavé oči. Ta dívka měla její oči a jeho protáhlou tvář. Dee sevřel ženina ramena, v rozrušení nechal zrcadlo zrcadlem. „To je naše dítě. Dítě nového lidského pokolení... rasy, která je v souladu s přirozeným kouzlem vesmíru.“

Žena se usmála.

„To je náš osud.“ Otočila se a ukázala na zrcadlo: „Dívej se!“

Na skle se objevily nové obrazy, krev, oheň a tvář. Zprvu nejasná, mihotavá, ale pak stále ostřeji vystupovaly její démonické rysy,

zažloutlé vyceněné zuby, kudrnaté vlasy slepené tukem, vypoulené planoucí oči. Ten muž celý v černém měl široké okruží potřísněné krví, z nože, který svíral v dlani, stékala krev.

„Zloduch, s nímž ke královně proniká zlo,“ zašeptala žena.

„To je Essex,“ hlesl Dee. „to není možné, on je jedním z nejvěrnějších poddaných.“

„Ale ctižádostivý, že?“

„Ctižádostivý,“ souhlasil Dee.

„Královna by měla být zbavena jeho přítomnosti,“ řekla žena tiše.

Dee kývl v němém souhlasu. Prudce se od zrcadla odvrátil a téměř zakopl o Kelleyho, který se stále ještě choulil na zemi, hlavu pohrbenou v dlaních, obličej zkřivený hrůzou, na tvářích slzy. Prokousl si rty a krev mu stékala po bradě. Dee do něho kopl, vynadal mu zbabělců a vypotácel se z pokoje.

Jakmile se dveře zavřely, Edward Kelley se převrátil na záda a na obličej se mu rozzářil úsměv. „Spokojen?“ zeptala se.

„Byla jsi skvělá,“ řekl Kelley, „jako sám ďábel, smím-li to tak říci,“ dodal s úsměvem.

„Odjíždí,“ řekla.

Kelley vstal a přistoupil k ženě u okna. Sledovali kočár, kymácející se po rozbité cestě k Londýnu.

Doktor John Dee měl starosti. Přinášel královně špatné zprávy o jejím oblíbenci – na tu audienci se netěšil. To tam bylo jeho vzrušené očekávání, že se s tou ženou vyspí a zplodí s ní dítě obdařené nesmírnou mocí. První z nového pokolení.

„Co se stalo?“ zeptala se. „Kde se vzaly ty první obrazy, na kterých jsme byli Dee a já a ty v mládí?“

„To bylo předtím, než jsem zvládl projekci,“ zavrčel Kelley a dlaní si třel temeno. Drtila ho nesmírná bolest hlavy. Projekce obrazů na zrcadlo mu působila strašlivá muka – to, co Dee považoval za zbabělost, byl výraz intenzivního soustředění a námahy.

Ztratil kontrolu nad zrcadlem v několika jednotlivostech, když ukazovalo oheň a krev, ale vcelku ten vysoce riskantní experiment vyšel velkolepě. V minulosti se mu dařila jen projekce jednoduchých zjevení, která rychle mizela.

Na správný postup Kelley přišel díky náhodě. Když bylo zrcadlo ve skladišti u mola, zavedl tam starou tulačku, které slíbil jídlo a šaty. Bez váhání ji dovlekl před zrcadlo a prořízl jí hrdlo. Řídkou krví pokropil sklo. Výsledek zklamal jeho naděje. Sklo se na několik

okamžiků vyjasnilo. Objevilo se pár podivných, děsivých zjevení – pouhé tváře svíjející se jakoby v agónii – a opět se zakalilo. Stál před ním a hlavou mu proběhlo teď už nesplnitelné přání – měl krev nachytat a nechat ji stékat po zrcadle rovnoměrněji. Zčistajasna se mu v zrcadle zjevil ten pohár. Netrvalo to déle než jeden stah srdce, ale Kelley – zkušený alchymista – okamžitě pochopil. Zvedl mrtvolu stařeny, nožem jí rozřízl rozedraný živůtek a odhalil špinavé, zsinálé tělo. Rozsekl plochá prsa, holýma rukama vylomil žebra a nakonec vyrval z trupu srdce. Zkrvaveným nožem přešel po zrcadle a poodstoupil, srdce v levé ruce, nůž v pravé. Pohlédl na nůž, přiblížil ho k očím a soustředě zkoumal italskou čepel ve tvaru trojúhelníku, prostou, drátem ovinutou rukojeť.

Potom pustil nůž na zem. Ale jeho obraz v zrcadle zůstal.

Zíral na něj – srdce mu zatím pětkrát silně zabušilo – ale to už krev rozetřená po skle zaschla. Po kouscích se odloupala a zjevení se vytratilo.

Ale teď už Kelley věděl, že jeho mysl dokáže promítat představy na povrch zrcadla.

Plán na odstranění Essexe považoval za své mistrovské dílo. Když oblíbenec vypadne ze hry, královna se určitě bude stále víc spoléhat na rady lidí, jako je Dee. A Deea není problém zvládnout.

Edward Kelley pohodil hlavou a hlasitě se zasmál, přestože ten zvuk mu duněl lebkou a hrozil, že ji rozdrtí. Všechno se to pěkně skládá dohromady.

A jakmile budou mít Deeovo dítě a obětují ho zrcadlu, pak už nebude scházet vůbec nic.

Past je nastražená.

KAPITOLA 33

Past byla nastražena.

Se zjeveními, jež kořistila ze strachu a obav lidstva, úspěšně přežilo temný středověk i dobu věznění.

Několikrát už byl únik na dosah. Téměř se podařilo rozlomit tu křišťálovou skořepinu, ale pokus byl vždy zmařen.

Ted' jsou lepší časy. Složitější, ale příznivější. Víra v takové věci vymizela, byla vykázána mezi bezvýznamné příběhy, jimiž se straší děti.

Nevědomost je ted' jeho nejsilnější zbraní.

Jeho síla vzrostla od té doby, co bylo odkryto a začalo vstřebávat nekonečný proud složitých lidských citů. Zatímco dřív bývalo na Onom světě stínem, přízrakem, ted' je živelnou silou, která smete vše, co jí stojí v cestě. Duše právě zemřelých ho posilují, sny nevinných a šílených sytí jeho hlad, ale uhasit jeho žízeň může pouze krev, slzy a sperma.

Začalo rozšiřovat svůj vliv do světa lidí, lovit je a zabíjet ty, kteří se ocitli v jeho dosahu, lákat je obrazy z jejich vlastního vědomí. Vychutnává jejich strach, jejich hrůzu, svírá je ve svém náručí a přitom jejich ztracené duše připravuje o všechny city. Zbývají jen slupky, kterými lze lehce manipulovat, sevřít je do víru vlastní moci.

Jsou i nepřijemnosti. Poslední potomek dávného nepřítele žije a jeho přítomnost na samém okraji Onoho světa je stále znatelná, plane ostrou chladnou nenávistí, obezřetně chráněn před jakýmkoli nebezpečím. Ale moc zrcadla roste, nepřítel je stále zranitelnější a brzy, už brzy po něm vztáhne ruku a vyrve jeho nesmrtelnou duši z úkrytu. To bude lahůdka...

Ale ted' žízní. Potřebuje krev a pot a spermie... Past byla nastražena, rafinované a svůdné přízraky číhají. Brzy se napije do sytosti.

KAPITOLA 34

Margareta Haarenová opustila čerstvý hrob a procházela hřbitovem tak, aby se setkala s Jonathanem Frazerem stojícím pod velkým černým deštníkem. Měla na sobě uniformu a Frazer si pomyslel, že jí propůjčuje důstojnost, kterou obvykle postrádá.

„Jsem překvapena, že vás tu vidím, pane Frazere,“ řekla tiše a vklouzla pod deštník.

Pastor za nimi zanotoval „Popel k popelu...“ a temný úder vlhké hlíny o dřevěnou rakev zazněl hřbitovem jako výstřel.

Díval se mimo ni, jeho mírné hnědé oči hleděly do prázdna.

„Nedalo mi to, musel jsem přijít. Taky za to můžu.“

Inspektorka neřekla nic. Byla velkým zastáncem názoru, že lidi je třeba nechat, ať se svými řečmi sami přivedou do úzkých.

„Stalo se to na mém pozemku...a on vyšetřoval zločin, který se stal na mém...“ zmlkl. Uvědomil si, že vykládá nesmysly.

„Jdu rovnou odtud na další pohřeb, pane Frazere. Dalšího policisty zabitého na vašem pozemku. A zítra půjdu na pohřeb policisty zavražděného v knihovně. Ty muže jsem moc neznala, ale byli to moji podřízení.“ Margareta Haarenová vrhla rychlý pohled přes rameno a pokračovala: „Bill Russell byl můj přítel, velmi dobrý přítel. Sloužil u policie pětadvacet let. Táhle jsou jeho dvě dcery a manželka. Vzali se v tom roce, kdy nastoupil k policii, letos by spolu byli pětadvacet let... příští měsíc. Není mou povinností hledat Billovu vrahu, ale dala jsem si slib. Najdu toho muže! Pane Frazere, vím, že toho člověka znáte, vím, že víte víc, než mi říkáte. Ale naneštěstí to nemohu dokázat – zatím.“ Její hlas byl teď sotva silnější než šepot. „Mám v úmyslu usvědčit viníka a dostat ho za mříže... a mám takový pocit, že vy půjdete s ním. Spoluúčast na vraždě je obvinění velice vážné a dvojnásob vážné, jsou-li oběťmi policisté. Mějte to na paměti, pane Frazere, až se příště s vaším přítelem setkáte.“

„Tetičko Margareto...?“

Se zlostným zasyknutím se Margareta Haarenová otočila a za jejími zády Frazer uviděl vysokou světlou vlasou a modrookou krasavici.

„Hned jsem u tebe, Heleno,“ zavolala. „Moje neteř,“ vysvětlovala.

„Nemám vám za zlé vaše podezření,“ řekl Frazer unaveně. „Ale já jsem nevinný. Smrti těch policistů je mi upřímně líto, ale ujišťuji vás, že jsem s tím neměl naprosto nic společného. Kdybych věděl, kde ten neznámý je, řekl bych vám to, vždyť víte, že i mně vyhrožoval.“

„Možná byste nám měl zrcadlo předat, než ho chytíme...“ navrhla a pozorně Frazera sledovala. Předem věděla, co odpoví.

„Nejsem si jistý, jestli to můžu udělat. Už se objevil zákazník...sběratel...“ upřesnil zamyšleně a pak se rychle rozloučil a odešel.

Inspektorka pomalu kývla. Zrcadlo je klíč. Spojuje toho neznámého a Frazera... Frazer lhal, když tvrdil, že ho koupil v Dublinu... Je čas podívat se na zrcadlo pěkně zblízka. Možná, uvažovala, že bych ho mohla zabavit jako důkaz. Pozorovala, jak se Frazer schovaný pod deštníkem ztrácí mezi stromy. Věží v tom až po uši... Problém je, že si není jistá, v čem vlastně. Vydírání? Pašování? Krádež? A vražda... Prostě Jonathan Frazer jí dělá ze života peklo. Možná přišel čas oplatit mu stejnou mincí.

Jonathan Frazer usedl do Volva zaparkovaného proti hřbitovu a sevřel volant, až mu na rukou bíle vystoupily klouby. Ozdobnou železnou mříží viděl, že se truchlící začínají rozcházet. Litoval smrti těch policistů, ale to on přece nemohl změnit...?

Nebo ano?

Mohl zrcadlo Talbottovi vrátit, když ho o něj poprvé požádal.

TO udělat mohl...a Diana a Robert a tamti tři policisté by byli naživu.

A proč teď chrání Talbotta? Ten člověk je vrah, bezcitný, otrlý vrah, který ovládá i jakési okultní síly. Ten člověk je zabiják! Proč policii neřekl, co ví?

A co jim řekne? Ten člověk se mi zjevil ve snu, viděl jsem ho v zrcátku svého auta, a když jsem se ohlédl, byl pryč, a, mimochodem tvrdí, že moje zrcadlo je prokleté...

Ano, už je vidí, jak tomu věří! I tak mám dost problémů. Domnívají se, že se s Talbottem zapletl, a inspektorka si myslí, že má něco společného se smrtí těch policistů. Zvažoval, jestli má proti němu dost důkazů, aby ho mohla zadržet a vyslýchat... Nebo mu zabavit zrcadlo, což by bylo ještě horší.

Ta myšlenka ho naplnila podivnou, téměř bezbřehou hrůzou.

Divoce otočil klíčkem zapalování, až se motor rozeřval, prudce zařadil rychlost a odstartoval s kvílícími pneumatikami, právě když první smuteční hosté opouštěli hřbitov.

Margareta Haarenová stála u brány a pozorovala Volvo, jež evidentně překročilo povolenou rychlost a mizelo v dálce. Uvažovala, kam asi tak spěchá. Vzápětí vyrazila od okraje chodníku smetanově bílá Siena a pustila se za Volvem. Inspektorka spokojeně přikývla. Později se podívá na hlášení.

Zápach suchého prachu a kůže byl ve stájích překryt ostřejším a trpčím – sytým štiplavým pachem mědi. V tichu tu i buzení mouchy znělo nepřirozeně hlasitě. A pak to ticho proťal jiný zvuk: ostré bolestné záupění.

Jonathan Frazer klečel na podlaze vedle zrcadla. Měl na sobě košili a vestu, sako hodil na podlahu za sebe. Chirurgickým skalpelem, který předem vydezinfikoval v alkoholu, si otevřel jednu z menších žil na zápěstí. Krev odkapávala na hustou mycí houbu, kterou držel v pravé ruce. Nechtěl se hlouběji zamýšlet nad tím, co dělá, bylo lepší chápat to jako vědecký experiment. Nepodaří-li se, nic se nestane, prostě jen znovu probere své možnosti. A bude-li pokus úspěšný... Ne, na to raději ani nemyslet.

Když houbu nasákla krví, přitiskl ji k zrcadlu a přejížděl po jeho ploše... Špína mizela jako zázrakem a on se v zrcadle poprvé uviděl zřetelně a jasně.

Usmál se na svůj obraz. Vypadá absurdně, ne, je to ještě horší, vypadá jako feták, který si právě píchl. Klečí na podlaze s vyhrnutými rukávy a krev mu stéká po paži v klikatých praménkách. Natáhl se, aby krev ještě jednou rozetřel po skle. Tiskl houbu, až mu krev prosakovala mezi prsty, tekla dolů po zrcadle a smývala špínu.

Takže tato část pokusu byla úspěšná: Krev skutečně zrcadlo čistí.

Ale Talbott také říkal, že zrcadlo ukazuje přeludy... Upřeně se díval na sklo. Zamrkal, když se mu obraz začal rozplývat, ale zřejmě to bylo zrcadlem. Znovu je přešel houbou nasáklou krví. Rysy jeho tváře zůstaly nejasné, ale části obličeje – křivka brady a stíny očí se jako by posouvaly, pohybovaly, rozmazávaly...měnily.

Byl tam stín a tvar a nakonec tvář.

Ze zrcadla se na něj dívala žena!

Rozhodná, energická tvář, výrazné lícní kosti, černé oči hledící zpod klenutého obočí, plné rty, záplava hustých vlasů.

Zjevení se pohnulo.

Jonathan Frazer padl na podlahu, opřel se o lokty a zděšeně zíral na proměny v zrcadle.

Žena se hýbala, vzdalovala se od něho a zároveň se za ní vynořoval pokoj – jako kulisy na začátku divadelního představení. Česala si bohaté husté vlasy a dívala se do zrcadla. Za ní, na kraji ohromné postele se závěsy, seděl malý, tlustý, plešatý muž s nápadně zahnutým nosem. Nahý. Nádherný pokoj zdobily fresky a skvostné tapisérie na zdech, na mramorové podlaze ležel jeden koberec vedle druhého a v pozadí se rýsovaly dvojce mohutné, bohatě zdobené bronzové dveře.

Žena odstoupila od zrcadla a Frazer viděl, že i ona je nahá. Pozoroval, jak se jí pohupuje zadek a vlní záplava vlasů. Přistoupila k tlouštíkovi. Objal ji.

S roztaženýma nohama se hbitě vyšplhala na jeho klín, přimkla se k němu a zručně mu pomáhala, aby do ní pronikl.

Frazer s rostoucím vzrušením sledoval její rychlé pohyby, paže, z obou stran tisknoucí mužovu hlavu, a ústa, vášnivě přísátá na jeho rty. A pak se mužovy ruce se spoustou prstenů sevřely kolem jejích zad a křečovitě je tiskly, až na nich zůstávaly pruhy podlitin. Dlouhé rýhy na jejích zádech byly už jako oheň, když jí chytil za zadek. Zarýval prsty do měkkého masa.

Frazer viděl, jak se ženiny pohyby zrychlují, jak se zmítá. Pak náhle ztuhla, rozpřáhla ruce, prohnula se v zádech, zaklonila hlavu a záplava jejích vlasů se dotkla země. Frazer zahlédl tlouštíkovy oči, byly zavřené a zpod víček kanuly slzy.

Potom si žena sáhla do vlasů a zablýskla se dlouhá ozdobná jehlice, zakončená jediným velkým rubínem. Frazer viděl, jak se její ruce vrátily k mužově hlavě, lehce se dotkly jeho tváří, přejely po krátce ostříhaných šedivých vlasech a zastavily se u uší. Naklonila hlavu, aby ho políbila, široce rozevřela ústa a pevně se přísála k jeho. Pak Frazer spatřil, jak se její levá ruka napřahuje a vráží jehlici hluboko do mužova ucha. Milenec se svíjel ve smrtelné křeči, ale žena ho vši silou svírala s ústy na ústech, takže nevydal ani hlásku. Muž ochabl a žena, stále na něm rozkročmo sedící, ho odstrčila. Jeho tělo se ještě chvělo a ona stále otáčela jehlici a zarážela ji hlouběji a hlouběji. Poslední křeč – a tlouštíkův zápas byl u konce.

Když si byla jistá, že je mrtev, slezla z něho a pospíchala k nízkému stolku s mramorovou deskou, na němž stála těžká karafa a

dvě číše. Frazer je podvědomě identifikoval jako benátské sklo z patnáctého století.

Z jedné číše vylila víno a spěšně se vrátila k mrtvole.

Vytáhla z ucha zkrvavenou jehlici a zabodla ji do krční žíly. Potom s ní otáčela, aby otvor zvětšila. Vystříkla krev. Žena vytáhla jehlici a přiložila k ráně číši. Když se pohár naplnil krví, přistoupila k zrcadlu.

K Frazerovi. Jonathan cítil, jak mu vysychá v ústech a svírá se mu hrdlo. Vzrušilo ho její vášnivé milování s tím mužem, ale to pominulo, když se v hrůzném zaujetí díval, jak starého milence zabila. Teď, když se k němu blížila, poprvé uviděl celé její tělo. Velké, těžké prsy s malými hrotitými bradavkami, jemně zaoblené břicho, hluboko vpadlý pupek a mezi stehny chloupky právě tak tmavé a husté jako její vlasy. Cítil, jak jeho vzrušení opět roste.

Vidina se sklonila před zrcadlem, a zdála se být sotva čtvrt metru od Frazera. Svírala pohár oběma rukama a ústa se jí pohybovala jako v modlitbě. Vzhledla, upřela do Frazerových očí ostrý pohled – a vychrstla mu obsah poháru přímo do tváře.

S hlasitým výkřikem padl na záda a zakryl si paží obličej. Když otevřel oči a podíval se na zrcadlo, bylo jeho sklo zamlžené z *opačné strany*. Znovu ho pokryl povlak mastné špíny, po zjevení nebylo ani památky.

A když se posadil, zjistil, že ejakuloval.

KAPITOLA 35

Kolem něj bylo příliš mnoho skla, příliš mnoho zrcadel, než aby se mohl cítit dobře. Hořké zkušenosti ho poučily, že zjevení se může objevit na jakékoli hladké lesklé ploše.

Rytmická hudba duněla, pronikala zdmi, rozechvívala vzduch a spolu se záplavou blikajících světel mnoha barev vyvolávala dojem, jako by se celý ten nabitý sklep pomalu pohyboval. Edmund Talbott dospěl k závěru, že v pekle to musí vypadat přesně takhle.

Původně si myslel, že se nehodí, aby šel na diskotéku, takže teď byl překvapen množstvím starších mužů, kteří postávali u baru a žádostivě pozorovali ženy. A ještě víc ho překvapil počet mladých žen, které s nimi tančily a pily.

Razil si davem cestu k baru a znovu litoval, že sem vkročil. Šance najít tady Manny Frazerovou je opravdu minimální.

Pozoroval dům v Kensingtonu dalekohledem z modré dodávky LiteAce, kterou ukradl ze staveniště v docích. Toho dne také odmontoval poznávací značky z auta parkujícího v jedné z bočních uliček a připevnil je na dodávku. Nakonec je ještě zastříkal blátem, takže byly prakticky nečitelné.

Viděl Jonathana Frazera, jak asi okolo jedné vystoupil z Volva a pospíchal do domu, ale od té doby se nic nedělo. Frazer byl stále v domě... nebo ve stájích?

Potřeboval se k němu dostat, ale když policie hlídá dům, nemůže prostě přijít k hlavnímu vchodu a zazvonit. Navíc zrcadlo bylo příliš blízko, takže astrální projekce nepřicházela v úvahu. I v dodávce doslova cítil chladné pulzující jádro víru, bušícího do jeho nevědomí.

Ale bude se do tohoto domu muset nějak dostat. Věděl, že zrcadlo už Frazera ovládá. Viděl mu to v očích, cítil to a pochopil, že na Frazera spoléhat nemůže – ten sklo látkou neprikryje. Měl v kapsách připravené dva spreje s černou barvou a byl rozhodnutý použít je, pokud se k zrcadlu dostane. Nebyl si jistý účinností nástřiku, ale doufal, že by omezil schopnost zrcadla produkovat obrazy, jimiž přitahuje své oběti.

A Jonathan Frazer bude zřejmě jedna z nich.

Edmund Talbott si začínal dělat starosti o Frazerovo zdraví. Setkal se se znaky – znepokojujícími znaky - v astrální rovině: někdo zrcadlo živí krví, přestože Talbott neslyšel o žádných úmrtích,

necítíl, že by nějaké duše vstupovaly na Onen svět... to znamená, že to někdo dělá úmyslně. Je snad zrcadlo silnější, než se domníval? Postoupil Frazer dál, než si myslel? Kdyby přišel na to, že Frazer zásobuje zrcadlo krví, zabil by ho – a neměl by větší výčitky svědomí, než kdyby rozdrtil jedovatý hmyz.

Taxi přijelo krátce po desáté. Když se blížilo k příjezdové cestě Frazerova domu, zaznamenal Talbott v neoznačeném policejním autě čilý ruch. V zápětí se otevřely dveře domu, zazářilo světlo a jeho paprsky protály vlahý noční vzduch. Objevila se Manny Frazerova v dlouhém volném plášti a nastoupila do taxíku. Talbott ihned nastartoval, vyjel na hlavní ulici a zařadil se před taxík. Protože odstranil zpětná zrcátka, mohl nahlédnout do auta za sebou, až když zastavili na křižovatce. Manny si svlékala plášť. Talbott přibrzdl, nechal taxi předjet a vydal se za ním. Sledoval ho rušnými večerními ulicemi napříč Londýnem k Viktoriině nábřeží a nakonec do jedné z postranních ulic blízko Templu. Taxi zastavilo před budovou, která vypadala opuštěně. Manny Frazerova vystoupila a on okamžitě věděl, proč si vzala plášť. Měla na sobě velmi úsporné černé šaty – vzadu jí sotva zakrývaly zadeček, vpředu hluboký výstřih odhaloval větší část ňader. Vystoupil z dodávky a zamknul ji. Úzká ulice byla tichá, liduprázdná, zanedbaná. Domy kolem byly zpustlé, na konci ulice zahlédl staveniště. Rytmické dunění hudby Talbott cítil, už když se blížil ke dveřím sklepa, v němž zmizela Manny. S odporem si představil, jak vchází do toho hlučného, dusného, nepochybně přecpaného sálu. U dveří stáli dva mohutní vyhazovači, kupodivu ve večerních oblecích a s motýlky. Talbotta si zběžně prohlédli a nechali ho projít.

Rámus ve sklepe byl téměř hmatatelný. Zdálo se mu, že rozechvívá i vzduch. V hlavě mu rázem začalo hučet a cítil, že tep jeho srdce dohání rytmus hudby. Nemohl pochopit, jak se někdo na takovém místě může bavit.

Trvalo mu pět minut, než konečně upoutal barmanovu pozornost, a na pětku, kterou dal za láhev Perrieru, dostal pozoruhodně málo nazpátek. Obrátil se zády k baru, opřel se lokty o pult a hledal Manny.

Smrad tu byl odporný, téměř k nevydržení: směs voňavek, pánských i dámských, potu, alkoholu, nasládlý pach hašišu a jen slabý závan hníloby a vilika. Nechápal, jak tady může být někomu dobře.

Po malých doušcích upíjel minerálku a chladnými očima přísně sledoval dav. Bohužel Mannyiny šaty se velmi podobaly desítkám jiných, a on se obával, že pokud neprojde přímo kolem něho... Táhle!

Okamžitě se k ní začal prodírat davem. Neustále blikající světla ho rozčilovala a připadal si nemotorný. Jestli se někdo umí rychle proplétat přeplněným parketem, on to jistě není.

Manny se opírala o zeď, pravou nohu pokrčenou tak, aby bylo vidět spodní prádlo, hlavu zakloněnou, ze rtů jí visela ručně ubalená cigareta. Muž stojící před ní, ruku na jejím stehně, byl dost starý na to, aby mohl být jejím otcem – možná ještě starší.

Talbott do dvojice vrazil ramenem a odstrčil mužovu ruku z jejího stehna. „Co si to, ksakru...“

Talbott ucítil jeho vodu po holení a pot. „Je to moje dcera,“ vyjel na něj. „Je plnoletá,“ odsekl muž ostře.

Talbott pevnou rukou popadl záhyb masa na tučném břiše a stiskl. Výhružně se usmál.

„Máte rád bolest?“ zašeptal a jeho hlas se ztrácel v ohlušující hudbě. „A teď táhni!“ Ještě jednou ho krutě zmáčkl na citlivém místě u žaludku, muž bolestivě vyjekl a dal se na ústup.

Když se Edmund Talbott obrátil k dívce – byla pryč!

Tenhle večer bude stát za houby.

Už od začátku to bylo na levačku a skončí to brekem, to věděla.

Celý den se necítila ve své kůži, byla trochu rozrušená, trochu se jí motala hlava, přestože od té doby co byla v Paříži, neměla žádné drogy – jen pár šluků na večírku u Amandy asi před čtrnácti dny...

Možná je to tím šílenstvím, které se tu už pár týdnů vznáší ve vzduchu. Pane Bože, vždyť umřeli lidé, které znala! Nemá snad právo být trochu vyvedená z míry?

Původně chtěla zůstat doma, ale večer si dopřála dlouhou koupel, a to jí pomohlo. Probrala se. Vylezla z vany a utírala se před vysokým zrcadlem. Překvapovaly ji zvláštní změny, které pozorovala na svém těle. Například vlasy jí rostou neobvykle rychle. Stejně jako nedávno oholené chloupky. Prsa má plnější, těžší, a také je tak cítí. Zřejmě trochu přibrala, alespoň břicho se jí zakulatilo. Ale když se zvážila, zjistila, že naopak o půl kila zhubla. Došla k názoru, že to určitě nějak souvisí s menstruací, možná to bude tentokrát dřív: copak ji stres nevyvolává... nebo nezpožďuje? Pokud ovšem není v jiném stavu. Zamrazilo ji. Stála, zírala na sebe do zrcadla a počítala, kolik

času uplynulo od posledního milování. Vzpomněla si, že to bylo v Paříži v předvečer odjezdu a od té doby to už dostala... Ostatně, od svých sedmnáctých narozenin bere pilulky.

Možná si potřebuje večer někam vyrazit. Sama... Prostě jen tak vyřádit se, vypít pár piv, možná si dopřeje marjánku, potká pěkného kluka a zatancuje si...

A to byla chyba.

Došlo jí to dvě vteřiny poté, co vešla do klubu. Za ten rok co byla v Paříži, se velice změnil. Ostatní kluby v okolí zavřeli, mládež se zřejmě přestěhovala jinam a ona ještě nebyla v Londýně tak dlouho, aby vypátrala, kde to teď „letí“. Tenhle klub se změnil na trh s mladým masem, se spoustou staříků lovících dívky, které nemohly být starší než jejich dcery. Také hudba byla mnohem hlasitější a barevná blikající světla, dřív tak vzrušující, ji teď jen mátl a zneklidňovala. Všechny staré známé tváře byly pryč – až na Miriam, která tu pracovala jako šatnářka ještě při poslední Mannyině návštěvě a která se na ni pamatovala. Když jí Manny podala kabát, dostala lístek a cigaretu s marjánkou.

„Trochu ti to zvedne náladu,“ zazubila se Miriam a rukou pokynula k parketu.

Odpočívala opřená o zeď, když se objevil ten nechutný chlap. Malý, obtloustlý a s košilí rozhalenou až k pupku. Rukou jí jel po noze výš a výš, aniž by cokoli řekl, jen se jí významně – a žádostivě – díval do očí. Už se chystala vrazit mu koleno do koulí, když zasáhl ten vyhazovač. Takhle si dnešní večer nepředstavovala. S vyhazovačem nic mít nehodlala. Bůh ví, co si myslí, že jsem? V tomhle ohozu. Litovala, že si to oblékla, zvláště sem, kde si dívky opírající se o zeď prohlížely muže se zájmem víc než profesionálním. Vůbec by ji nepřekvapilo, kdyby tu do toho kšeftu byli zainteresovaní i vyhazovači. Neměla zájem, aby ji považovali za holku na volné noze. Věděla, jak to s holkama bez pasáka dopadá, aspoň v Paříži. V Londýně to nejspíš nebude lepší. Zatímco se vyhazovač dohadoval s tím odporným chlapem, rychle se odlepila od zdi a popadla v šatně svůj kabát. Slíbila Miriam, že ji zítra zavolá a už se hnala po schodech. Byla venku dřív, než si ti dva stačili všimnout, že je pryč.

Svěží noční vzduch ji skoro porazil. Zavrávorala a zoufale se snažila nezvracet. Měla jenom jeden drink, takže ať v té cigaretě bylo cokoli, byl to dryjác.

Taxíkem, nebo pěšky?

Zdravý rozum jí radil taxi, takže šla pěšky.

Bylo krátce po jedenácté, příjemná klidná noc uprostřed léta, město pomalu usínalo, dozníval každodenní ruch, i rámus z klubu slábl, až utichl.

Na nábreží se zastavila. Byla blízko metra na Viktoriině nábreží, jen pár stanic okružní trasou od High Street Kensingtonu. A odtamtud je doma za pět minut. Jenže zfetovaná nezfetovaná, sama se v tomhle oblečení do metra neodváží, tím by si jen koledovala o problémy.

Došla až k vodě a dívala se dolů k Westminsterskému mostu. Vdechovala hebký noční vzduch a uvažovala, co dál. Takhle vymóděná a zfetovaná prostě domů nemůže. Otec je určitě ještě vzhůru a umí si představit, jak by se tvářil. Nejméně hodinu, ne-li víc, musí někde zabít.

Dost dlouho se dívala na zrcadlově hladkou vodní hladinu, než jí došlo, co vidí.

Pod vodou byla tvář a dívala se na ni. Oválná tvář, plné rty, tmavé, číhající oči.

A pozorovala ji. Ústa se otevírala a zavírala, jako by ji volala.

Tělo bylo stále zřetelnější – ramena, hrud', paže, ruce s napjatými prsty. Vztahovaly se k ní, sahaly po ní, blížily se k samé hladině, už už se zvedaly z temných vod... A Manny věděla: až se to tělo vynoří, stáhne ji dolů.

Nemohla se ani pohnout, ani křičet. Jen s panickou hrůzou zírala na ženu vystupující z hladiny hladké jako sklo.

Tvář jí byla povědomá, velmi povědomá, a ta část jejího rozumu, která zůstala chladná a praktická, se snažila přijít na to, kde už se s tou tváří setkala... A tatáž část mysli jí napovídala, že to není nic jiného než to svinstvo, které vykourila.

Ale cítila, že je to víc než halucinace. Je to příliš skutečné, příliš silné.

Naklonila se. Studené ruce s dlouhými prsty se k ní vztahovaly...

A pevně se sevřely kolem jejích ramen!

„Kymácela jste se sem a tam, když jsem vás uviděl. Zdálo se mi, že do té vody brzy spadnete.“

Manny Frazerová vzhledla do zjizvené tváře Edmunda Talbotta a pak omdlela. Elegantně se mu sesula do náruče.

KAPITOLA 36

Mnohokrát dával krev a bylo to prosté, jednoduché, bezbolestné, spojené jen s nepatrně nepříjemným pocitem v místě vpichu. Takže získat půl litru krve by neměl být problém – alespoň si to myslel.

Trvalo mu málem dvě hodiny, než získal necelé tři čtvrtiny tohoto množství. Levou ruku měl samou podlitinu a potřhaná žíla se teď jakoby naschvál nechtěla zavřít. Umyvadlo a zrcadlo v koupelně byly postříkané krví a vzduch, obvykle prosycený vůní lesa, ztěžkl pachem potu. Jonathan Frazer pozoroval skleněnou nádobu plnou lepkavé kapaliny a odhadoval, zda to stačí. Prohlížel se v zrcadle a překvapily ho hluboké stíny pod očima a vrásky ve tváři. Vypadám staře, konstatoval, staře a unaveně.

Prsty si přejel strniště na bradě. Hrozně nerad chodil neoholený – normálně se holil dvakrát denně. Dnes ráno se holil, než šel na ten pohřeb... Nechal úvah a vyšel z koupelny podívat se na červené číslice digitálních hodin na nočním stolku.

Dvě minuty po půlnoci.

Zamyšleně sledoval, jak se dvojka mění v trojku. Kam se ten čas poděl? Uteklo to tak strašně rychle, zatímco se díval do zrcadla... Na Ceciliu.

Usmál se. Jen pomyslí na Ceciliu, a už má před očima nádobu s krví. Musí být úplně cvok, když ho napadají takové nesmysly!

Ale v tom zrcadle fakt něco viděl. A teď vyzkouší, jestli se to povede znovu. Bude to vědecký pokus. Když to nevyjde, bude si připadat jako blázen, jako úplný blázen. Ale on ví, co krev se zrcadlem dokáže. Musí se to podařit.

Škubl sebou pokaždé, když ho levá ruka zabořila, ale systematicky pokračoval, dokud koupelna nebyla čistá, všechny stopy krve setřené a důkazy spláchnuté do záchodu. Vyšel z koupelny a opět mrkl na hodiny.

Dvě třicet.

Měl dům sám pro sebe. Manny si vyšla zřejmě na celou noc, takže má spoustu času. Podíval se na toaletní stůl své ženy a napadlo ho, kde asi je, kdo ji objímá... Ale jestli všechno půjde podle plánu, brzy se to dozví.

Začal se uchichtávat. Pronikavý, hysterický smích se rozléhal prázdným domem.

Byli svoji asi sedm let, když mu byla nevěrná poprvé. Nemá to být muž, kdo začne po sedmi letech manželství zahýbat? Měla spoustu volného času: Přes den se o Emmanuelu starala chůva a Jonathan stále jen budoval a rozšiřoval podnik. Nudila se.

Nebyla to jen její chyba, Jonathan za to mohl stejnou měrou.

První přívál vášně, která je spojovala, byl ten tam. Zdálo se, že Jonathan je spokojen se stálým, byť mírným žárem, ale ona potřebovala, aby byl vášnivější, aby jí svou lásku dával víc najevo. Letmý polibek na tvář ráno, další večer, když se vrátil z obchodu. Když šli spát, byl obvykle příliš unavený a neměl náladu na milování. Víkendy byly výjimkou.

Cecilie o víkendech pořádala večírky, nebo strávili večer s přáteli v divadle. A výsledek... Po návratu domů to byla ona, kdo byl příliš unavený – nebo natolik opilý, že se nemohli pomilovat.

Začali se nudit i spolu.

Byl to za takových okolností nějaký div, že hledala uspokojení mimo manželství? Jejím prvním milencem byl soused, člen londýnského diplomatického sboru, jehož manželka trávila většinu času doma v zahraničí, a on se cítil osamělý. Byla to čistě fyzická záležitost a s přestávkami trvala skoro tři měsíce. Jonathanovi přímo pod nosem. Ovšem Cecilie byla pevně přesvědčená, že pokud je Jonathan nezastihne přímo v posteli, ničeho si nevšimne. Poměr skončil, když byl milenec přeložen do jiné země. Přišlo jí to vhod, stejně už se s ním začínala nudit.

Rok trvalo, než si našla jiného milence. Podařilo se jí to na první dovolené, na kterou se vypravila sama. Studoval francouzštinu, byl asi o deset let mladší než ona a pracoval jako číšník, aby si vydělal na studia.

O rok později prožila o dovolené další románek... A pak se to stalo téměř tradicí. Jonathanova a její představa o ideální dovolené byly jako oheň a voda a po té první, strávené bez manžela, se z toho stal zvyk. Najít si milence na tři čtyři týdny dovolené patřilo k věci.

Ale letos to bylo trochu jinak. Ve Svatém Mořici se seznámila s lyžařským instruktorem, Angličanem, jemuž končila smlouva pár dní před koncem její dovolené. Přemluvila ho, aby jako její host zůstal v hotelu, pro který pracoval... Ne, že by ho musela přemlouvat moc. Opět byl mnohem mladší než ona – dávala mladším mužům přednost – a byl skvělý a zkušený milenec. Vždycky dbal o to, aby ona dosáhla uspokojení první. Letěli spolu domů a on ji pozval, ať –

pokud to bude možné – za ním přijede do Skotska, kde mohou pokračovat v lyžařském výcviku.

Bylo to pozvání, které se jí nechtělo odmítnout... Ale nemohla odjet vzápětí poté, co se vrátila. Nebo mohla?

Když dorazila domů, Jonathan byl v šoku ze smrti toho hrozného Farrena a všude šmejdila policie. Nakonec se rozhodla: proč vlastně ne? Mohla si vybrat: Odjet do Skotska a mít se skvěle s někým, kdo se jí líbí, nebo zůstat otrávená doma s někým, na kom jí konec konců nezáleží. Možná právě to byla ta chyba v jejich manželství: Jeden o druhého nedbal, nezajímali se o sebe, příliš se uzavřeli každý ve svém životě, se svými triviálními zájmy. Kam se ztratilo to, co je spojovalo?

Stále ještě váhala s definitivním rozhodnutím, protože cítila, že v jistém smyslu by to mohlo být rozhodnutí konečné. Ale když Jonathan začal v těch stájích doslova přespávat, tak...

S Colinem alespoň věděla, na čem je. Jejich vztah – dá-li se to tak nazvat – byl téměř čistě fyzický. On byl o osm let mladší a díky jeho elánu a chlapeckému nadšení si i ona připadala, jako by jí nebylo ani dvacet.

Cecilie Frazerová ležela v posteli a dívala se, jak se mládenec svléká, příjemně naladěná dvěma lahvemi vína, které vypili u večeře. Colin Marriner byl vysoký, opálený, měl nepoddajné černé vlasy, široká ramena a úzké boky. A Jonathan? Vyzábělý bledý, malý, šedivějící vlasy a se začínajícím bříškem – to srovnání pro něj dopadalo velmi špatně. Galin se udržoval ve formě Jonathan ne.

Otočila hlavu, aby se na sebe podívala do zrcadla na toaletním stolku, odkopla příkrývku a rukama si přejela po nahém těle. Pomyslela si, že i ona je v docela slušné kondici. Dobře stavěné tělo, možná až příliš štíhlá, malá pevná ňadra, ploché břicho a utlý pas. Svaly na stehnech se jí po všem tom lyžování rýsovaly tak jasně, že skoro kazily linii... Asi by měla chodit do tělocvičny a zapracovat trochu na ramenních a hrudních svalech. Lehce se dlaněmi dotkla plochého břicha. Věděla, že ji Colin pozoruje. Možná by si měla dát trochu zvětšit prsa, ty nové implantáty jsou prý užasné.

Cecilie se obrátila ke Colinovi, a provokativně si přiložila ruce na ňadra:

„Co bys tomu řekl, kdybych si je dala zvětšit?“ Mládenec se zasmál.

„Mně se líbí, jaké jsou,“ řekl a klekl si na postel mezi její roztažené nohy. Předklonil se a jemně jí políbil obě prsní bradavky.

Krev už začínala být lepkavá a přilnavá, když dorazil do stájí a usadil se před zrcadlem. Seděl se zkrříženými nohama, zrcadlo na dosah. Opatrně vytáhl zátku ze skleněné nádoby a suchý vzduch stál se rázem naplnil pachem krve. Zdvihl nádobu a na světlou pórovitou mycí houbu naléval hustou tekutinu, jež černala, a v kalném světle vypadala jako smola. Houbu tmavla a ztěžkla. Přiložil ji ke sklu a zmáčkl, sotva se dotkla povrchu. Krev klikatými praménky stékala po zrcadle. Rychlým kruhovým pohybem přetíral sklo, špína povolovala a ve výši jeho ramen se objevila čistá plocha – jako by otevřel okno. Vytáhl z kapsy košile malou barevnou Ceciliiinu fotografii a zvedl si ji až k očím, aby v mdlém světle na obrázek lépe viděl. Upustil houbu a vyšplíchl krev na zrcadlo přímo z nádoby. Vytvořila úzký oblouk a stékala dolů. Jonathan ji energicky roztíral po zrcadle a přitom cílevědomě soustředoval své myšlenky na Cecilii. Pevně zavřel oči a snažil se vybavit si její jasný obraz, její tvář, oči, vlasy... Ale obraz nepřicházel. Jak můžete s někým žít tak dlouho a přitom nebyť schopen představit si jeho tvář? Otevřel oči a znovu pohlédl na fotografii. Byla pořízena ke konci loňského roku v lyžařském středisku ve Francouzských Alpách. Cecilie na ní měla široce otevřené oči, smála se, byla opálená a odpočatá... Takhle vždycky vypadala po milování.

Celým zrcadlem proběhlo mihotavé světlo: modré, červené a zelené.

Frazer odložil fotografii a rychle přilil na sklo novou krev.

Zrcadlem pomalu postupovaly další vlny světla a spojovaly se kolem místa, kde rozetřel krev. Barvy a křivky mu připomínaly naftu na vodě. Pak si všiml, jak tenká vrstva černé krve mizí...

Zbývalo mu už jen málo krve, když se v zrcadle zjevila tvář Cecilie Frazerové.

Byla to tvář z té fotografie – s doširoka otevřenými očima, usmívající se, opálená, uvolněná. Ale byla větší. V životní velikosti a trojrozměrná.

Upřeně na něho hleděla.

A její oči mrkaly. Ústa se zkroutila do odporného úsměvu, jež odhalil dlouhé žluté zuby. Oči mrkaly a mrkaly a hlava klesala, až neviděl nic než odbarvené, popelavě světlé vlasy, u kořínků černé. Hlava se zvedla.

Frazer odskočil od zrcadla, mrštil houbou po zjevení na skle a nakopl skleněnou nádobu. Roztříštila se o rám a potřísnila dřevo krví.

Tvář v zrcadle se potměšile ušklíbala. Byla to ještě Ceciliina tvář, ale jaksi zkreslená. A potom docela proměněná. Opálená pleť teď vypadala hrubě, oči jako by se vzdálily od sebe a hlouběji zapadly do lebky, lícní kosti byly vystouplejší, zuby delší a výraz uštěpačnější. Dlouhý vlhký jazyk chlipně olizoval rozpraskané rty.

Kdesi v podvědomí chápal, že se stále ještě dívá na Ceciliu, ale vidí ji z jiného úhlu, jako by ji zrcadlo zbavilo nánosů lží a uskoků a odhalilo její pravou podobu.

Obličej se náhle výrazně zmenšil. Vzdalovala se od něho a zároveň ho k sobě přitahovala, až se jeho tvář téměř dotýkala skla. Pak všechno rozvrátil vír barev. Točil se, přemísťoval, stácel se do nových tvarů a nakonec se rozpadl do mnoha miniaturních obrázků, které poletovaly jako listy hnané větrem. Přeludy. Tváře, obrazy – žena, nahé tělo, dítě, tvář s dlouhými vlnitými vlasy, Ceciliin obličej křečovitě stažený v extázi, tvář Edmunda Talbotta, Manny, opálený mladík krev a plameny. Najednou vše zmizelo a na skle se objevil jediný obraz.

Díval se do ložnice, do ložnice nějakého hotelu, jak usoudil podle zařízení. Z místa, jež bylo několik stop nad podlahou, viděl přímo na postel, kde se zmítala dvě těla s propletenými údý. Zamračil se a uvažoval, co vlastně vidí. Potom uslyšel horečné lapání po dechu a vzdechy ženy už už se blížící orgasmu.

Byl to Ceciliin hlas.

Po tváři se mu rozlil triumfální úsměv. Pokus vyšel, vychází... Přitiskl se až na sklo, zíral do jeho hloubky a přál si, aby byl blíž u postele. Snažil se zorientovat, uvažoval, odkud je vlastně vidí. Proč mu ten pohled připadá tak zvláštní? A pak mu najednou došlo, že se dívá *skrze* zrcadlo toaletního stolku!

K prudkému oddechování té ženy se přidalo mužovo hekání a supění a Frazer byl přinucen sedět, pozorovat je a poslouchat, jak společně dosahují orgasmu a potom se vyčerpaně hrouť na postel a lapající po dechu. Po chvíli se žena zvedla z postele a přistoupila k zrcadlu.

Dosud doufal, zoufale doufal, že ho klamou smysly, že to není Cecilie, kdo je v tom objetí, kdo se miluje tak bezuzdně a intenzívně, jak tomu mezi nimi nikdy nebylo. Ale byla to ona – s úsměvem

prozrazujícím ukojení, s pokožkou ještě zardělou po nedávném orgasmu.

Ta kurva, kurva zkurvená. Rozzuřený Frazer se jako dravec vrhl na zjevení v zrcadle.

Myslívala si, že všechny ty řeči o opakovaných orgasmech jsou z valné části nesmysly, ale dnes měla v rychlém sledu dva za sebou. Všechno je zřejmě možné, je-li milenec ohleduplný. A ačkoli by se o Colinovi dalo říci ledacos – bývá neomalený, arogantní, nevychovaný a se vzděláním to také nepřeháněl – instinktivně chápe, jak se chovat k ženě, kde se jí dotýkat, kam líbat, kde olíznout, kde sát.

Cecilie Frazerová jen váhavě spustila nohy z postele a zamířila do koupelny. Chtěla zůstat s Colinem v posteli, vychutnat si pocit bezpečí v jeho objetí, ale dvě láhve vína a jedno pomilování vykonaly své: Měchýř byl na prasknutí.

Její pozornost upoutalo mihotání v zrcadle toaletního stolku.

Zastavila se a ohlédla se na protější stěnu ložnice, aby zjistila, co se v zrcadle odráží a kouzlí na něm ty mihotavé duhové obrazce. Ale nic tam neviděla. Naklonila se k zrcadlu a zamračila se. Na skle byly stíny. Vztáhla ruku, konečky prstů se dotkla povrchu – a zrcadlo explodovalo!

Cecilie Frazerová vykřikla, když jí úlomky skla vnikly pod kůži a zarývaly se jí do tváře...

Jonathan Frazer zavyl radostí, když se jeho cizoložná manželka s mnoha tržnými i řeznými ranami odpotácela od zrcadla: Pravou tvář se jí přes bradu až k rameni táhly čtyři dlouhé šrámy. Vypadala, jako kdyby do ní někdo zaťal drápy!

KAPITOLA 37

Bílý bod, skvrna, kruh v dálce. Roste. Zvětšuje se. Objevuje se a mizí. Nabývá tvar, vystupují stúny, tvoří se plochy... A náhle je tu tvář.

S ohromným očima, s otevřenými ústy.

Vydešená.

Křičící.

Emannuela Frazerová se probudila s výkřikem, který jí ještě zněl v uších... A pak si uvědomila, že to křičela ona sama. Prudce se v posteli vzpřímila, obě ruce tiskla k tvářím a zděšeně se rozhlížela.

Kde je?

Pamatovala si jen, jak se nakláněla nad řekou, jak se jí zdálo, že padá. Vzpomněla si na ruku, která ji zachytila, na ošklivou tvář muže s jizvami.

Ten zjizvený muž.

Ten zjizvený muž seděl na křesle tváří k ní, lokty na opěradlech, prsty propleteny. Měl na sobě lehký černý svetr, černé kalhoty a jak tak na ni upíral temné oči, vypadal jako ztělesněné zlo.

Sáhla po tenké přikrývce, kterou měla přes sebe, a přitáhla si ji až k bradě.

„Kdo jste? Co tady dělám? Jak jsem se sem dostala?“

„Jste jako váš otec,“ řekl tiše. „Taky má příliš mnoho otázek a nečeká na odpověď.“ Chvilku si ji prohlížel a pak řekl: „Jsem Edmund Talbott a zachránil jsem vás, když jste padala do Temže. Tady jste v bezpečí.“

Manny si tím nebyla tak jistá.

„Vy znáte mého otce?“ zeptala se.

„Vlastně ano. Párkrát jsme se setkali. On vám o mně nic neřekl?“

Chtěla odmítavě zavrtět hlavou, když najednou začala jednotlivá fakta zapadat do sebe.

„Vy jste ten zjizvený vysoký muž, který chtěl koupit to zrcadlo,“ zašeptala s hrůzou. „Vy jste zabil Dianu a ty policisty.“ Šok byl příliš velký, než aby se bála.

„Zabil jsem ty policisty, to je pravda,“ přikývl vážně, „ale tu mladou ženu ne. Tu zabilo zjevení.“

Manny vážně přikývla. On je šílenec a ona mu nesmí odporovat. Až usne, pokusí se o útek. V tom zatuchlém pokoji byly pouze jedny

dveře, a on seděl přímo u nich. Nalevo viděla okno zakryté novinami, těžko říct, co je za ním. Stejně dobře můžou být v přízemí jako v šestém patře.

Podívala se na něho. Říkal, že se jmenuje Talbott? Prohlížela si linie jizev a vrásek na jeho tváři a napadlo ji, že kdysi mohla být hezká. Před tou nehodou, nebo co to bylo. Divila se, proč si nenechal udělat plastiku.

„Ty jizvy jsou vzpomínky,“ řekl náhle. Vyděsilo ji to. Usmál se. „Když se na mě lidé dívají – myslím doopravdy dívají, ne jen přeběhnou pohledem – obvykle pomyslí na dvě věci: Jak jsem k těm jizvám přišel a proč jsem si je nenechal chirurgicky odstranit.“

Manny přikývla. Jen ať mluví. Když mluví, je klidný a rozumný.

„Ty jizvy mám po nehodě ve výtahu. Nechal jsem si je na památku mé ženy a syna, kteří při té katastrofě přišli o život.“

„Ach,“ zašeptala a zvažovala, jestli je to pravda. „To je... to je hrůza...“

„Pokoušel jsem se plést do něčeho, co jsem nedokázal zvládnout. A to se mu nelíbilo.“ Dotkl se tváře. Pátravě jí hleděl do očí a pak dodal: „Ale aspoň jsem věděl, co dělám... nebo se pokouším dělat. Na rozdíl od vás.“

„Ode mě?“

Mlčky ji pozoroval.

„Poslyšte, já opravdu nevím, o čem to mluvíte!“ vyjela na něho. Chyba, chyba, chyba, pomyslela si, vždycky s ním máš souhlasit.

„To zrcadlo,“ řekl tiše.

„Zrcadlo?“ zeptala se překvapeně. „Co je s ním?“

„Proč mi neřeknete, co o něm víte?“ zeptal se provokativně. „Poslyšte, pane...“

„Edmund Talbott.“

„Poslyšte, pane Talbotte, já o tom zrcadle nic nevím. Viděla jsem ho v otcově skladu. A tři lidé, které jsem znala, zemřeli nedaleko od něj.“

Talbott pozvedl sepnuté ruce ke rtům. Jeho jemně vyvinuté smysly mu říkaly, že ta dívka mluví pravdu... A přesto viděl ten vír z Onoho světa, živící se nepochybně ženskou sexuální energií. Je možné, že ji zrcadlo využívá, aniž by o tom věděla? To je nepravděpodobné, a přece... Nemožné to není. Kolem zrcadla a zjevení, která je ovládají, je toho tolik neznámého. Poslední člen jeho rodiny, jenž zrcadlu dokonale rozuměl, byl jeho dědeček. Měl mimořádné znalosti

okultismu a mnohé z významných osobností soudobé, obnovené vlny zájmu o magii počítal mezi své žáky. Mrtvice, která ho připravila o téměř všechny schopnosti a dovednosti včetně řeči a ovládnání rukou, byla strašlivou tragédií... Alespoň si to Talbott myslel, dokud nepřišel na to, že před záchvatem mrtvice dědeček mluvil o záměru sepsat dějiny zrcadla.

„Už jste někdy v blízkosti zrcadla viděla nebo zažila něco podivného nebo nepochopitelného?“

„Co tím chcete říct – podivného nebo nepochopitelného?“

„Řekněte mi, co si myslíte, že mám na mysli,“ navrhl opatrně. Manny chvíli uvažovala.

„Nelíbí se mi, jestli máte na mysli tohle... Je... jde z něj hrůza. A jednou jsem na něm viděla nějaký obličej,“ dodala skoro neochotně.

Talbott přikývl. „Jaký obličej?“ zeptal se klidně.

Zavřela oči, vzpomínala.

„Obličej ženy... nějaký ženský obličej,“ potřásla hlavou a otevřela oči. „To je všechno, co si pamatuji. Proč? Co je s tím zrcadlem? Je prokleté?“

Pokrčil rameny. Jizvami na jeho tváři pohnul úsměv.

„Ano... Ne... Já nevím. Je zlé, přitahuje zlo, to je vše, co vím. Je prastaré a přináší smrt.“

„Nevím, co má tohle všechno společného s...“ začala Mariny, ale Talbott zdvihl ruku a zarazil ji.

„Zrcadlo funguje prostřednictvím lidí. Ovládá je a využívá je, aby uhasilo svůj hlad. Ukazuje lidem nejružnější věci, někdy to, co chtějí vidět, ale častěji to, čeho se děsí. Můžete nebo nemusíte tomu věřit, jak chcete, ale myslím, že jste za posledních pár týdnů viděla dost, abyste pochopila, že vám říkám pravdu. Nevšimla jste si, že se váš otec poslední dobou chová podivně...?“

Manny přikývla.

„Myslela jsem si, že by to s tátou mohlo mít něco společného. Chová se divně, ale taky se kolem něho dějí divné věci...“

„...právě od té doby, co koupil to zrcadlo,“ dokončil Talbott za ní.

„Co to vykládáte? Chcete tvrdit, že ho to zrcadlo nějak ovlivňuje, že ho ovládá?“

„Nic takového neříkám,“ pravil tiše. Zkoumavě si dívku prohlížel a zvažoval, co všechno jí má svěřit a kolik z toho pochopí. Mladí bývají přístupní neobvyklým myšlenkám...

„Ale vím, že váš otec vidí v zrcadle věci...“

„Jaké věci?“

„To, co chce vidět, a to, čeho se nejvíc bojí, ať je to cokoli. Bude se k zrcadlu vracet znovu a znovu, bude ho živit, zjevení se mu stane drogou.“

„Co to znamená živit ho?“ zeptala se Manny.

„To zrcadlo je poskvrněné, plné špíny a mastnoty. Jeho sklo vyčistí jenom krev a jenom krev vyvolá zjevení. Krev a sex“ Viděl, jak se začervenala a pokračoval důrazněji: „Intenzivní pohlavní vzrušení to také dokáže. Ale o tom, myslím, něco víte?“

„Chtěla bych jít domů,“ řekla Manny najednou.

„Proč? Řekl jsem něco, co vás vyděsilo?“

„Nic. Zatraceně! Vždyť neříkáte nic než samé děsné věci. Podělaná magická zrcadla, krev, sex, zjevení. Vy jste, pane, blázen!“

„To nepopírám. Ale všechno, co jsem vám řekl, je pravda.“ Najednou se zvedl, přešel pokojem a stanul nad ní. „Někdo teď zrcadlo živí krví – domnívám se, že váš otec. Někdo jiný ho živí sexuální energií – vy, řekl bych.“ Manny odmítavě zavrtěla hlavou, ale Talbott pokračoval: „Vy o zrcadle nic nevíte, takže předpokládám, že se to děje bez vašeho vědomí. Zdály se vám v poslední době nějaké podivné sny, erotické sny?“ zeptal se. Přečetl si odpověď v jejích očích a tvrdě pokračoval: „Obvykle se k tomu propůjčí žena. Svobodně se dává a vědomě zrcadlo živí. Vy ne. Ale jste tak blízko svému otci, tak blízko zrcadlu, že je logické, že vás do toho zatahlo.“

„Měla jsem... mívám podivné sny,“ přiznala Manny šeptem. „Erotické sny. Když se probudím, uvědomím si, že jsem... jsem...“

Talbott jí poklepal na rameno.

„Já vím. Já vím,“ řekl tiše. Přešel k oknu a malou trhlínou v novinách upřeně vyhlížel přes tiché ulice ke Kensingtonu. Dokonce, i když nespál, cítil jakési poruchy, které vychylují Onen svět z rovnovážného stavu.

„Co mám dělat? Můžete mi pomoci? Můžete pomoci otci?“

Edmund Talbott se obrátil a lehce potřásl hlavou.

„Nevím,“ řekl po pravdě. Díval se na tu bledou dívku a uvažoval, jestli už pro ně pro všechny není příliš pozdě. Mrkl na hodinky. Bylo půl čtvrté. „Chtěl váš otec dnes večer někam jít?“

„Když je matka pryč, zřídka si někam vyjde,“ odpověděla.

„Kde je vaše matka?“

„Trochu se na něj naštvála – nebo se na to aspoň vymlouvala – a odjela do Skotska. Dát si pauzu. Prý se vrátí, až bude po všem.“

Talbott zamyšleně přikývl. Aspoň o tohle se nemusí starat. „Víte, že policie hlídá váš dům. Číhají na mě,“ dodal, co už dávno věděla. „Můžete mě propašovat do domu jako svého přítele?“

„Proč?“

„Požádal jsem vašeho otce, aby *zakryl* zrcadlo černou látkou. Ale myslím, že mu nelze věřit. Neudělá to.“ Vsunul ruce do kapes a vytáhl plechovky s barvou. „Chci se dostat k zrcadlu tak blízko, abych mohl udělat aspoň toto.“

Manny přikývla a dívala se na spreje. Děsily ji a fascinovaly zároveň. Bylo ji skoro špatně, když si představila, jak na zrcadlo stříká černá barva.

KAPITOLA 38

Ted'... ted'... ted'... TEDĚ!

Chutnalo jeho krev, vychutnávalo ji, cítilo jeho dotek na svém skleněném vězení. Jeho sny a obavy proměnilo ve skutečnost, dovolilo mu ochutnat moc, letmo spatřit, čeho je schopno.

A ta krev byla dobrá, velmi dobrá, skoro čerstvá, ještě plná energie.

Vír energie, který jako blesk pronikl Oním světem, začal kmitat, vibrovat, třást se. Ostrá červeň, sytá zelená a sírově žlutá prořezávaly klidný šedivý prostor astrální roviny. Pustou šedí se rozlévala temně fialová skvrna, kroutila se a svíjela. Zbavovala Onen svět monotónnosti. Vír se začal štěpit, rovinu křížovaly zlověstně rudé skvrny a roztáčely blyštivé spirály. Ale hluboko uvnitř jádra víru se zvichřené energie spojily se svou dávnou podobou z dob, kdy nebylo skleněné vězení, živíce barvy tak, jako ono živilo je. Nikdy předtím nebylo ke svobodě tak blízko.

Jonathan Frazer seděl na patách a kolébal se sem a tam. Po zašpiněné tváři mu stékaly potůčky slz. *Ta kurva, ta kurva zkurvená.* Myslela si, že z něho udělá hlupáka, ale je to naopak: On dostal ji.

Experiment byl úspěšný.

Došel k závěru, že zrcadlo je jakýsi psychický rezonátor. Evidentně zesiluje myšlenky a city. Snad to všechno na samém začátku rozpoutala krev – umožnila psychické spojení mezi lidmi nebo místy přenosem obrazů prostřednictvím zrcadla, které je právě nejbliž. Možná postačí jakákoli reflexní plocha. Když zaútočil na Cecilii, zřejmě přetížil zrcadlo na opačném konci spojení, takže prasklo a sklo ji pořezalo.

Jonathan Frazer pokyvoval hlavou, rukávem si otíral oči, přesvědčen, že přišel na vysvětlení, které je přinejmenším přijatelné. Se zkříženýma nohama seděl na podlaze a zamyšleně sledoval zrcadlo, když si povšíml záblesků hluboko v jeho jádru. Byl to pomalý impuls tělové barvy. Z nepatrné skvrnky rostl do podoby vejce, a pak se zvětšil ve světlou pulzující kouli. Na ní se začaly objevovat barvy, tvary a stíny. A právě když si Frazer uvědomil, že jeho srdce tluče ve stejném rytmu jako objekt v zrcadle, získalo to určitý tvar a obsah.

V zrcadle byla žena.

Ta žena, kterou už viděl ve společnosti Deea a Kelleyho. Žena s dlouhými vlasy a zvláštníma černýma očima, záhadná, bezejmenná.

Ale nikdy předtím ji neviděl tak jasně, tak detailně. Skoro jako by stála za sklem.

Jonathan Frazer se pomalu postavil a zjistil, že je téměř tak vysoká jako on. Její nohy a slabiny byly jasně zřetelné, prsa a hlava méně. Sehnul se pro houbu. Silně ji zmáčkl, přetíral s ní sklo a přenesl na ně poslední zbytky lepkavé krve. Ženiny rysy se okamžitě zjasnily. Její oči byly široce otevřené a jako by prosily, ústa cosi říkala, ruce se k němu vztahovaly.

Pokoušela se s ním dorozumět.

Je to duch. Démon, lapený v zrcadle. A touží po volnosti.

„Jak?“ zeptal se. „Jak vám mohu pomoci?“

Ústa zjevení se pomalu pohybovala, její rty tvořily slova. Ale řekla, že *chce jíst* nebo *jít*?

Frazer přitiskl na sklo dlaň a zjevení na druhé straně učinilo totéž. Jejich prsty si přesně odpovídaly.

Na tom nezáleží? On udělá oboje.

KAPITOLA 39

Poprvé to pocítila v taxíku, to zvláštní vzrušení hluboko ve slabinách, svědění v konečcích prstů rukou i nohou, tlak na prsou. Uvědomila si, že jí buší srdce a krátí se dech.

A to vše proto, že Edmund Talbott byl tak blízko.

Když se naklonil a zaklepal na přepážku, která je oddělovala od řidiče, a požádal ho, aby zastavil, byla ráda. Potřebovala na vzduch.

Manny vystoupila z taxíku a čekala, až Talbott zaplatí. Ted' mohla utéci, kdyby chtěla. Ale neudělala to.

Zjistila, že čím víc se blížili k domu, tím výrazněji se měnil její názor na Talbotta. Připadal jí upřímný, vše, co jí řekl, odpovídalo tomu, co sama poznala. Cítila sílu, která z tohoto muže vyzařuje. Je to nebezpečný zabiják ale přesto neměla pocit, že jí z jeho strany něco hrozí. Mluvil o podivných energiích, silách a místech, jako když je důvěrně zná, a to ji fascinovalo. Zatímco zprvu pochybovala o pravdivosti jeho příběhu o manželce a dítěti, když hovořil dál, zjistila, že má stále méně a méně důvodů mu nedůvěřovat. Ted' jí myšlenka ponechat si jizvy jako memento smrti svých nejbližších připadala skoro romantická.

Ale nechtěla, aby poškodil zrcadlo.

Talbott čekal, dokud taxi neodjelo, potom popošel k Manny, která postávala pod stromy naklánějící se nad cestou plnou stínů.

„Víte, co máte dělat?“ zeptal se jemně. „Ještě stále to chcete udělat?“

„Chci,“ přikývla a zavěsila se do něho. „Jste můj přítel, znám vás léta. Jste trochu opilý a já jsem vás pozvala, abyste u nás přespal. Bůhví, co si o mně myslíte,“ nadhodila koketně.

Edmund Talbott se usmál, ale neřekl nic. Neřekl jí, že prohlédnou-li policisté jejich trik, což je dost pravděpodobné, bude je muset oba zabít. A zabitím k sobě přitáhne pozornost zrcadla. Pak se k němu bude muset dostat co nejrychleji... Bůh pomáhej Manny a Jonathanu Frazerovým, připlout-li se mu do cesty.

Manny ho vedla postranními uličkami a její vysoké podpatky hlasitě klapaly po chodníku v předjitřním tichu. Mrkl na hodinky. Táhl na čtvrtou, noc vrcholila. Hodina sebevrahů, hodina smrti. Právě v této době se astrální těla vracejí do těl svých hostitelů. Hodina vzpomínek.

Zastavili se na začátku slepé uličky. Neoznačené policejní auto stále ještě parkovalo proti Frazerovu domu. Edmund je chvílku pozorně sledoval, ale uvnitř se nic nehýbalo. Usmál se, věděl, proč vybral právě tuto hodinu: Je to doba, kdy lidské tělo nejsnáze podlehne spánku.

Opile se potáceli ulicí. Talbott se předkláněl, aby zakryl svou výšku, Manny se k němu tiskla s paží okolo jeho pasu. Cítila jeho teplo i zvláštní vůni, neobvyklé hořkosladké aroma. Uvědomovala si, jak silně na ni ten muž působí. Srdce jí buší a tělo se chvěje ne proto, že se chystá provést něco nezákonného a nebezpečného. Vzrušuje ji Edmund Talbott.

Policisté v autě spali. Ústa otevřená, ruce založené, opírali se – jeden o levé, druhý o pravé okno.

Možná Bůh přece jen existuje, přemítal Talbott a odolával pokušení zasmát se.

Když prošli branou, roztrásl se. Vražedný mráz mu přejel tělem, až se zapotácel. Opřel se o Manny a zhluboka dýchal.

„Co je, co se stalo?“

„Cítím ho,“ procedil mezi zuby. „Je silné, velmi silné.“ Zvedl hlavu, jako by něčemu naslouchal, a když se podíval na Manny, měl oči plné obav. „Někdo ho živí. Ve vzduchu je cítit krev. Krev a sotva patrnou stopu sexu.“ Pevně sevřel Mannyinu paži a téměř ji vlekl po příjezdové cestě. „Pojďte, pospěšte si.“

„Co to znamená, že ho někdo živí?“

„Krev,“ zašeptal.

„Můj otec...?“ zeptala se zděšeně. „Nikdo jiný mě nenapadá.“

Moc zrcadla tu byla silná. Soustředil se, aby kolem sebe vybudoval ochrannou hradbu, která – snad – nezklame. Musí se přinutit myslet jen na jednu věc, na něco prostého. Kdyby se, byť jen část jeho vědomí dostala na Onen svět, je ztracen. Tady je v samém srdci vím. Téměř ho vidí. Šerý a ponurý se tyčí nad domem, otáčí se a víří v něm tváře lidí spolu s démony. Téměř slyší kvílení duchů, nárek prokletých... DOST!

Zrcadlo o něm ví. Snaží se přimět ho, aby pomyslel na sklo, a to ho pak zahubí.

Je dost silný, aby odolal? Prostě musí. Dotkl se plechovek s barvou v kapsách.

Manny otevřela dveře do haly. Bylo jednodušší a rychlejší projít domem než ho obcházet zahradou. Obrátila se, když Talbott vstoupil do haly, a strnula. Viděla hrůzu v jeho tváři a krev jí tulila v žilách.

„Pane Talbotte... pane Talbotte... Edmund...?“

„To zrcadlo,“ zašeptal s očima co nejpevněji sevřenýma, „proboha, zakryjte to zrcadlo!“ Padl na kolena a dlaně si přitiskl na oči.

Manny se prudce otočila. U schodů, vedle věšáku, stálo velké zrcadlo. Viděla v něm sebe i Talbotta a pak... Nemohla uvěřit vlastním očím. Talbottův obraz se krátce zachvěl... a její také. Sklo se zakalovalo. Emannuela Frazerová k němu pomalu přistoupila a dotkla se ho prsty. Srdce jí prudce bušilo. Její tvář už ze zrcadla zmizela a na jejím místě teď byl mlhavý, šedivý ovál.

A vedle ní leží na zemi Edmund Talbott v šatech rozervaných na cáry a krvácí z mnoha ran.

Otočila se a výkřik jí uvázl v hrdle. Talbott neměl ani škrábnutí.

„Edmund...?“ zašeptala.

Talbott si pomalu odkryl oči. Ve chvíli, kdy se otevřely dveře do haly, se pohledem jen dotkl zrcadla a okamžitě věděl, že je ztracen. Ta tvář, ty oči, hebké kaštanové vlasy, jemně vykroužené rty. Ani když si zakryl oči, nezabavil se té vize – tak pevně se mu vryla do mozku. Teď dokonce k němu zavanula její oblíbená kolínská, pocítil teplo jejího těla a pak uslyšel i její hlas. Něžný, mírný, chraptivý, se silným irským přízvukem. „Edmund?“ zašeptala. Jeho žena Elizabeth.

Ale kde je Edward? Jeho syn tu také někde musí být? „Edmund?“

Býval příliš dlouho pryč, příliš často na služebních cestách. A chyběla mu. On jí také. Klečela před ním na zemi, paže kolem jeho krku, a líbala ho s vášní, jakou u ní nikdy nepoznal. Cítil, jak se její neposedný jazyk dotýká jeho rtů, jak její ruce zápasí s knoflíky jeho šatů. A byl vzrušen, tak vzrušen – chtěl ji, strašně ji chtěl.

Roztrhl jí černé šaty – nikdy předtím je na ní neviděl – a obnažil její ňadra. Pak šaty trhal dolů ke slabinám, až je rozerval celé. Pod rukama cítil její prsy. Bradavky byly větší, než si je pamatoval, ale teď byla v pátém měsíci, takže prsy musely být těžší a bradavky větší, tmavší. Už mu téměř strhla košili, knoflíky praskaly a kutálely se po podlaze. Teď se dostala k pásku, škrubnutím rozepla zip a stahovala mu kalhoty. A ty oči, tak široce otevřené, tak výmluvné, tak plné lásky a tepla a žádosti. Šeptala mu do ucha, vybízela ho, aby si ji vzal... vzal... vzal.

Jeho vlastní vášně ho spalovala tak, že ji prostě musel mít – teď a tady na podlaze. A pak byl v ní a ona ho sevřela nohama z obou stran, vtahovala ho hlouběji, její prsty se mu zatínaly do masa, když se proti němu vzpínala. Nikdy předtím to neudělala, vždycky byla v posteli pasivní, ale jeho nepřítomnost zřejmě dodala její krvi žár. Náhle se přistihl, jak do ní divoce buší, chrčí, vychutnává její sténání a bolestné vzdechy a sbírá síly k vyvrcholení, které se zvedá hluboko v něm...

Nebyla si jista, kdy přesně to začalo. Klečela na podlaze a říkala si, co s ním je. Objala ho a on ji líbal. Ten rostoucí tlak, který cítila uvnitř, to zneklidňující napětí rázem povolilo, a pak zjistila, že jeho polibek vrací s vášní, která ji samu překvapila. Elektrizování v údech jí rozechvívalo celé tělo, soustřeďovalo se do slabin, do řader, a když palci třel citlivé bradavky, poprvé ji zaplavil orgasmus. Připravil ji o dech. Cítila sílu, která z něho vychází, syrovou, ryzí energii, jež se přelévá z jeho těla do jejího. Když do ní vstoupil, roztrásl ji druhý orgasmus. Pevně se k němu přimkla. Chtěla ho, chtěla ho celého, celého. Teď. Jeho brada a strniště jí drásaly měkkou pleť na tvářích. Mluvila na něj a šokovalo ji, jak ho vybízí a povzbuzuje, aby si ji vzal, jak ho vede. Začal ji bít. Veliké ruce jí svíraly řadra, kroutily bradavkami... a zraňovaly. Údery ji bolely, její vzrušení náhle pominulo, drásání jí přinášelo utrpení. Pokusila se ho odstrčit, ale jeho váha ji tlačila k zemi. Zasypala ho ranami pěstí, ale jeho tvář ztuhla v bezcitnou masku, oči bez výrazu byly zastřené a z koutku úst mu kapaly sliny. Křečovitě trhal jejími prsy, zarýval prsty do měkkého masa, až jí naskakovaly dlouhé podlitiny, někde tekla i krev. Pokusila se křičet, ale jeho rty byly na jejích, jazykem drtil její ústa. Klín měla jako v ohni. Už necítila nic než utrpení, když do ní vnikal hlouběji a hlouběji. A potom přišel i jeho orgasmus.

Talbott se prohnul v zádech, zaklonil hlavu a v extázi zavřel oči. A Manny Frazerová ho vši silou udeřila do krku!

Edmund Talbott se z ní v křeči svezl, duhovky rozšířené šokem. Oběma rukama se držel za hrdlo. Viděla, jak se mu rychle pohybuje ohryzek, zvedá hrud', oči vylézají z důlků, rudne obličej, jak bojuje o dech.

A zrcadlo explodovalo. V těch posledních vteřinách, které mu zbývaly, pochopil, co se stalo. Po všech přípravách, po všech bezpečnostních opatřeních... padl svou vlastní hloupostí do pasti. Uvědomil si, že sem byl přinucen přijít, sem, kde je zrcadlo

nejsilnější a moc zjevení absolutní Hezky si s ním zahrálo, když mu vykouzlilo představu dávno mrtvé manželky – copak asi viděla Manny? – a pak využilo jeho žádostivé touhy a vyvolalo požár. Zrcadlo lačně nasálo jejich sexuální vzrušení: To byl jeho triumf. A potom změnilo její žádostivost ve strach, čímž se z milování stalo znásilnění. A zrcadlo získalo další lahůdku: násilný sex. Skončilo to pár vteřin poté, co orgasmus oslabil jeho tělo. Děs, pak stejně silný pocit hnusu... A potom ta bolest. Jako skalpel projela jeho hrdlem, zasáhla průdušnici, zablokovala dýchací cesty a jeho prázdné plíce se téměř okamžitě začaly dožadovat vzduchu.

Chladně a neosobně si uvědomil, že to je smrtelný úder.

A zrcadlo explodovalo. Zvedl hlavu a viděl, jak se zrcadlo pod schody rozpadá v dlouhé úlomky skla, které míří přímo k nim. Plavně letí vzduchem, třpytivé, jiskřící, přinášející smrt.

Poslední vědomou myšlenkou Edmunda Talbotta bylo vrhnout se na Manny, obejmout ji a zaštitit ji vlastním tělem, ale to už na něho sklo zaútočilo. Rozsekávalo mu kůži a svaly na tváři, na ramenou, na zádech. Pronikalo až ke kostím, zabodávalo se do páteře, do ledvin, do plic. Trvalo to deset let, ale zjevení dokonalo, co si kdysi předsevzalo. Edmund Talbott si lámal hlavu, co teď bude s Jonathanem a Manny a se všemi, kdo se dostali do styku se zjevením.

Překvapilo ho, když zjistil, že mu na tom ještě záleží.

KAPITOLA 40

„Na vaše omluvy kašlu, pánové. Nechali jste ho projít kolem, a to děvče znásilnit v jejím vlastním domě, ksakru! Oba se za to budete zodpovídat,“ řekla Margareta Haarenová a rozzlobeně prošla kolem detektivů, stojících u brány. Ani jeden z nich se nepokusil o omluvu: žádnou neměli. O útoku na tu dívku se dozvěděli až tehdy, když křičící, nahá a celá zkrvavená, zabušila na přední sklo jejich auta. To je probudilo. Krvavé otisky jejích rukou byly dosud na skle.

Inspektorka kráčela po štěrkové příjezdové cestě a třásla se zlostí. Děláte, co můžete, ne... překonáváte se, protože jste žena ve světě mužů a dělat maximum nestačí. Musíte odevzdat sto procent plus deset. A když vrchní inspektor chtěl, abyste ho osobně informovali, řekli jste mu, že máte situaci pod kontrolou a že dva vaši nejlepší muži – nejlepší muži, *ježišikriste* – hlídají dům a že je vyloučeno, aby se k němu ten zjizvený muž dostal blíže než na sto yardů. A to bylo teprve včera. Včera jí vrchní inspektor požádal – varoval ji – o rychlejší postup. Mrtvých už je víc než dost a je mezi nimi příliš mnoho policistů! A co se stalo? Ten padouch si klidně projde kolem dvou *nejlepších* policistů, vejde hlavním vchodem a v hale brutálně znásilní dceru majitele domu. Na tom všem je pozitivní jediné to, že ho vlastně zabila. Udeřila ho pěstí do hrdla, shodila na něj zrcadlo a to ho rozsekalo na maděru. Asi ještě žil, když se to stalo, ale hrdlo měl úplně stažené, takže nebyl schopen křičet. Tedy, takovému sympatřákovi to přeju.

Technici byli hotovi, než přišla. Tělo odvezli do márnice, ale v hale to stále ještě vypadalo jako na jatkách. Sklo a krev byly všude, skvrny vysoko na stěnách, na dveřích, dokonce i na stropě. Hala smrděla. Vše prosytil pronikavý mředěný pach krve a hořký puch moče a výkalů. Kdysi byla v pokoji, kde rozzuřený manžel dvouhlavňovou brokovnicí ráže 12 rozstřílel na kusy manželku i s milencem, když je přistihl v posteli. Smrdělo to tam úplně stejně. Z kuchyně se vynořil seržant Miller. Neříkal nic, dával jí čas vcítit se do atmosféry místa.

„Jak jí je?“ zeptala se konečně. Policista kysele protáhl tvář.

„Je nahoře a odmítá jít do nemocnice, prý jí stačí rodinný doktor. Je hysterická,“ dodal pomalu, „ale už jsem viděl dost hysterek, abych poznal, kdy kvůli nám drobátko přehrávají.“

„A co na to její otec?“

„Ale, ani to s ním nehnulo. Skoro se mi zdá, že kouřil nějakou trávu, nebo co. Neříkám, že se nezajímal, ale jako by to šlo nějak mimo něj. Neudělal na mě nejlepší dojem. Kdyby to byla moje dcera...“

„Nás pan Frazer není moc sympatický,“ souhlasila Margareta Haarenová. „A co matka? Kde je?“

„Na dovolené ve Skotsku, lyžuje na nějakém umělém svahu. Ani otec, ani dcera nechťejí, abychom ji informovali.“

„Prostě jedna velká šťastná rodina, co?“

Stuart Miller přikývl.

„Jak na to půjdete?“

„Podle předpisů, seshora mě kritizují. Chtěli výsledek – tak ten tu tedy je, ale něco mi říká, že to nebude stačit. Kdyby byl naživu, bylo by to mnohem lepší.“

„A co Frazer?“

„Nic by mě nemohlo potěšit víc,“ řekla procítěně.

Pokoušela se přijít na kloub tomu, proč má k Jonathanu Frazerovi takovou averzi. Ve vztahu k někomu z podezřelých se jen zřídka kdy citově angažovala – jestli je to to správné slovo. Nový pocit to pro ni nebyl, ale obvykle se projevil jen v případech znásilnění nebo pedofilie. Čím si Frazer vysloužil její hněv?

Lhal jí! Jednoduše došel k závěru, že je chytřejší než ona a rozhodl se, že na ni ušije boudu.

A přímo či nepřímou se zapletl do smrti několika policistů, z nichž jeden byl jejím dobrým přítelem.

Něco tu nehraje.

Zastavila se ve dveřích a studovala náčrt místa činu, který jí připravil jeden z podřízených. Potom nalistovala záznam o zraněních toho muže.

Ten zjizvený muž – bez dokladů – toho moc na sobě neměl. Kalhoty měl shrnuté ke kotníkům, jednu botu na noze, druhá se povalovala v kaluži houstnoucí krve. Sako a kalhoty ještě ležely na podlaze.

Záda měl samý cár, všude sklo, dlouhé střepy pronikly velmi hluboko do těla.

Emannuela Frazerová na něho údajně shodila zrcadlo.

Margareta vzhlédla.

A co že udělala pak. Zvedla ho a odjela s ním zpátky ke schodům, kde teď stojí?

Když se šla podívat na zrcadlo zblízka, musela se vyhýbat krvi na podlaze. Sklo bylo rozbíto nárazem. Sehnula se a zkoumala, jak lze se zrcadlem manipulovat. Zřejmě je starožitné, těžký pozlacený rám spočívá na čtyřech nohách, zakončených vyřezávanou zvířecí tlapou, která svírá kouli. Margareta Haarenová olízla prst a přejela jím po podlaze před jednou z noh: na prstě se objevila sotva patrná vrstvička prachu, na podlaze světlá čára. Kdyby někdo se zrcadlem hýbal, na mramorových dlaždicích by byly stopy. Zblízka si zrcadlo prohlédla a pak ho uchopila oběma rukama a pokusila se ho zvednout. Maličko se hnulo, ale zůstalo na místě. Věděla, že adrenalin povzbuzuje sílu... ale natolik, že by vyděšená žena dotáhla zrcadlo k útočníkovi a vrhla ho na něj? A zase by ho vrátila na místo? Fakt, že se zrcadlem nebylo hnuto, nahrával spíš její teorii...

Margareta Haarenová vyšla do poloviny točitého schodiště, zastavila se a ohlédla se dolů. Představovala si jinou scénu, dávala dohromady jiný soubor okolností, který by byl v souladu s fakty.

Stuart Miller stál dole v hale. „Kde je pan Frazer?“ zavolala na něj.

„Šel si lehnout. Vypadal utahaně,“ dodal. „Jako by byl celou noc vzhůru?“

„Tak nějak“

„Je tam ještě?“

„Na podestě je policista – kvůli slečně Frazerové,“ řekl s úsměvem.

„Samozřejmě,“ usmála se chladně. „Pojďme si nejdřív popovídat se slečnou Frazerovou, uvidíme, co nám řekne.“

Policistka Carole Morrowová vstala, když se dveře otevřely a do pokoje vešla inspektorka Haarenová se seržantem Millerem. „Jak je jí?“ zeptala se inspektorka a kývla směrem k dívce ležící se zavřenýma očima v posteli. Na tváři měla desítky řezných ranek od roztržitého skla. V bledém ranním světle byla její plet' popelavě šedá.

Manny Frazerová náhle otevřela oči.

„Je jí tak dobře, jak se dá čekat po tom, co ji zbili a znásilnili, zatímco vaši muži venku spali. Ti mi teda náramně pomohli!“

Inspektorka se posadila. „Já vím, co se stalo,“ řekla jemně. „S těmi muži si to vyřídím. Žádné omluvy jim nepomohou.“

Manny se sesula zpět do polštářů.

„Nechcete mi vyprávět, co se stalo?“ laskavě se zeptala Haarenová.

„Už jsem to řekla jí,“ odsekla Manny a ukazovákem div nepropíchlá policistku, „a pak jsem to vykládala doktorovi, a pak dalšímu policistovi. Kolikrát to ještě budu muset opakovat?“

„Vyprávějte mi o tom,“ vyzvala ji Margareta pevně. Manny rezignovaně vzdychla.

„Včera pozdě v noci, nebo dnes ráno, jak chcete, někdo zaklepal na dveře. Myslela jsem, že je to máma, že se vrací domů. Zeptala jsem se, kdo to je, a jakýsi hlas odpověděl: „Taxi, někoho vám vezu.“ Takže jsem si fakt myslela, že je to ona. Zdálo se mi, že slyším kroky vzdalující se po štěrkové cestě, a proto jsem otevřela. Byl to ten muž, ten vysoký ošklivý zjizvený muž. Přitiskl mě ke zdi, povalil mě na zem, strhal ze mě šaty a znásilnil mě. Prala jsem se s ním. Praštila jsem ho do krku a pak jsem na něj shodila zrcadlo. Potom jsem vyběhla ven, k vašemu autu. Oba policajti ovšem spali,“ dodala ironicky.

Margareta Haarenová přikývla.

„To je v podstatě stejný příběh, jaký jste vyprávěla mým podřízeným. Ale teď bych byla ráda, kdybyste mi řekla pravdu.“

Manny se posadila, odhodila přikrývku a odhalila tak škrábance a odřenininy na prsou.

„Co tím ksakru chcete říct, pravdu? Tu zatracenou pravdu jsem vám už řekla.“

„Mohla byste mi tedy vysvětlit, jak jste to zrcadlo dostala až na něj?“ zeptala se inspektorka klidně a její chladné zelené oči nepřestávaly sledovat Mannyinu tvář.

Manny uhnula pohledem.

„Já... já jsem ho praštila pěstí do krku. Chytil se za něj a lapal po dechu... Nějak se mi zpod něj podařilo vyklouznout a popadla jsem první věc, která mi přišla pod ruku, což bylo to zrcadlo – a hodila ho po něm. Sklo se rozbilo... Pak jsem zrcadlo nadzvedla, abych se přesvědčila, jestli ještě žije.“

Margaretě Haarenové neušlo, jak se Manny vyhýbá jejímu pohledu a jak se jí nad horním rtem leskne pot.

„Stojan na deštníky za dveřmi byl blíž než to zrcadlo,“ řekla inspektorka velmi tiše. „Je tam několik těžkých vycházkových holí. Solidní zbraně.“

„Cože?“

„To zrcadlo je asi dvaapůl metru od místa, kde vás napadl. Chce to dva silné muže, má-li se zvednout... Jenže s tím zrcadlem se nehýbalo, vidíte?“

Manny Frazerová přelétla pohledem od Margarety Haarenové ke Stuartu Millerovi a zase zpět.

„Co to povídáte?“ zeptala se.

„Že nám neříkáte pravdu,“ inspektorka se usmála. „A najednou tu ze zabití v sebeobraně máme vraždu. Chápete, co tím chci naznačit?“

„Podívejte se... řekla jsem vám, jak se to stalo. Ale teď už vám neřeknu ani slovo, pokud u toho nebude táta. Nebo můj advokát.“

„Moc se díváte na televizi, má milá,“ řekla Margareta konejšivě a ohlédlá se na seržanta. „Obžalujte ji ze spoluúčasti na vraždě.“

„Co... co... O čem to mluvíte?“ zaječela Manny.

„Kde byl váš otec včera v noci, slečno Frazerová?“

„Nevím.“

„Zařídím, aby vás převezli do nemocnice...“ prohlásila Margareta Haarenová a vstala.

„Já do nemocnice nejdu,“ řekla Manny rozhodně.

Stuart Miller postoupil k lůžku. „Slečno Emannelo Frazerová, obviňuji vás ze spoluúčasti na zavraždění Joea Bloggse. Cokoli řeknete, může být použito proti vám. Rozumíte mi?“

„Já jsem ho nezavraždila!“

Seržant nahlédl do svého poznámkového bloku: „...já jsem ho praštila pěstí do hrdla. Držel se za krk a lapal po dechu...“ četl.

„Slečno Frazerová, jste zatčena,“ řekla inspektorka. „Odvezeme vás do nemocnice na vyšetření a pak na místní stanici k výslechu.“ Prudce se obrátila a vyšla z pokoje.

Stuart Miller ji dohonil na podestě.

„Co si o tom myslíte?“ zeptal se.

„Zbavte se té nedozrálé policistky a dejte tam někoho staršího, nějaký mateřský typ, se kterým si může promluvit. Naznačte jí, jaké hrůzy ji čekají ve vězení. Ještě se sem dneska vrátím. Uvidíme, jestli se pořád bude držet téhle verze.“

„A Frazer?“ zeptal se Miller a zastavil se přede dveřmi do ložnice.

„Podezření z vraždy a cokoli dalšího, co vás napadne.“

„Jak to vůbec celé vidíte?“

„Myslím, že ten zjizvený muž se pokoušel z Frazera vymámit nějaké peníze. Asi mu vyhrožoval, zabil jeho zaměstnance, možná se pokusil unést jeho dceru, nebo to znásilnění byla výstraha, varování.“

Představte si to takhle: Na scéně se objeví Frazer. Dojde k šarvátce a ten chlap skončí v zrcadle. A najednou je po něm. Problém ovšem je,“ zarazila se, „že přímo před zrcadlem je moc málo rozbitého skla.“

„Většinu má ten mrtvý v zádech,“ připomněl Stuart Miller.

„Takže si pana Frazera vezmeme do chládku, ať nám zodpoví pár otázek. Trochu ho zmáčkeme a uvidíme. Bude mi potěšením,“ zazubila se, vzala za kliku a vešla do ložnice.

Místnost byla prázdná.

KAPITOLA 41

Ta žena je démon Johnovi Deeovi to bylo jasné. Zplozenec pekla.

A byl jí fascinován, úplně podlehl jejímu kouzlu.

Od jejich svatby už uplynul téměř rok, i když ten kněz, kterého přivedl Edmund Kelley, měl pochybné předky a vůbec by ho nepřekvapilo, kdyby vyšlo najevo, že je papeženec. Ale to mu bylo jedno: Miluje tu ženu.

Uplynulý rok byl mimořádný v mnoha směrech a někdy se mu zdálo, že o ní ví právě tak málo, jako při jejich prvním setkání. Stále ještě nezná ani její jméno! Řídila se starou pohanskou tradicí – dosud živou v některých kruzích zabývajících se magií – že ve jméně se skrývá kouzlo a sdělíte-li je někomu, vydáváte se mu všanc.

Mluvila zřídka. Velice často ji zastihl v polobdělém stavu, kdy její chladné černé oči nepřítomně zíraly na něco, co viděla jen ona sama. Občas mluvila prostřednictvím Kelleyho, když byl v mediálním transu. Mluvívala jakýmsi exotickým jazykem, jenž zněl trochu jako welština či barbarská keltština. Kelley překládal.

Ale její znalosti alchymie byly hluboké, dokonce hlubší než Kelleyho, a ty byly impozantní. Dobře se vyznala i v několika tajemných uměních, a ačkoli se některé její dovednosti blížily temným kouzlům, cítil, že i takto získané vědomosti stojí za to.

Její mimořádné schopnosti však vynikaly zejména při práci se zrcadlem.

Sledoval její výkon – a to je slabé slovo – každý měsíc, pokaždé když byla luna v úplňku. Stála nahá a nádherná před zrcadlem, přiváděla se do stavu bezuzdného sexuálního vzrušení a přesně v tu chvíli on lil krev na zrcadlo.

Vyvolané obrazy byly hluboké, sugestivní, děsivé a euforické. A přinesly mu přízeň u dvora. Ačkoli byl už dříve u královny oblíben – dokonce mu dovolila předpovědět přesný čas její korunovace a připravit pro ni několik horoskopů – teď, když je Essex ve vyhnanství v Irsku, stal se jednou z mála osobností na královském dvoře, na niž se královna obrací se žádostmi o radu. A věci magii.

V mnoha ohledech je královna tak praktická a rozumná, tak pevná ve svém přesvědčení, že je těžké uvěřit, že by někdy nad něčím zaváhala. A přesto je ochotná přijímat rady a řídit se jimi.

Deeovou největší výhodou je, že jeho rady jsou dobré, velice dobré. Obrazy v zrcadle se nikdy nemýlí. Královna se ale tolik zajímala o zdroj jeho intuice, že jí musel povědět o existenci zrcadla a slíbit, že jí ho v příznivé chvíli ukáže.

A teď je ta záhadná žena v jiném stavu.

Milovali se... Ne, to není ten správný výraz. Souložili spolu každou noc po dva týdny, ale s láskou to nemělo nic společného: Jejich spojení probíhalo jako vědecký experiment. Za všech okolností ovládala situaci.

Dee si původně myslel, že by z jeho strany mohly vzniknout nějaké problémy, ale když se čas naplnil, stačil jediný pohled na její nahé tělo, a vždy se dostavilo vzrušení. Souložili před zrcadlem, žena nahoře. Ona také pokaždé dbala o to, aby extáze strhla oba současně. Pak ze zrcadla začaly tryskat obrazy a vize, o nichž si Dee musel myslet, že je zplodilo samo peklo. Tolik toho bylo k vidění, tolik obrazů z celých dějin člověka, z časů, o nichž jen slyšel, z míst, o kterých četl.

Jeden obraz se mu zvlášť vryl do paměti. Byla na něm ta žena a on, stáli vedle sebe a za ruce drželi dítě – holčičku s havraními vlasy a šedýma očima. Viděl, jak se dítě pustilo jejich rukou a přicházelo k zrcadlu, dlouhé prstíky natahovalo ke sklu... A zrcadlo ožilo pozoruhodnými obrazy, sugestivními a plnými života.

„Kouzelné dítě,“ zašeptala. A pak se schýlila k Deeovi a přitiskla své plné poprsí na jeho plochou hrud'. „Dnes jsi mě přivedl do jiného stavu.“

Neptal se jí, jak to ví, prostě to věděla. Později, když si vypočítal datum narození dítěte, zjistil, že to bude v době zimního slunovratu.

Když teď přistupovala k zrcadlu, ve vysokém stupni těhotenství, s nalitými prsy a velkým břichem, uvědomil si, že ji stále sleduje s tímž vzrušením, že cítí tutéž touhu. Usadila se na podlaze před zrcadlem a začala se dráždit. Po zrcadle stékaly barevné vlny, rychle se střídaly mihotavé obrazy... A jeden se znovu a znovu vracel... Dýka se zvedala a klesala... Zvedala a klesala... Stříbrná, když klesala, rudá prolitou krví, když stoupala...

KAPITOLA 42

...Dýka se zvedala a klesala, zvedala a klesala, stříbrná, když klesala, rudá prolitou krví, když stoupala... Jonathan Frazer se s výkřikem probudil v malém zapáchajícím pokojíku. Posadil se, přešel si rukama po tvářích a cítil, jak ho škrábe strniště. Bylo mu pod psa a podle toho také vypadal. Shodil nohy z postele, lokty se opřel o kolena a hlavu skryl do dlaní. Jak jsem se do téhle situace dostal, přemítal zmateně.

Jak?

Proč?

Proč utekl? Zdvihl hlavu a podíval se do zašlého zrcadla na otrískaném toaletním stolku vedle špinavé nádoby na odpadky. Oči měl hluboko zapadlé, kůže na lícních kostech napjatou, uštváný výraz.

Poslední události ho vylekaly, přesněji řečeno vyděsily. Je tak blízko, tak zpropadeně blízko k vyřešení záhady zrcadla, že si nemůže dovolit, aby ho zavřeli nebo vyslýchali. Ne teď, teď když je rozluštění na dosah.

A s Cecilou také ještě neskončil.

A kromě toho je tu zjevení, ta žena v zrcadle. Slíbil jí to.

Dej mi jíst. Nech mě jít. To by z vězení nešlo. Tak co má dělat? Jít k té trhlé inspektorce a říct jí, poslyšte, nedávejte mě teď do vězení, zrovna jsem díky kouzelnému zrcadlu zjistil, že moje manželka má s někým poměr a mimochodem jsem taky přišel na to, že v tom zrcadle je vězněno nějaké stvoření, nějaká žena...

To jistě, to se jí bude určitě moc líbit. Už teď ho podezřívá ze spiknutí, nebo z čeho vlastně. Využije jakékoli záminky, aby ho zadržela a dostala za mříže. A pak už se postará, aby tam zůstal.

Pravděpodobně ho už hledají. Dokonce by ho mohli i podezírat, že má něco společného s Talbottovou smrtí.

A co jim řekne, až ho nakonec dopadnou? Že slyšel ránu a tříštění skla a když přišel dolů, viděl svou vlastní dceru ležet nahou pod Edmundem Talbottem, který vypadal jako kus masa na pultě u řezníka?

„A jak se tam dostalo to sklo, pane Frazere?“

Víte, to zrcadlo se rozbilo samo od sebe a sklo létalo až na Talbotta. Vlastně si myslím, že žena uvězněná v zrcadle vycítila nebezpečí hroící mé dceři a chránila ji jediným způsobem, jaký zná.

„A vy tomu věříte, pane Frazere?“

Naprosto. Vždyť jsem před méně než hodinou pozoroval svou manželku v posteli s jiným mužem. Běžte se jí zeptat, podívejte se, jestli je pořezaná v obličej.

Ano, tomu budou určitě věřit.

Proto vymyslel prostý příběh o tom, jak Talbott znásilnil Manny. Znělo to přijatelně, mohla to být i pravda. On ji znásilňoval, jí se podařilo zasadit mu úder, který ho paralyzoval a pak na něj shodila zrcadlo. Nepředpokládal, že to budou vyšetřovat tak detailně.

Když zjistil, že mu policie postavila stráž před ložnici, věděl, že ho problémy neminou. Že ho seberou, budou vyslýchat, a ani jeho, ani Mannyina výpověď při výslechu neobstojí.

Dostat se ven z ložnice byla hračka. Velká dvojité okna se otevírala na malý balkón, který byl přímo nad šikmou střechou skleníku. Jediný problém, neprobořit se na skleněné střeše, zvládl. Pak se držel ve stínu keřů a vyplížil se cestičkou, která ústila do vedlejší ulice.

Takže teď je na útěku. To ho pobavilo. Díval se na svůj obraz v zrcadle: Je mu devětatřicet, s policií se dosud setkával jen při placení pokuty za parkování, a teď ho honí coby podezřelého z vraždy.

Má v kapse šedesát liber a platební karty... Kdyby je použil, nemohla by ho podle nich policie vystopovat? Buď jak buď, utratil osmnáct liber za noc v mizerném hotelu B+B na okraji Soho, kde mu během večera klepaly na dveře tři ženy různého věku a ptaly se, nepotřebuje-li společnost.

Potřebuje něco jiného – plán. Utekl bezmyšlenkovitě, impulzivně: teď si musí promyslet další postup.

A potřebuje zrcadlo. Chce znovu vidět to zjevení.

Dej mi Jíst. Nech mě jít. Ano, bude muset přijít na nějaký způsob, jak ji živit, jak osvobodit její duši. Talbott by to věděl... Ale začínal pochybovat, jestli všechno, co mu Talbott říkal, je pravda. Možná Talbott věděl, že je v zrcadle žena, ale chtěl si ji nechat pro sebe. Není tohle mnohem věrohodnější vysvětlení – pokud tady vůbec je něco věrohodného – než jeho příběh o zrcadle s upířími sklony? Ano, ano, ano! Prudce přikývl. Talbott chtěl tu ženu pro sebe – to je pravý důvod, proč tolik stál o to zrcadlo.

Jonathan Frazer vstal a přešel pokoj. Trochu se zapotácel a uvědomil si, že už víc než čtyřiadvacet hodin nejedl. Sáhl do kapsy saka a vylovil pero značky Gold Cross (22 karátů) a dva útržky lístků do divadla (*Les Misérables*) z posledního večera, kdy si s Cecilíi vyšli do města. Při té vzpomínce se usmál. Byl to dobrý večer. Úsměv bledl, jak obracel lístky v ruce. Bohužel, v posledních letech jejich manželství bylo takových večerů příliš málo. Vrátil se k posteli a posadil se.

Na zadní stranu jednoho z lístků začal psát seznam toho, co musí udělat.

Očistit své jméno. Očistit své jméno znamená jít za inspektorkou a všechno s ní probrat. Ale ona mu bez důkazů stejně neuvěří. A copak jí může jako důkaz předložit zrcadlo?

A proč ne?

Proč ji nepřivést k zrcadlu, ať se podívá sama. Ruka se mu roztrásla tak, že málem nemohl psát. Vždyť je to tak jasné. Tak prosté.

Vrátit se k zrcadlu. Nutně zase potřebuje krev. Zrcadlo bude mít brzy hlad – skoro cítil, jak se krve dožaduje. Musí se dostat zpátky k zrcadlu, aby se mohl ještě jednou podívat na svou drahou manželku. A chce vidět to zjevení.

Dostat se do domu by mohlo být obtížné, policie ho bezpochyby bude střežit. Ale on se nemusí vracet do domu. Může jít rovnou do stájí. Ty snad přece hlídat nebudou? Když je Talbott mrtvý, možná nebudou hlídat ani dům...

Krev. Bude potřebovat nějakou krev. Vyhrnul si rukáv a podíval se na levou ruku. Stále na ní byly bolestivé temné podlitiny a neměl nejmenší chuť udělat totéž s druhou paží. To je možná další důvod, proč se mu točí hlava. A co zvířecí krev?

Cítil, že to není to pravé. Určitě by to byla chyba. Ale třeba je možné krev koupit! Nečetl, že se v Londýně dá koupit cokoli? Jak to má provést? Zastavit někoho na ulici a zeptat se, jestli neprodá půl litru krve? Existují přece pokoutní obchodníci s hemoglobinem a narkomani, kteří nemohou být bez plazmy.

Ten nápad ho rozveselil.

Na kolik dnes přijde půl litru krve? Závisí její cena na čistotě a stáří, stoupá s věkem jako u starých vín?

Jestliže holka z ulice stojí dvacet liber za hodinu a v lidském těle je asi pět litrů krve, nevychází to na dvě libry za půl litru?

To je ale legrace. Už jen ta představa: Přijít k nějaké holce, a říct: „Promiňte, neprodala byste mi půl litru krve?“ Úsměv mu zvadl na rtech. Co by taková holka udělala nejdřív?... Rozběhla by se k nejbližšímu poldovi, že ji obtěžuje šílenec. Noviny by měly velký den: „Upír v londýnských ulicích.“

Nenenenene... To se musí udělat nenápadně. Jestlipak lze nějak odčerpat krev z těla, aniž by o tom postižený věděl? Tohle si musí promyslet, nějaké řešení určitě existuje. Jak se v nemocnicích bere krev... Um, ale přitom jsou dárce vzhůru. On bude muset svého dárce uspat. Alkohol? Drogy?

Cecilie má doma prášky na spaní: Hergot – vždyť má doma celou lékárnu!

Fajn. Prášky na spaní má, takže je dá té osobě vypít, a až usne, odebere jí půl litru krve. Než se probudí, bude dávno pryč. Pokud to udělá pořádně, dárce ani nezjistí, co se stalo.

Civěl na sebe do zrcadla. Samozřejmě, není profesionál a každý by poznal, o co šlo. Jeho tvář v zrcadle byla nelítostná, v zašlém skle vypadala nemravně a zpustle. A co když ty prášky nezaberou, nebo je probudí bolest. Co pak?

Proč se tím tak mučí, proč proboha jednu z těch cour nezabije? Komu bude chybět? Nestojí na nich svět. Sprosté, nemocemi prolezlé děvky. Roznášejí svinstvo, podkopávají vitalitu počestných mužů, jako je on sám. Proč by nemohly posloužit vyššímu účelu? Pro ty běhny by to měla být čest dát zrcadlu krev.

Jonathan Frazer se začal třást. Přitiskl si ruce k hlavě, cítil silný tlak dunění hluboko v lebce, určitě mu praskne. Nedostatek spánku, nedostatek jídla. Začíná bláznit, tohle jsou šílené úvahy.

...Dýka se zvedala a klesala, zvedala a klesala, stříbrná, když klesala, rudá prolitou krví, když stoupala... Jen tak tak stačil doběhnout ke koši na odpadky. Zvracel řídkou žluč. Zůstal schoulený nad nádobou. Cítil, jak se mu žaludek bouří, když si hnusné přeludy a podlé úmysly, které mu bobtnaly v mozku, razily cestu do jeho vědomí.

Byl unavený a hladový. Prázdný. Spal by.

Probudil se pozdě v noci. Všechny ruch na ulicích i před jeho dveřmi utichl. Převrátil se na měkké, proležel posteli a zjistil, že zírá do zrcadla na toaletním stolku. Objevil se v něm bledý, mihotavý ovál, zatím jen náznak tváře. Zkroucené, znetvořené,

ohavné. Potom se obraz vyjasnil – na dobu jednoho stahu srdce – a ústa se zavlnila.

Dej mi jíst. Nech mě jít.

Komu budou chybět? Nejsou důležité. Hříšné, nemocné dívky. Roznášejí špínu, podkopávají vita litu... Měla by to pro ně být čest sloužit vyššímu cíli, přispět k pokroku vědy a výzkumu paranormálních jevů...

Procházel špinavými ulicemi a viděl, jak se před ním lidé rozestupují. Podvědomě vycítili, že je lepší než oni. Vnímal sílu, kterou vyzařuje, téměř ji viděl. Zdvihl levou ruku a svlékl koženou rukavici. Ano, jeho bledou kůži obklopuje světle bronzová zář, již proletují červené jiskry jako střely. Zahlédl v průjezdu jednu z těch nápadně oblečených žen. Vyzývavě se na něho usmála. Zabodl do ní pohled, jeho husté obočí se stáhlo v přímku přesekávající čelo, pohrdavě se ušklíbl a ona se rychle odvrátila.

Jak snadno se ta zvířata dají ovládat.

Je to dobytek toužící po tom, aby byl veden, aby sloužil.

Jaké vize už v zrcadle viděl, jaké pohledy! Naprosto nepochopitelné záhady, povozy bez koní, kovové ptáky, bicykly bez pedálů, budovy tyčící se do neskutečných výšek.

Ale on je inteligentní: Poznal, že vidí do budoucnosti. Bude-li dost chytrý, podaří se mu dobře investovat a získá ty správné cenné papíry a akcie. A příjem z nich mu umožní pokračovat v pokusech. Má nekonečně mnoho času.

Tím, že zrcadlo živí, stává se nesmrtelným, to věděl. Už teď se cítí silnější, plný energie. Jeho aura se měnila z barvy bahna do bronzova: až se změní ve zlatou, bude nesmrtelný.

A pak je tu samozřejmě to zjevení.

Když ji vysvobodí, bude mít všechno, co si bude přát. Všechno.

Ještě jednou získá krev, to bude stačit... Jednou, nebo dvakrát...

Z novin se dověděl jména těch posledních: Nicholsová, Chapmanová, Striedová a Eddowesová. Ne, že by ho jména zajímala, dobytku se jména nedávají, stačí čísla. Ty poslední dvě musel zabít najednou, protože ho kdosi vyrušil. Ale té noci, té noci cítil, že skutečně žije. Cítil, že jeho aura plane jako nezkrotný oheň. Cítil, že stačí vztáhnout ruku, dotknout se kohokoli – a shoří v plamenech.

Při té představě se divoce zasmál.

Ale teď potřebuje další krev.

Jeho paní hladoví.

Bylo pozdě, určitě po půlnoci, ale ulice Whitechapelu byly stále rušné. Nevěděl, jak dlouho už ulicemi chodí, v poslední době pro něho čas prakticky přestal existovat. Snad i tak se projevuje jeho nesmrtelnost. Uvědomují si ti, kdo žijí věčně, jak čas plyne? Smrtelný člověk to ví velmi dobře, protože každý den, který míjí, ho přivádí blíž k smrti... Ale jste-li věční, je vám běh času lhostejný. Náhle se zastavil, ta věta se mu zalíbila.

Jeho paní hladoví.

Její hlad prožíval skoro jako fyzickou bolest a věděl, že pokud ho rychle neukojí, přeroste v rozkaz, který bude muset splnit stůj co stůj.

Hustě přšelo. Většina lehkých holek už v horizontální poloze vydělala pár pencí, a ty, které zbyly, jsou nejspíš nemocné, s krví řídkou a plnou jedu.

Zahnul do Commercial Street, právě když ta žena vyšla ze špinavého lokálu. Byla mladá, tak pětadvacet, vulgárním způsobem hezká a opilá.

„Kolik?“ zeptal se přímo, vzal ji za ruku a vedl ji ulicí do stínů. Zabije ji při první příležitosti, v nejbližší tmavé uličce.

„Nebud' takovej neomalenej, šéfik. Netrpělivej, co?“

Poznal irský přízvuk.

„Kolik?“ zopakoval.

„Dva šilasy.“

Zasmál se.

„Jeden.“

„Dohodnem se na jednom a šesti pencích, šéfe, a může to bejt do rána. Bydlím za rohem v Millers Court, hned za Dorset Street.“

Bude lepší udělat to uvnitř, ne v tomhle hustém dešti, který by odplavil část drahocenné krve.

„Dobře,“ souhlasil. „Máš doma zrcadlo?“

Podívala se na něj zakalenýma, krví podlitýma očima.

„Jasně, že mám.“

„Výborně.“ Podivil se, že ho to nenapadlo dřív. Čerstvá krev prolitá přímo na zrcadlo! Jaké obrazy asi uvidí?

KAPITOLA 43

Na tu dobu se pamatovalo.

Byl to čas síly a moci. Tehdy bylo silné, velice silné. Živilo se city muže a krví žen. Je zvláštní, že si na to vzpomnělo právě teď, když si může vybavit tolik jiných vzpomínek.

Přibližují se jich teď celé myriády, těch krvavých vzpomínek z časů síly a moci, krve a zabíjení.

Ty vzpomínky se do něho přelévají.

Učí ho.

Ukazují mu, co má sluha pro svou paní udělat.

KAPITOLA 44

Stála nahá před zrcadlem, česala si vlasy, na tváři strnulý úsměv a v očích nepřítomný pohled. Dívala se do zrcadla a pomalu se rozpomínala, kolik času vlastně uteklo od doby, kdy měla vlasy tak dlouhé, že se musely česat. Podle všeho měl superkrátký účes vydržet téměř celé léto, ale vlasy jí rostly tak neobvykle rychle, že teď byl sestřih sice krátký, ale nikdo už proti němu nemohl mít námitek. Ještě pár týdnů a vlasy jí budou splývat na záda.

Manny Frazerová projela vlasy oběma rukama, odhrnula je z obličeje a přitom si všimla, jak jí vystupují lícní kosti. Oči měla zapadlé a rty plnější. Hned jak se dostala inspektorce ze spárů, dopřála si sprchu, dlouhou horkou sprchu, smývající špínu policejní stanice a pach nemocnice. Zacházeli s ní sprostě jako se zločincem, otcův advokát je bude muset žalovat za protiprávní zatčení, nebo za co.

Když ovšem zjistí, kde otec je.

To inspektorku neobyčejně zajímalo, vlastně otce obvinila ze zabíjení Talbotta a z účasti na vraždě policistů. Když se to tak vezme kolem a kolem, něco na tom je, i když jen velice nepřímě.

Kde je? Kam mohl jít? Má nějaký klub? Přitele? Milenku? A kde je matka? Jaký je jeho vztah k matce? Jaký je její vztah k němu? Řekněte nám znovu, co se stalo. Zopakujte nám... a znovu... a znovu...

Po nějakém čase prostě odmítla odpovídat na další otázky, dokud u toho nebude její advokát. Ale nebyla z ničeho obviněna, řekla ta ženská, pouze jim pomáhá při vyšetřování.

Nakonec ji prostě nechali odejít.

Přítomnost policie před jejich domem teď byla mnohem nápadnější. U brány hlídal policista a místo civilního auta stál před domem služební vůz s nápisem POLICIE.

Poslední slova, která Margareta Haarenová pronesla, když Manny nastupovala do policejního auta, zněla: „Až se vám váš otec ozve, neprodleně nám dejte vědět. Máme velké obavy o jeho psychický stav.“

Houby! Naprostá konina. Jeho zdraví je jim úplně fuk Pokoušejí se mu něco přišít. Ta ženská to víceméně řekla.

Natáhla si těžký koupací plášť a mokré vlasy zabalila do ručníku. Chodila po domě, nahlížela do všech pokojů, kontrolovala okna, zamykala dveře. Cítila se unavená, ale tak nějak podivně, jako by se vrátila z dlouhé cesty... Ale vždyť je pozdě odpoledne a celou noc byla vzhůru... A to napadení... Má plné právo být pořádně rozrušená. Nervozita jako by se vznášela ve vzduchu, barvy jsou ostřejší, jasnější, obrysy výraznější a chvílemi se jí zdá, že se předměty pohybují. Potřebuje si pořádně odpočinout a najíst se. Zamířila do kuchyně.

Připravila si sendvič s rajčaty a šálek čaje a odnesla si to na verandu. Pomalu ho žvýkala a očima bloudila po zahradě. Byl nádherný podvečer, příjemný a tichý. Z dálky doléhal ruch města a sluneční světlo, jež sem dopadalo vrcholky stromů, zářilo jako teplé syté zlato, opalizující do nachova.

Dojeda sendvič, vypila téměř studený čaj a šla se projít po zahradě. Zastavila se poblíž stájí: dveře byly pootevřené.

Srdce se jí rozbušilo, když k nim zamířila a otevřela je. Nic nenasvědčovalo tomu, že tu býval těžký zámek – asi ho má policie – ale zástrčka byla na svém místě... Přesně tak jak to dělá otec. Zarazila se, ale pak se jí tvář rozjasnila. Kam jinam by šel? Vešla dovnitř a zavolala: „Tati?“

Horko v té zatuchlé uzavřené prostora jí vzalo dech. Světlíky zalévalo slunce, v jehož paprscích poletovala mračna prachu.

„Tati?“ Prostor jako by její hlas pohltit.

Možná se mýlila... Nebo tu byl a už se zase vytratil... Nemohl tušit, že ji tak brzo pustí. Manny vykročila do místnosti. V suchém vzduchu se jí špatně dýchalo. Stejně jako otec i ona měla zájem o starožitnosti, a také tu – jako on – často nacházela klid a mír. Některé věci už se tu povalovaly, co se pamatovala. S jejich opravou se vždycky mělo začít *zítra*. A uprostřed skutečného bludiště starožitností a artefaktů stálo zrcadlo. Dopadaly na něj poslední paprsky zapadajícího slunce. Ztmavlo v sytou, měňavě nachovou barvu, jakou mívají podlitiny. Zastavila se před ním a přivřela oči. Proti sluneční záři jen stěží rozeznávala svůj odraz.

Talbott se domníval, že zrcadlo může za všechno a ona s ním tehdy v podstatě souhlasila, ačkoli jí to připadalo nesmyslné. Dával jí tolik podivných otázek – co si o zrcadle myslí, co v něm viděla...

Tu tvář.

Tu tvář si pamatuje. Obličej jakési ženy.

Tvrdil, že zrcadlo ovládá lidi a využívá jich, aby ukojilo svůj hlad. Vztáhla ruku a prstem přejela po špinavém povrchu.

To zrcadlo je plné špíny a mastnoty. Jenom krev vyčistí jeho sklo, jenom krev vyvolává zjevení. Krev a sex. A intenzivní pohlavní vzrušení... Vzpomněla si na své erotické sny, které ji tak ničily.

Ale je to normální zrcadlo, nebo ne? Zoufale chtěla věřit, že je to jen obyčejné, ošklivé starožitné zrcadlo. Byla by blázen, kdyby brala toho šílence vážně. Byl vyšinutý, zabíjel lidi, znásilnil ji... A zemřel, protože ho rozsekaly skleněné střepy, když ji chránil vlastním tělem.

Zavřela oči: Vzpomínala, jak se schoulil, oběma rukama se držel za hrdlo, tvář mu zrudla, oči vylézaly z důlků. Díval se na ni – a *pak jinam*. Také to slyšela: Così praskalo, lámalo se a tříštilo. Pamatovala se na výraz jeho tváře, na ten pohled plný děsu. Potom se na ni vrhl, zakryl ji vlastním tělem a rukama jí chránil hlavu.

Divoce se vzpírala, když cítila, jak se třese, lape po dechu, svíjí se a sténá.

Domnívala se, že jím zmítá orgasmus, dokud neucítila proud krve stékající jí po těle, po obličejí, pažích, nohou. Talbott se už nehýbal. Jedním prudkým pohybem se jí podařilo shodit ho ze sebe... A uviděla tu krev, to sklo...

Manny Frazerová otevřela oči.

Zjevení pohled opětovalo.

Bez jediného mrknutí široce otevřených tmavých očí ji ta žena vážně, klidně sledovala.

Manny pohlédla na tu tvář a poznala ji. Ne, je to jinak... Nejen, že už ji kdysi viděla: Ona ji *zná*. Viděla pouze obličej, tělo tonulo ve stínu. Zná tu tvář, její rysy, vrásky kolem očí a rtů, křivku nosu, tvar brady, způsob, jak se zuby tisknou na horní ret, záplavu vlasů... Zná tu tvář tak dobře, jako svou vlastní.

Manny překvapilo, že nemá strach. Ale pohled do těch široce otevřených očí ji přesvědčil, že v nich není zlo. Vztáhla ruku, dotkla se skla, prstem sledovala linii tváře. Nebyla krásná, ale právě to byla součást jejího kouzla. Snáz by uvěřila tomu, že krásné stvoření v sobě nese zlo: Kdyby mělo tu moc, zlo by si určitě pro sebe zvolilo krásnou podobu. Dábel přece má být sličný...?

Ale tato žena, toto zjevení je tak všední. Až na ty oči – nevidané, veliké, vysoko posazené, prazvláštní oči, plné tajemství. A vlasy. Ano, její vlasy jsou také velice krásné: husté, tmavé, lehce povíraví v neznatelném vánku. Manny Frazerová zvedla ruku a prohrábla si

krátké vlasy. Proč Talbott tuhle ženu tak nenáviděl? Proč chtěl zakrýt povrch zrcadla černou barvou?

Proč se jí bál?

Protože mne nemohl vlastnit. „Kdo jste?“

Zjevení zavřelo oči, lehce, jakoby smutně potřásko hlavou.

„Mohu vám pomoci?“ *Dej mi jíst... nech mě jít.*

„Jak?“

Ale zjevení se vytrácelo, vzdalovalo se, vlasy mu poletovaly kolem hlavy, jako by do nich zezadu zadul vítr. Dotkla se skla a ucítila bodnutí. Cosi přeskočilo ze zrcadla do jejích prstů, snad jiskra statické elektřiny. Ale zjevení už bylo to tam.

Manny se choulila před zrcadlem ještě téměř hodinu, upřeně ho pozorovala, ale sklo již neožilo. Padala na ni dřímota, a tak se pomalu zvedla a vrátila se do domu. Dveře stájí nechala pootevřené tak jak byly, když přišla.

To zjevení ještě uvidí. Tím si byla jista.

Dej mi jíst... nech mě jít.

Neříkal Talbott, že to zrcadlo se živí krví a city?

Dej mi jíst... nech mě jít.

Padla do postele, ani si nesvlékla župan, ta slova jí vířila hlavou jako monotónní refrén. *Dej mi jíst... nech mě jít.*

KAPITOLA 45

...Čerstvá krev prolitá přímo na zrcadlo – jaké obrazy asi uvidí?
Když se Jonathan Frazer probudil, přesně věděl, co má dělat.

Chladně, nezáživně stál před vysokým zrcadlem a sledoval ji, jak se za ním svléká. V měsíčním světle, které pronikalo dovnitř zamřížovanými okny, byly její vlasy pojednou samé stříbro a čern, pokožka alabastrová, bez jediné chybičky. Její bradavky připomínaly tmavé mince na bílém sametu, slabiny jí kryl stín.

Jonathan Frazer se dotkl zrcadla, přejížděl prsty po odrazu jejích prsou. Povrch zrcadla byl na omak kluzký a mastný. Roztáhl prsty a chvíli si představoval, že cítí, jak se sklo hýbe, měkne a roztává pod jeho vlhkými dlaněmi. Když ruku stáhl, bylo sklo čiré, bez otisků.

Ta žena – náhle si uvědomil, že zapomněl její jméno – stála nahá s rukama podél těla a pozorovala ho.

„Co je? Stydíte se?“

„Ne...ano...Víte, je to poprvé...“

„Nemusíte pospíchat. Platíte si to.“ Procházela se po té velké místnosti, prohlížela si předměty na policích, dotýkala se ciferníků rozbitých hodin, loutek s utrženými údy nebo hlavou, ohromné skleněné nádoby plné pencí, prsty zkoumala různé povrchy a broukala si přitom cosi nemelodického.

„Nebylo by špatné rozsvítit,“ navrhla a sáhla po vypínači vedle dveří.

„NE. Ne,“ zopakoval mírněji. „Mám raději tmu. Je to mnohem romantičtější, nemyslíte?“

Žena se na něho podívala, nepatrně přikývla, namalované rty se usmály. Bylo jí dvaadvacet a chodník šlapala od šestnácti, neznala význam slova romantika. Už to dělala ledaskde, ale v takovéhle představě stodole za nóbl domem ještě nikdy. Bylo tu tolik roztodivného harampádí, jaké v životě neviděla, skoro jako v obchodě se starožitnostmi. Nebyla si jistá, zda on v tom domě, který krátce zahlédla, když šli zadní branou, pracuje nebo ho vlastní. Chová se jako ženatý muž – to se pozná – a je zvyklý mít peníze. Souhlasil s padesátkou, ani nemrkl, i když dnes v noci kšefty stály a byla by šla až na třicet. Souhlasil i s pětkou navíc – za to, že ji odvádí z její obvyklé trasy.

Když se to tak vezme, bude to dobrá noc.

Frazer ji pozoroval v zrcadle a pomalu se svlékal. Měsíční svit sklouzl z jejího těla, jemuž dodával nádech tajemná a eleganci, kterou nemělo. Tma skryla pohmožděniny na pažích i stopy po vpichu pod kolenem. Měla těžká ňadra, už nebyla nejštíhlejší a ani make-up nevyhladil vrásky kolem očí. Ale Frazera nezajímalo, jak vypadá. Záměrně si v baru vybral jednu z méně nápadných žen, doufal, že by mohlo trvat déle, než ji někdo začne hledat.

Věděl si rady, už měl zkušenosti. Vybíral si nehezky holky, všední ženy, zmalované, opilé, vyžilé, ty, které nebude nikdo postrádat. Viděl, že se zastavila před benátským pohárem ze šestnáctého století a zkoumavě se ho dotkla.

Pohár se v zrcadle pohnul.

Frazer se prudce otočil – ten pohár patřil do nesmírně cenného páru – ale žena ho do ruky nevzala, jen se ho dotkla. Srdce mu začalo bít rychleji.

Ona je tady. Otočil se zpět k zrcadlu a pozorně sledoval matný obraz poháru. Pohyboval se. Na jeho skleněné stopce se objevily prsty – bledě zlaté, dokonalé. Zápěstí a paže, jež se vynořovala, byla také bez nejmenší chybičky. Obraz byl tak ostrý, že rozeznával dokonce i jemné chloupky na předloktí. Ramena, prsa... tělo se vynořovalo, jako když mráz kreslí květy na okně. Dlouhý, štíhlý krk... A nakonec hlava.

Matně průsvitné černoooké a černovlasé zjevení zvedlo hlavu a pohlédlo na něho. Pravice s dlouhými nehty pozdvihla pohár jako by v přípitku a levá ruka přitom nestydatě putovala po těle, laskala si těžká ňadra, dlaní přejížděla přes bradavky a mírně zakulacené bříško až dolů, do chomáče tuhých chloupků mezi stehny.

Otevřela ústa, objevily se silné žluté zuby a vlhký jazyk. Mluvila na něj, ale on neslyšel nic, kromě hromových úderů svého srdce a rezavého skřípotu vlastního dechu.

Zjevení zvedlo pohár. Rty modulovaly slova. „*Dej mi jíst.*“ Kolem jeho těla se sevřely ledově studené ruce a stiskly mu žaludek, až překvapeně vyjekl.

„Mohla jsem na to přijít dřív, že se radši koukáš.“ Ta žena Susan – Suzi, tak to znělo – mu položila bradu na rameno a zadívala se do zrcadla.

„Co...co tím chceš říct?“ zašeptal ochraptěle. „Celou tu dobu se jenom koukáš do toho starýho zrcadla. Vsadím se, že se rád díváš

sám na sebe. Tak se dívej, až to budeš dělat.“ Pohrdavě si prohlížela ošklivý, obyčejný rám a nerovné, flekaté sklo.

Frazer mlčel. Přímo před nimi viděl mihotavé zjevení s pohárem pozdvihnutým do výše.

„Poslyš, jestli to bude až do rána, musíme si promluvit o nové ceně...“

„Ne!“ Frazer ženou prudce trhl, takže stála čelem k zrcadlu. Postavil se za ni a rukama jí přešel přes břicho pod prsa.

„Věděla jsem, že budeš ten typ,“ špitla Suzi s nejistým úsměvem. Je to divný patron, jen co je pravda, ale neškodný.

Přitiskl jí studené rty na šiji a pomalu se propracovával k rameni. Naklonila hlavu, zavřela oči a zaklonila se k němu. Na zádech cítila temné bušení jeho srdce. Alespoň je jemný... Třeba by si dal říct, aby vyklopil peníze za celou noc. V první hodině mu dá zabrat a pak se v pohodlí vyspí.

„Neotvírej oči,“ zamumlal a posunul dlaně na bradavky. Suzi se začala uklidňovat. Tomu chlapíkovi to bude trvat: Dostane od něj za celou noc a možná i snídani. A navíc by se jí to mohlo i líbit.

Odtáhl pravou ruku a pro něco se natáhl. Asi má nějakou z těch podivných erotických pomůcek. Nejspíš starožitnou, když dělá do starožitností. A to znamená, že má peníze. Kdyby na něj byla výjimečně hodná, mohl by se stát stálým zákazníkem... A třeba by jí někde zařídil i malý byt... „Hej, pane,“ začala a už otevírala oči, „co takhle...“

Nůž byl ocelový, dvacet centimetrů dlouhý, s oboustranným ostřím ostrým jako břitva, špičatý. Frazer jí levou rukou pevně sevřel kolem těla. Ostří proniklo do hrdla zleva a podřízlo ho. Na zrcadlo vytryskla horká krev a zasyčela na mastném skle.

Suziin výkřik zhasl ve slabém zachroptění. Malátně sáhla po noži a pořezala si prsty.

Frazer ji hodil na sklo, tiskl jí tváří na zrcadlo a krev se roztékala po povrchu, tmavá a ohyzdná. Hlasitě syčela jako voda na horké plotně. A pak zmizela... Ztratila se beze stopy. Zrcadlo ji pohltilo.

Žena se přestala vzpouzet. Proud krve tryskající z rány v hrdle zeslábl. Frazer povolil sevření a mrtvola se sesunula na zem. Přitiskl dlaně na jedinou krvavou skvrnu, která zůstala na skle. Na jeho kůži byl suchý, hnědavý, drolicí se škraloup.

Vzdaloval se od zrcadla a pomalu mu docházelo, co právě udělal, když se objevovalo zjevení.

Postava byla tak blízko povrchu skla jako dosud nikdy. Skrz to krásné ženské tělo stěží rozeznával vlastní obraz. Tiskla se proti sklu, až se jí prsy zplošťovaly. Frazer k ní vztáhl ruku, ukazováčkem objížděl linii jejích prsů, zamířil nahoru po obrysu hrdla a dotkl se rtů.

Její jazyk vyrazil ven – a on ho cítil!

Byl hrubý a drsný jako kočičí. Přes konečky jeho prstů vyslal elektrickou jiskru do celého těla. Frazer položil ruku na sklo tam, kde viděl její tvář, a přitlačil. Cítil, jak je sklo na povrchu měkké, téměř pružné, na omak jako... jako tělo!

A potom začala ta žena jeho ruku olizovat, špičatý jazýček se rychle pohyboval, lehce útočil na jeho kůži. Vzrušovalo ho to až k nevydržení. Zvedl dlaň a udiveně si ji prohlížel – zaschlá krev byla pryč. Zjevení ji slízalo.

Jonathan Frazer postoupil o krok kupředu, překročil mrtvou prostitutku a přitiskl se ke sklu. Toužil projít skrz něj. Zjevení ho napodobilo, zaujalo stejnou pozici jako on. Oči mělo plné touhy, ústa otevřená, zrychlený dech. Rázem dosáhl orgasmu. Roztrásl se v extatické křeči, jeho sperma vytrysklo na sklo... A zrcadlo ho pohltilo.

Frazer se probudil, když mu studené denní světlo nemilosrdně dopadlo na tvář. Svaly měl ztuhlé, chvěl se. Včerejšek ho zdecimoval, v žaludku cítil kámen, v ústech žluč.

Před zrcadlem ležela šedá, zkroucená mrtvola ženy. Tělo připomínalo prázdný pytel. Zbavit se ho by neměl být problém.

Pomalu vstal, přistoupil ke starodávnému zrcadlu, vztáhl ruku a prsty přešel po skle dolů. Dnes ráno vypadalo jasnější, čistší. Jeho vlastní odraz byl výraznější, ostřejší. Povrch se stále kluzce a mastně leskl, ale většina skvrn zmizela.

Přitiskl ke sklu obě ruce, zíral do něj a pokoušel se něco zahlédnout. Cokoli. Ale neviděl nic než odraz přeplněného skladiště.

Nevadí.

Podařilo se mu navázat kontakt – fyzický kontakt – s tou ženou v zrcadle, s tím zjevením. Krev jí dává tělo a on jí dá krev.

KAPITOLA 46

Emannuele Frazerová otevřela oči a okamžitě věděla, že něco není v pořádku.

Pokoj byl tmavý, chladný a prostěradla, pod nimiž ležela, byla hrubá a zapáchala. S přidušeným výkřikem se posadila. Pokrývky spadly a odhalily těžké a bolavé prsy s velkými, tmavými bradavkami. Na posteli vedle ní se něco pohnulo. Starý, šedovlasý muž s šedou bradou se posadil a díval se na ni.

Byl to sen. Byla to noční můra.

„Paní?“ zeptal se a jeho přízvuk byl zvláštní, hrdelní, venkovský.

Tohoto muže už viděla! Ve snu. Tohoto muže a muže se zrzavými vlasy a vousy.

„Paní,“ opakoval, „už je čas?“

„Ano,“ odpověděla. „Najdi Kelleyho.“

Slyšela jsem se mluvit. Slova jí bušila v hlavě. Tohle byl sen, tohle byla noční můra, ale nedokázala ji ovládat. Starý muž, jehož jméno je Dee, jak si uvědomila, odhodil přikrývky a spěchal z pokoje. Komická postava v dlouhé, špinavé noční košili.

Vystrčila pomalu nohy z postele a jednou rukou se přitom držela hrubé šustící matrace. Druhou si přidržovala břicho. Ušklíbla se, když dítě znovu a znovu kopalo.

Ach, agónie posledních devíti měsíců, kdy cítila jak se její tělo zvolna mění, postava ztrácí tvar, jak ta věc uvnitř roste jako šeredný parazit a olupuje ji o všechno. O ochablou krásu, o důstojnost i o schopnost ovládat muže. Kdo by se díval na těhotnou ženu, na ošklivého, deformovaného tvora?

A bude to vůbec stát za to? Rozhodně by mělo!

Kelley přísahal... A prozatím všechny své sliby splnil.

Teď se otevřely dveře a do pokoje vstoupil zrzavý Ir. Oči mu zářily, na rtech měl zvláštní úsměv.

„Je čas,“ zasyčel. „Řekl jsem ti, že to bude dnes.“

Ano, sestavil horoskop narození a podařilo se mu předpovědět porod s přesností téměř na hodinu. Ale vždyť to také byl on, kdo vybral noc, kdy s tím starým bláznem Deem otěhotněla.

„Kde je Dee?“ zašeptala. Škubl hlavou směrem nahoru.

„Šel napřed, aby připravil pokoj. Můžeš jít nebo tě mám nést?“

„Mohu jít,“ zasyčela. Ovinula si kolem sebe plášť a vyšla z pokoje, jak nejdůstojněji dokázala. Avšak v polovině cesty po schodech do věže, kde bylo zrcadlo, se musela zastavit. Porodní bolesti ji zkroutily do uzlíčku. Kelley ji vzal do náruče a nesl ji. Konejšil ji, že teď už to bude brzy, velice brzy a pak dokážou všechno, na čem tak tvrdě pracovali. Absolutní moc pro něj, nesmrtelnost pro ni. Museli za to zaplatit určitou cenu, ale to bylo jen spravedlivé a správné. Za všechno se musí platit. Tím ji Kelley přesvědčil, že je jeho nabídka poctivá. Kdyby jí slíbil, že ji učiní nesmrtelnou a nic jí to nebude stát, bylo by jasné, že ji zneužívá. Na tu nesmrtelnost si teď vydělávala. Vydělávala si na ni posledních devět měsíců.

„To dítě je moje.“ připomněl jí Kelley, dech u jejího ucha.

„Myslíš si snad, že ho chci?“ zeptala se rozzlobeně „Ale co Dee?“

„Jakmile dáme dítě zrcadlu, Dee bude náš. Figurka, kterou budeme moci ovládat a využívat, jak budeme chtít. Nic, co bychom nemohli zvládnout, nebude. Absolutní moc...“

„A nesmrtelnost,“ dodala.

„Na věky věků,“ řekl a kopnutím otevřel dveře do věže. Je všechno připravené?“

„Všechno je připravené,“ přikývl Dee horlivě.

Lůžko stálo přímo proti zrcadlu, ve velkých měděných hrncích nad planoucím ohněm bublala voda, na dřevěném stole vedle lůžka se kupily čisté hadry.

Dee chtěl přivést porodní bábu, ale Kelley byl proti. Mnoho otázek, mnoho drbů, tvrdil. Co by tomu vesničané řekli, kdyby se dověděli, že v Deeově domě se narodilo dítě a Kelley přitom zaříkával. Ani královna by je neochránila. Kelley pomáhal při porodech již dříve. Svede to sám.

Stahy teď byly pravidelné, hluboké a silné. Stěží se dostala na lůžko, než vyšla voda.

Manny Frazerová otevřela ústa a zaječela. Ona byla ta žena, viděla to, co viděla ona, cítila to, co cítila ona a znala její myšlenky. Ale přitom byla mimo. Cítila, že se vznáší někde v pozadí, vzadu a napravo od té ženy a klidně se na všechno dívá. Sen a noční můra byly mistrně propleteny.

Pokoj se podobal scéně z pekla. Jediným osvětlením byl planoucí oheň. Plápolal až do komína, jak Dee mačkal měchy, a vrhal divoce tančící stíny po zdech a po zrcadle. Dee se před ohněm hrbil jako zhroutený démon s vlasy a bradou jako kov. Vlnky, jež stékaly po

skle, připomínaly olej na vodě proplétající se s vlnícími se barvami duhy.

A potom se hluboko v jádru skla objevila pulzující a svíjející se koule světla. Chvěla se v rytmu ženiných kontrakcí.

Na lůžku před zrcadlem žena ječela v agónii. Byla zalita potem, ve světle ohně získala její pokožka teplou barvu mědi, pot zářil rudě, a když se objevila krev, byla černá.

Viděla svůj vlastní zkreslený obraz na skle, jež jí nechalo zežloutnout pleť a nohy tak zkroutilo, že vypadaly jako zvířecí, plné prsy zploštěly a tvář se podobala holé lebce. Jen vlasy byly živé. Točily se a kroutily, obtáčely se kolem obličeje, jako by byly nadány vlastním bizarním životem.

Žena se mezi svými roztaženými nohama dívala na Kelleyho.

Shrbený před ní, hleděl na ni s divokým výrazem, oči vypoulené, ústa pootevřená. I když se mu rty stěží pohybovaly, monotónně propěvoval jakýsi popěvek. Volající, slibující, slibující... Netrpělivě se natáhl po hlavě dítěte, když se objevila, a jeho dotek byl podivuhodně jemný. Táhl hlavičku k sobě, pootáčel tělo, vytahoval ho ven a potom ho konečně triumfálně zvedl za nohy. Bylo to děvče, jak předem věděli. Dítě otevřelo ústa a zakvílelo, jako když volá racek. Nářek vzápětí zanikl, pohlcen hučením ohně a Kelleyho hrdelním propěvováním. Obrazy v zrcadle začaly šílet.

Objevil se obličej, potom jiný a další a další. Stovky obličejů některé ne větší než nehet, jiné jako dlaň. Mužské i ženské tváře, mladé, staré, oči doširoka otevřené, tiše plačící, volající, křičící, ječící, prosící. Když dítě vyklouzlo z lůna do Kelleyho zkrvavených rukou, ústa se zavřela a nesčíslné oči se obrátily ke krvavému uzlíčku mezi ženinými nohama.

Kelley zvedl dítě dosud spojené s matkou pupeční šňůrou a obrátil se k zrcadlu. Ústa a oči se opět otevřely a pak se začaly rozpouštět. Mizely jako prach hnaný větrem, až zbyla pouze jediná tvář blízko středu zrcadla. Byl to obličej ženy, dokonalý jako maska s bronzově zlatou kůží, ebenově černými vlasy a obrovskými zelenými očima. Zvětšoval se a zdálo se, že se blíží k povrchu zrcadla. Ze špinavě mléčného pozadí se vynořilo dokonalé, nahé, zlaté tělo. Když nabyla životní velikosti, vztáhla ruce po křičícím dítěti.

Kelley se na zlatý obraz usmál a zvedl dítě ještě výš. *Manny zaječela, když vytáhl níž.* Zručně přeřízl pupeční šňůru a potřísnil zrcadlo krví. Postava se dotkla krůpějí na skle a ty zmizely. Uuschly

ve vložky a odlouply se. Postava se opět natáhla po dítěti, ale Kelley potrásal hlavou... Viděla, jak jeho rty modulují: později. Zjevení v zrcadle zmizelo.

Kelley se obrátil od zrcadla a zabalil dítě do čisté lněné pleny. Cípem látky mu očistil obličej a oči. Nahnul se nad ženou: „Tvoje dcera, paní.“

Jemná pleť se dotýkala nader, ústa dítěte se otevřela a ona doslova cítila pohyb v prsech, než přišlo mléko. Cítila, jak se dítě na ni zavěsilo, cítila intenzivní tah a potom uvolnění, které byly skoro orgastické. „Nechci ji,“ zasyčela žena.

„V zájmu zdání,“ zamumlal Kelley a obrátil pohled na Deea, jenž opustil oheň a spěchal k nim. Vzpřímil se a usmál. „Máte dceru, pane.“

Dee pohlédl na ženu a na dceru u jejího prsu. Prsty prohrábl husté, potem zmáčené ženiny vlasy a políbil ji na čelo. „Naše dítě,“ zašeptal. „Dítě nového věku.“ Když zvedl zrak, jeho oči byly jasné neprolitými slzami. „Dítě kouzla.“

„V pravdě kouzelné dítě,“ přisvědčil Kelley a obličej se mu zkroutil parodii úsměvu. „Nechme vaši ženu, ať si odpočine.“

Jakmile oba muži opustili pokoj, postava se vrátila. Černovlasá žena se zlatou pleť se přitiskla ke sklu a zírala na spící matku a dítě. Hlad v jejích očích byl skoro hmatatelný.

Potom se zadívala *nahoru* ... Doprava za spící ženu. Hleděla na Emannuelu Frazerovou. Rty se jí zkroutily úsměvem.

Husté černé vlasy náhle počaly tlouct o sklo a velké zelené oči zachytily Mannyin pohled. Ženina ústa vytvářela slova, prstem ukazovala na dítě a na nůž.

Manny prudce potrásla hlavou – ne!

Žena se usmála, ale rysy tváře se pozměnily. Dosud byla krásná a zlatavá, teď pleť ochabla, oči zapadaly a lícni kosti vystoupily. Byla-li předtím zlatavá a nevinná, nyní zestárla a vyzářovala ďábelskou auru. Rty se jí zkroutily a žena na Manny plivla. Po povrchu zrcadla stékal zelený sliz.

Probudila se a s hrůzou zírala na postavu za sklem. Instinktivně sevřela dítě na prsou a vykřikla. Tvář zjevení plivla i na ni a kapky zeleného slizu prorazily povrchem zrcadla. Potřísnily její tvář, vpálily se do spánku. Manny vykřikla bolestí. Cítila na tváři živý oheň.

Manny si chladila čelo o studené sklo zrcadla v koupelně. Koupala se v potu, pyžamo se jí lepilo na tělo, cítila mrazení až v morku kostí. Znovu se na sebe podívala ...

Pokožka od koutku pravého oka až k vlasům byla jedna rudá, bolavá rána. Vytékal z ní hnis.

KAPITOLA 47

Toto byla Tonina třetí noc na ulici a ona byla stále ještě nesvá. Obě kamarádky, které také šlapaly, tvrdily, že nejhorší je první noc a potom už to jde samo. Ale druhá noc lepší nebyla a představa dalšího zákazníka ji děsila.

Frankie, která bydlela vedle ní, tvrdila, že je schopná zvládnout za noc tři i čtyři chlapy. Při čtyřiceti librách to znamenalo, že by mohla vydělat stodvacet až sto šedesát liber za noc.

První noc měla jen jednoho. Celá se třásla, ale on byl tak opilý, že to ani nezaregistroval. Bylo jí pak bídno. Strašně se styděla a šla rovnou domů, kde se znovu a znovu myla. Přesto stále cítila jeho zatuchlý pot, pivo a sperma.

Ten druhý byl příští noc tak nervózní, že ho skoro litovala. Ale znovu se myla a myla, aby vydrhla alespoň ten zápach, když už nemůže smýt i vzpomínky. Nenáviděla to. Nikdy nebude schopná dělat to, jako Frankie nebo Joy. Ale zatím to dělat musí, protože zoufale potřebuje peníze.

Nejdřív ztratila práci – a měla zatracené štěstí, že ji nikdo nežaloval. Soud by asi obchod stál víc než tři ukradená trička. Ale nemohlo se to stát v nevhodnější dobu. Byla už čtyři měsíce těhotná a začínalo to být vidět. Možná, že proto jí vedoucí nežaloval, jenom ji propustil bez doporučení. A bez něj absolutně neměla šanci najít jinou práci.

Vypůjčila si nějaké peníze, ještě než se dítě narodilo. Žádná oficiální instituce nebyla ochotná jí poskytnout půjčku, a tak skončila u lichváře. Až později zjistila, že to byl omyl. Když se jí ptal, zda pracuje, zalhala, že ano. Když zjistil, že není schopná splácet dluhy, pořádně ho to vyvedlo z míry. Teď za ní denně chodil a vyhrožoval. Naposledy se významně díval na dítě a jen tak prohodil, že ti, co mu nezaplatili, měli vždycky smůlu.

Promluvila si s Frankie, všechno jí vyprávěla a doufala, že jí půjčí – ale přímo si o to neřekla. Věděla, že Frankie nouzí netrpí. Dvakrát i třikrát týdně chodila k holiči a vždycky se oblékala podle poslední módy. Frankie jí ale místo toho navrhla, ať jde na ulici.

Tony by to v životě nenapadlo, dokud jí Frankie neřekla, kolik si vydělává. Ale hned ji varovala, že je třeba umět si vybírat – nechodit s troty, nelézt do auta s více než jedním mužem a vyhýbat se

problematičtějším hospodám. Pak je to bezpečné. „Jo, musíš si dát pozor, brát pilulky a nejt s chlapama, který si nevěznou kondom.“

Dlužila tři sta liber. Začalo to sto padesáti, ale úroky rostly rychle. A Frankie jí vysvětlila, že tři noci na ulici a tři klienti za noc by to nejen všechno vyřešili, ale ještě by něco zbylo. A člověk nikdy neví, třeba se jí to nakonec bude i líbit. Frankie znala ženy, které to dělaly přes víkend nebo během týdne – jen jednu dvě noci a vydělaly si dost peněz, aby mohly pohodlně žít: ano, někteří manželé o tom i věděli. Ale když je člověk na podpoře, doma pár dětí, hypotéka se platit musí a účty stále přibývají, jak z toho ven! Leda vyloupit banku.

Ani se „profesionálně“ neoblékla a přesto cítila, jako by každý věděl, co je zač. Dívali se na ni tak. Dneska večer přišla do baru s Frankii a ačkoliv tam trčela skoro dvě hodiny – Frankie si mezitím dvakrát odskočila, a účtovala padesát libroušů – nikdo o ni dosud neprojevil sebemenší zájem. Asi vypadá moc úctyhodně.

Frazer si ji upřeně prohlížel. Všiml si jí, hned jak vešel do baru. Štíhlá, černovlasá mladá žena s bledou tvář, asi devatenácti – dvacetiletá. Všiml si i vysoké, kávově snědé ženy, která s ní prohodila pár slov, dřív než dvakrát zmizela s různými muži. Bylo mu jasné, co ta je zač, ale ta mladší... Zavřel oči, pevně stiskl víčka a marně se snažil vyvolat představu obrazu. Pohlédl na ženu šterbinami přivřených očí.

Co na tom sejde? Je to živé maso. Tkáň, svaly, kosti... A hlavně krev. Zvíře na porážku, oběť obrazu.

Opřel se o zeď, natáhl levou ruku a ucítil tlak nože na předloktí. Samozřejmě, bylo riziko nosit nůž, kdyby ho sebrala policie. Ale dával mu pocit moci, vlády, autority. Jonathan Frazer upřel pohled do sklenice coca coly. Na hladině viděl svůj uštváný výraz, zapadlé oči, strniště na bradě, prohlubující se vrásky. Obraz se na něj díval. Polekaně vzhlédl. Viděl zvířata.

Lidé tam dosud také byli, obklopeni tenkými ovály světla, jež se pohybovaly spolu s nimi a někdy ztuhly a vytvořily reflexní povrch. Potom se rozpustily a objevil se pod nimi ne člověk ale chvějící se obraz zvířete, zvířete s atributy člověka. Muž s rypákem svině, ženy s obrovskými kravskými očima, mužík s divokými očima krysy. Opalizující ovály byly bledě růžové a jemně zelené, svědč modré a jedovatě žluté... S jednou výjimkou – žena u baru byla ponořena do

teplého, krvavě červeného svitu, jenž byl tak intenzivní, že ji téměř skrýval.

Jonathan Frazer vstal a ani si neuvědomoval, že jde. Zvířata mu uvolňovala cestu.

Tony se dívala na chláпка, procházejícího barem a instinktivně poznala, že jde k ní. Vysoký, hubený, s třídním strništěm vousů. Jeho upřený pohled ji vyváděl z míry. Šaty měl kvalitní, ale pomačkané, jako by v nich spal. Dávej pozor na blázny, varovala ji Frankie. Zastavil se před ní, mlčel a zíral. Pokusila se o úsměv, ale nedokázala se mu podívat do očí.

„Neměla byste být tady,“ řekl ochraptěle. „Jste příliš hezká na to, dělat něco takového.“

Prekvapeně vzhlédla a zahleděla se mu do očí. Zdálo se jí, že v nich má upřímný soucit. Frankie ji varovala i před touhle sortou. Těch, kteří chtějí člověka zachránit před sebou samým.

„Vy jste tady nová,“ muž si přisedl. Slabě k ní zavanul zatuchlý, vlhký pach jeho šatů.

„Nechte mě hádat: Nezaměstnaný manžel, nezaplacené nájemné, účty, které se musí platit, přišla jste o práci.“

Tony přikývla. Byl to pasák...? Sociální pracovník...? Nebo policajt...

Potrásl hlavou, projel si prsty černé vlasy, které potřebovaly umýt, a shrnul si je z čela.

„Nesejde na tom, vidíte? Nesejde na tom, že jste k tomu byla přinucená.“

„Chcete mi snad říct, že existuje nějaký jiný způsob?“ zeptala se. Čekala, že jí něco poradí. Každý měl nějaké rady...

„Jestli se vám to bude zdát, jako vyřešení problému, pak ano.“

„Víte, dlužím nějaké peníze.“ řekla. „Třista liber. Lichváři. Začíná vyhrožovat. Myslím, že by mohl ublížit mému dítěti, když mu nezaplatím.“

„Kolik berete?“ zeptal se muž jemně. Kruhy pod očima mu propůjčovaly soucitný výraz. „Jak dlouho to děláte?“

„Tohle je moje třetí noc.“

„Kolik jste si zatím vydělala?“

„Osmdesát,“ zašeptala.

„Pojďte se mnou a já vám těch dvěstě dvacet liber dám. Za jedné podmínky.“

„Jaké?“

„Že se mě nebudete na nic ptát a už nikdy se nevrátíte na ulici.“

S lehkým srdcem s oběma podmínkami souhlasila. Teď si už nebyla tak jistá.

Nechtělo se jí vodit ho do svého bytu. Byl to jen jeden pokoj a spalo tam dítě. Takže když navrhl svůj byt v Kensingtonu, ihned souhlasila.

Myslela, že tam bydlí, ale když ji vedl zadními uličkami za rozlehlými, elegantními vilami, došlo jí, že tam jenom pracuje. Možná je sluhou nebo správcem... Zahradníkem, napadlo ji, když procházeli krásnou branou do zahrady obehnané vysokou zdí a zamířili k nízké budově. Vytáhl klíč a cosi zamumlal, když zjistil, že dveře jsou otevřené.

„Pracujete tady... Smíte tady být?“ To poslední, co potřebovala, bylo stíhání za vniknutí na cizí pozemek nebo dokonce za vloupání.

Přes rameno se na ni ohlédl.

„Dům je prázdný. Všichni jsou pryč. Já...já se tady o to starám. Pracuji tady.“

Tony sledovala muže do temného vnitřku dlouhé kůlny. Ohrnula nos nad suchým, zatuchlým pachem, podobným, jakým byly cítit jeho šaty. Studená a suchá ruka našla její a táhla ji dál.

„Vybouchly pojistky. Nevím, co s tím,“ zamumlal. Prakticky šeptal. Všude byly hromady věcí, ale on ji se zlověstnou zručností vedl naprostou tmou, aniž by do něčeho narazili. Jak si zvykala na tmu, rozeznávala nejasné čtverce oken a světlíků. Muž, uvědomila si, že jí neřekl jméno a ani se nezeptal na její, jí pustil ruku. Po chvíli slyšela, jak škrtl zápalkou a zapálil vysokou bílou svíčku. Teplý kruh žlutavého světla zalil obrovské zrcadlo. Podívala se do něj. Sklo bylo staré a zvlněné. Zdálo se jí, že předměty ve tmě za ní se svíjejí. Vyskočila a rukama se chytila za hrdlo – za jejím pravým ramenem se objevil obličej. Tančící světlo svíčky mu dodávalo mrtvolně bílý odstín, kruhy pod očima a temné strniště na tvářích jej modelovaly v lebku. Postavil se před ní a podal jí tlustý svazek bankovek

„Můžeš si je přepočítat. Je jich třicet. To navíc je prémie... Kup za to něco dítěti.“

Tony je strčila do kabelky, aniž je přepočítala.

„Myslím, že vám mohu věřit,“ usmála se.

„Doufám, že ano,“ souhlasil a jeho rty se stáhly v imitaci úsměvu.

Tony se začala svlékat.

Hubená, uvažoval Frazer, s plochou hrudí a hubenými boky, na břiše jsou zřejmé stopy po těhotenství. Nevzrušeně sledoval, jak se svléká a když byla nahá, postavil se za ni. Položil jí ruce na ramena a díval se do skla.

„Co vidíš?“ zeptal se zvědavě. Zajímalo ho, zda vidí ženu za ním.

„Tebe...sebe,“ usmála se.

Postrčil ji dopředu. Její kůže byla studená a vlhká. Když stála blízko skla, natáhl ruku a dotkl se ho. Ukázal do tmy za ní.

„Co vidíš?“ zeptal se znovu.

„Stíny,“ zašeptala. Na pokožce jí naskakovala husí kůže. Frankie ji na tyhle blázný upozorňovala. Dělej, co jim na očích uvidíš, říkala, a když budeš moci, uteč.

„Co vidíš ty?“ zeptala se ochraptěle.

„Stíny,“ odpověděl s úsměvem. Stál za ní, téměř celý schovaný za jejím tělem. Oběma rukama jí zvedl vlasy z ramen. „Myslel jsem, že světlo svíčky bude romantičtější, nemyslíš?“

„Ano,“ zašeptala.

„Je to jakási stará pověst, že když postavíš hořící svíci před zrcadlo, za levým ramenem uvidíš milence.“

Jeho obličej se náhle objevil za jejím levým ramenem.

„Znamená to, že teď budeš mým milencem?“ zeptala se koketně.

„Rozhodně,“ zašeptal Frazer. Ruce jí vnořil do vlasů, prsty přejížděl hrdlo, ňadra a pak oblé břicho. Žena zavřela oči a opřela mu hlavu o rameno.

Frazer vytáhl z rukávu nůž. Byl to dvanáct palců dlouhý japonský nůž. Tanto z poloviny 19. století. Byl vypracovaný tak aby pronikl brnění. Lehce vklouzl do jejích slabin. Prsty jí stiskl hrdlo, když nožem divoce trhl vzhůru. Vyvrhl vnitřnosti a zaplavil zrcadlo krví. Vahou vlastního těla přitiskl v křečích se svíjející ženské tělo na zrcadlo. Jeho oči plály zběsilou radostí. Tohle by ale neměla být nějaká bezejmenná děvka, to měla být jeho žena. Ta mrcha! Ony to dělaly, protože musely, ona, protože se jí pelešení líbilo. Byla zvíře, dobytek. Teď měla být v jeho náručí ona, s tělem rozpáraným jako zvíře na jatkách. Zvrátil hlavu a zaječel: „Cecilieeeeeeeeeeeee...“

Probudila se v agónii.

Otevřela ústa a chtěla křičet, ale jako by měla ocelový pás kolem hrdla. Bolest v břiše byla šílená.

Zánět slepého střeva...To není možné, vždyť slepé střevo jí operovali.

Vřed, prasklý vřed, krvácející vřed...

Večer se s Colinem milovali. Skončili na podlaze. Tužil se, až se prohekali a prosténali k orgasmu. Možná jí něco roztrhl.

Cecilie odhodila pokrývku a snažila se zvednout hlavu, aby se podívala na břicho. Každý pohyb jí působil strašlivou bolest. Byla zpocená, vlasy přilepené k čelu. Podařilo se jí pohnout hlavou a zadívala se do zrcadla na toaletním stolku.

Nic neviděla...

Na kůži měla tenkou červenou čárku.

Bolest byla živá, vařila se v ní, trhala jí tělo. Čistá, absolutní agónie. Zvrátila hlavu do polštářů a zavřela oči. Zpod pevně sevřených víček se jí draly slzy. Nakonec se s obrovským úsilím zvedla a znovu se podívala do zrcadla.

Na bříše teď měla čistý řez, kůže se rozestoupila a objevily se krvavé svaly. I ty se rozdělily a odhalily lesklé orgány.

Škubnutím se jí roztrhl žaludek, střeva se vyvalila na prostěradlo. Krev a částčky tkáně se rozstřílely. Po stěnách, po zrcadle.

Zaplavila ji bolest. Vlny bolesti se dostavovaly v návalech, silnější a silnější; s epicentrem mezi řadry. Bolest ji úplně ochromila. Pak uslyšela jakoby ze strašné dálky zvířecí zakvilení svého jména.

Jonathan Frazer klečel na podlaze stáje v krvi a cárech masa mrtvé ženy. Přitiskl se k zrcadlu a upřeně se do něj díval. Viděl obraz Cecilie Frazerové. Ležela nahá na posteli, ruce a nohy rozhozené!

Tělo měla rozervané od slabin až k hrudníku.

Colin Marriner se probudil s úsvitem. Měl mimořádně živé sny a byl vzrušený. Převalil se a natáhl ruku přes prsy Cecile Frazerové.

A pak se prudce posadil a odtáhl se. Cecilie měla široce rozevřené oči pokryté mázdrou a studené tělo. Přitiskl jí ruku pod prs, ale puls neucítil.

Smutně jí zatlačil oči. Bude mu scházet, byla veselá a měl ji opravdu rád. Alespoň že zemřela klidně, ve spánku. Tak si sám přál jednou skončit.

KAPITOLA 48

Extatická křeč projela obrovským vírem a doznívala kdesi hluboko v jeho jádře. Puls zachvěl celým Oním světem a na zemi probouzel spáče, kteří se ještě zmítali v zajetí nočních můr. Děti se s pláčem budily a londýnští psi začali výt.

Joe Gerrity se s prudkým škubnutím probudil z mimořádně živého erotického snu. Převalil se na posteli a podíval se na digitální budík na nočním stolku. Zelené číslice ukazovaly 2:21. Ježíši Kriste! Říkal přece těm lidem aspoň tisíckrát, že ten jejich zatracenej vořech ho tím svým vytím pořád budí. Právě si odkroutil 36 hodin v jednom kuse, protože oba další sanitáři byli nemocní a i tak jich bylo málo s tím ořezaným rozpočtem na zdravotnictví.

Když pracoval ve dne, v noci ho budil pes. Když pracoval v noci, budily ho děti. Tak ale teď už toho má právě dost.

Dlouhán se vypootácel z postele a přes pyžamo si přetáhl špinavé džíny a svetr. Vklouzl do starých trepek a dupal si to dolů do kuchyně. Roztáhl záclony a vyhlédl na dvorek obehnaný vysokou zdí. Ten zatracenej pes běhal dokolečka po jeho dvoře – doma by to nedělal, to ne – a vyl jako blbej.

Gerreti prudce otevřel dveře a hodil po psu prázdnou plechovku. Netrefil se a plechovka odrachotila kamsi do tmy. Vyrušeno náhlým hlukem, zvíře se zastavilo a obrátilo se k němu. Chrčivě zavrčelo. Byl to čistokrevný vořech, ale velký a šlachovitý s hustou černou srstí, která nepřetržitě línala. Gerreti se natáhl pro druhou plechovku a mrštil ji po psovi. Trefil ho rovnou do čenichu.

Zvíře nevydalo žádný zvuk a skočilo po něm. Gerreti přibouchl dveře, zahlédl svůj vlastní obraz ve skle, ale vtom už zvíře prolétlo sklem dveří a zaťalo mu tesáky do hrdla. Létající střepiny se muži zasekávaly do obličejce, do očí... A rozpáraly psa.

Kenneth Pearson se probudil a v hlavě mu strašlivě bušilo. Posadil se, oběma rukama se držel za hlavu a měl pocit, že to bušení doslova cítí.

Je to tím, že nesnáší pití...Co to bylo... Osm püllitrů...to je galon moštu. Možná, že osm püllitrů bylo o jeden víc, než je zdrávo... Nebo o sedm.

Bohudíky, že rodiče už spali, když se vrátil domů. Dobrý dojem by to rozhodně neudělalo. Mošt pili burani, ne děti středních vrstev z

dobré čtvrti. Ale stejně to bylo docela prima. Prima byla i ta holka... Jakže se jmenovala?

Zoufale potřásl hlavou...A hned ho to mrzelo. Bolest byla strašná a chtělo se mu zvracet. Pane Bože, rodiče by ho určitě slyšeli, jak zvrací. Bude muset jít na záchod do přízemí. Vypotácel se z postele a zjistil, že je stále ještě oblečený do svých zbrusu nových lewisek Ale byly flekaté a těžká kožená bunda, visící na sloupku u postele, byla potrhána.

Žaludek se mu bouřil, když pospíchal dolů po schodech. Zapadl na záchod v úzké chodbě mezi kuchyní a schody. Rukama se opřel o umyvadlo a šilhal do zrcadla. Měl pocit, že umře. Pevně zavřel oči a cítil, jak mu na tváři vyvstává pot. Opřel si hlavu o chladné sklo. Proč s nimi vůbec chodil? Na alkohol nebyl stavěný, pil jen cocacolu. Bolest přešla v pravidelné záškuby a náhle zesílila do úplného šílenství. Hlava Kennetha Pearsona se zvrátila dozadu a potom prudce udeřila do skla. Záškuby ustaly. Změnily se v ostrou, všeobjímající bolest. Mlátil obličejem do rozbitého skla a necítil vůbec nic...

Nedá se říct, že by Sarah Tynanová byla opilá. Vypila dvě nebo tři sklenky vína. Byla v dobré náladě, relaxovala a tiše si pobroukávala jeden z evergreenů z veřejšího představení. Vlastně si pamatovala, kdy se ta písnička objevila poprvé, ale teď jsou písničky staré třeba jen rok a už se jim říká evergreeny.

Na semaforu byla červená, šlápla na brzdu a zastavila. Dveře měla zajištěné, ale nechávala zařazenou rychlost a nohu na plynu. Slyšela, jak byly ženy přepadeny ve voze, když zastavily u semaforu. I když tohle nebyla problematická čtvrt', nechtěla nic riskovat.

Na semaforu naskočila zelená. Už byla rozjetá, když se podívala do zrcátka...

Něco vzadu v autě se pohnulo. Tupě se na ni upíraly vlhké, černé oči. Zaječení jí v hrdle odumřelo v zaskučení. Chtěla se podívat jinam, ale nemohla. Chtěla zastavit, ale nedokázala to. Nohou mačkala plyn až k podlaze, motor řval se zařazenou jedničkou.

Oči jako by se usmívaly.

Kouzlo bylo zlomeno.

Sarah Tynanová stačila zařvat, když její reflektory ozářily masivní výlohu obchodu s elektronickým zbožím, chráněnou mříží. Kapotou narazila do mříže a vyrvala ji z rámu, takže spadla na vůz. Auto vjelo

do prodejny, a televizory, videa, kamery a počítače, z nichž většina byla zapnutá, explodovaly ve spršce jisker a dusivého kouře.

O několik hodin později, když požárníci vyprostili vůz, zjistili, že kovová mříž prorazila přední sklo a uřízla ženě hlavu.

Netrvalo to déle než jeden stah srdce, opět ho ovládnout. Ale stačilo to. Přetlak se vyřítil z Onoho světa a porušil rovnováhu mezi dvěma hladinami existence.

Došlo k nějakým nehodám, ale smrtmi získalo trochu energie.

Ale teď bude muset být velice opatrné. Doba je kritická. Svoboda ještě nikdy nebyla tak blízko. Nikdy nebylo tak zranitelné.

KAPITOLA 49

Byl to podělaný den. Čas od času jsou takové dny, kdy se na člověka řítí jedna pohroma za druhou. Už kolem poledního věděla, že kvůli množství práce se domů hned tak nedostane.

Margareta Haarenová seděla na okraji vany a sypala do horké vody koupelové soli. Zarazila se těsně před tím, než pěna začala přetékat z vany. Zjistila, že do vody nasypala několikanásobek toho, co obvykle. Byla unavená, k smrti unavená, psychicky i fyzicky. Cítila ostrou bolest až v kostech.

Ozvalo se jemné zaklepání na dveře a do koupelny strčila hlavu neteř Helena. V rukách držela konvici čaje.

„Myslela jsem, že by ti pomohl. Vypadáš zničeně.“

„Taky jsem. Díky. Víím, že to pro tebe nejsou žádné prázdniny...“ omlouvala se.

„O to se nestarej. Když tady nejsi, prostě chodím nakupovat a užívám si,“ usmála se Helena.

„Chtěla jsem tě vzít do muzea, do galerie, ale poslední týdny jsou zkrátka šílené...“

Dívka si hrála s prameny světlých vlasů „Víš, je to docela fajn chodit sama po Londýně,“ usmála se rozpustile. „Myslím, že mám pro tebe ve svém srdci odpuštění. Ne, vážně,“ dodala, „umím si představit, jak ti je, tak si nedělej starosti. Mám v rodině taky jednoho nebo dva policajty. Vykoupej se a trošku si odpočiň. Podívám se, co tam najdu k večeři.“

„To by bylo fajn.“

„Hotovej zázrak“ zachichotala se Helena.

Voda byla horká. Musela se nutit, aby se ponořila pod vrstvu pěny. Drobné kapičky voňavé páry se jí srážely na čele a stékaly dolů po nose. Voda jí dosahovala až po bradu, snažila se nehýbat, zavřela oči a hlavu si pohodlně opřela o okraj vany. Rozvážně rozebírala události.

Cecilie, manželka Jonathana Frazera, byla nalezena mrtvá. Zemřela ve spánku, v náručí svého přítele... Krásná smrt!

Lidé umírají ve spánku každý den... To bylo normální. Dokud ale pitva, kterou si *vyžádala*, a Scot byl v těchto věcech důkladný, neukázala, že skoro každý orgán v ženině těle jí praskl. Střeva byla doslova roztrhána na kusy!

Hovořila s lékařem, který pitvu prováděl a který jí s lehkým ráčkováním prozradil, že za třicet let praxe nic podobného neviděl.

„Je to, jako by ta žena byla rozřezaná... Až na to, že pokožka je absolutně nepoškozená!“

To bylo dost zvláštní, dokud nebylo vyloveno z řeky tělo mladé ženy. Měla rozřezané břicho. Rány odpovídaly zraněním Cecilie Frazerové.

Tělo bylo nakonec identifikováno jako Tony Koneová, mladá svobodná matka, která se ocitla ve finanční tísní a řešení hledala ve šlapání chodníku. Její přítelkyně tvrdila, že tam byla teprve potřetí.

Nešťastná třetí noc.

Dále. Druhý trup vylovila z Temže říční policie. Téměř všechny okrajové části těla byly pryč – prsty na rukou i nohou – obličej byl netknutý. Jeden mladík – známý neřád – tělo identifikoval jako Zuzanu Burtonovou, která šlapala od dětství. Měla proříznuté hrdlo.

Fakt, že obě byly zabity nožem a pracovaly na ulici, nebyl nápadný. Ale obě těla byla vylovena z řeky, a to už ukazovalo na vraha se systémem: nůž, prostitutka, řeka.

A pak tu byl bizarní vztah k Cecilii Frazerové...

To jí připomnělo, že by si ráno měla jít promluvit s Frazerovou dcerou.

Kde ale je Jonathan Frazer? Jakou v tom všem hraje roli on?

Proč nepřišla?

Potřísnil přece zrcadlo krví, tak proč vidina nepřišla?

Odpověď se mu sama pomalu formovala v mozku: Protože využil energii. Moc je ukrytá v krvi. A on zabil Cecilii.

Anoanoanoano. Moc = energie = krev.

Krev poprvé vyvolala vidinu a dodávala výživu její podstatě. Potom krev dala – co? Podstatu jeho myšlenkám.

Co to říkal Talbott? „*Jakmile bylo jednou nasyceno, jeho moc nezná mezí.*“ Jonathan Frazer se plížil kolem zrcadla. Už věděl, jak je přivést k životu, jak vyvolat vidiny. Všechno, co potřeboval, byla krev. A tenhle svět je přece plný dobytka.

Ale ne obyčejnou krev. Ne zkaženou krev. Potřeboval čistou, neposkvrněnou krev... Panenskou krev.

Ta myšlenka ho až zamrazila. Stál před zrcadlem a nervózně si prohrábl rukama vlasy a pak si propletl prsty v týle.

Ano, čerstvá, neposkvrněná, panenská krev. Roste skutečně moc zrcadla úměrně s neposkvrněností použité krve?

Jonathan Frazer si přejel jazykem suché rty, oči se mu zúžily a úsměv mu zkroutil rty.

Byl hlupák!

Jako by mu Talbott neřekl vše, co potřeboval znát!

Zrcadlo potřebovalo muže a ženy. Muži krmí zrcadlo představami, ženy krví. A copak už zrcadlo Manny nepoznamenalo, neřekl Talbott, že se mění?

Byla vyvolená.

Frazer se pomalu sehnul pro Tanto a otřel jej rukávem. Skvrny zaschlé krve a tmavé hmoty už zmizely. Nejspíš nůž nebude potřebovat, ale pro jistotu si ho připraví.

Vyklouzl ze stájí a pomalu zamířil k domu. V kuchyni se svítilo, viděl, jak Manny v županu přechází po místnosti. Rozhrnul větve, aby měl lepší výhled. Jak je to dlouho, co ji viděl naposledy? Den, dva, tři? Ale za tu dobu jí strašně vyrostly vlasy.

Široce se usmál. Vlasy zjevení byly také dlouhé. Formovalo ji k obrazu svému.

Bolest na tváři se kolem poledne zmírnila a rudá skvrnka i pálení se během odpoledne stále zmenšovaly. Ale sen měla v mysli dosud živý. Zejména obraz té zlaté ženy či stvůry, nebo co to bylo.

A to děťátko.

Třela si prsa. Měla je citlivá, těžká a dvorce bradavek temné. Vytékala z nich jakási bezbarvá tekutina.

Jak zní ten termín? Stav, kdy si vsugerujete, že jste těhotná a vaše tělo se na mateřství skutečně začne připravovat. Falešné těhotenství? A mohl by sen, i když neobyčejně živý, provést s jejími prsy tohle a zanechat jí ránu na tváři?

A co když to nebyl sen?

Manny Frazerová odnesla konvici ke dřezu a zadívala se z okna. Večerní světlo bylo šedavé. Léto pomalu vrcholilo a dny se krátily.

A co když to nebyl sen? Obličej, který poprvé spatřila v zrcadle, mohl patřit ženě, která se stala Deeovou manželkou. Ano, kdyby přijala svědectví svého snu, byla to žena, která se jí zjevila. Nahradila nějak Deeova žena předešlý přelud? Potrásla hlavou. Snad jenom Talbott by byl schopen vysvětlit jí to. To málo, co se od něj dověděla, nestačilo. Tvrdil, že zrcadlo je dábelské a zmocňuje se lidí ...Jako jejího otce, jako jí samé. Zmocnilo se jí? Necítila se tak. Ale pokud ano, pozná to vůbec? Rozhodně to, co zažila té noci s

Talbottem, normální nebylo...Něco ji tehdy kontrolovalo. Zachvěla se a pustila si na ruce studenou vodu.

Možná si potřebuje odpočinout. Už ráno zkoušela sehnat matku. Chtěla se k ní na pár dnů připojit.

Vykřikla.

V okně se objevila tvář.

Manny ztuhla hrůzou, ale když se podívala znovu, obličej zmizel. Přesto jí před očima zůstaly rozčuchané vlasy, vytřeštěné oči a strnulá grimasa maniaka.

Kuchyňské dveře se otevřely, dovnitř vklouzla postava a s ní pach kyselého potu. Manny vytřeštila oči a zalapala po dechu.

„Ahoj Manny,“ zašeptal Jonathan Frazer.

„Tati...“ vyhrkla Manny zděšeně. „Tatí?“ opakovala a zírala na muže, který jen vzdáleně připomínal jejího otce. Objala jej, krčíc nos před tím pachem. „Tati, co se ti stalo? Kde jsi byl? Jsem samými starostmi úplně vyřízená.“

Jonathan jí položil špinavé prsty konejšivě na rty. „Teď není na otázky čas. Pojď, máme práci.“

„Co? Co budeme dělat, tati?“ zeptala se Manny poplašeně.

Otec si hrál s jejími vlasy, které poslední dobou tak bláznivě rychle rostly. Nějaké hormonální změny, domnívala se, podobně jako změny těla a znaménko ve tváři. Odvrátila hlavu z dosahu otcových rukou. „Jsi v pořádku, táto?“

„Jsem v pořádku, jako ještě nikdy,“ prohlásil vehementně.

„Nechceš něco k jídlu? Vypadáš unaveně.“

S otcem se muselo díť něco hrozného.

„Nemám hlad. A nejsem unavený.“ Vzal ji za ruku. „Pojď, musíme...“ zarazil se a tajuplně se usmál. „Možná, že tušíš, co jdeme dělat, ne?“

„Ne,“ zašeptala Manny. „A proč mi to nechceš říct?“

„Pojď, pojď.“ Držel ji pevně za ruku a táhnul ji otevřenými dveřmi ven. „Jsem si jistý, že něco takového jsi ještě neviděla. Talbott říkal, že to jsou změny, maličké odchylky od normálu...“ Rukama jí zase vjel do vlasů. „Ale obávám se, že jsem byl příliš zaměstnaný a nevěnoval jsem mu pozornost. Ovšem, věděl jsem, že mají být dva... Muž a žena. Vytvořil je ve svých představách, jin a jang, ti dva tvoří celek...“ blábolil.

„Tatínku, táto,“ šeptala Manny. Cítila, jak se jí svírá hrdlo, a slzy se derou do očí. „Pojď, potřebuješ si odpočinout, jenom malou

pauzičku, už strašně dlouho pracuješ. Uvažovala jsem o tom, zeptat se na policii, kde by mohla být máma...“

„Tím se netrap,“ přerušil ji ostře. „Tvá matka je mrtvá.“

„Mrtvá?“ zachraptěla. „Cos to řekl?“ Pohlédli na sebe a Manny konečně pochopila, že se dívá do očí cizinci.

„Je mrtvá,“ Frazer se potouchle usmál. V pravici se mu náhle zableskl nůž. „Rozpáral jsem ji od slabin až po hrudník. Pelešila se s brakem. Zaslouží si to. Čubka jedna!“

Manny se mu vytrhla a uskočila.

„Ty nejsi můj otec,“ vykřikla. „Můj otec by nikdy nic takového neřekl. Co se to s tebou stalo?“

„Ale ano, jsem tvůj otec.“ Nůž se znovu bleskl vzduchem. „A ty buď hodná malá holčička a pojď se mnou...“

„Nikam nepůjdu, dokud mi neřekneš, co se děje.“ Couvla o další krok.

Podrážděně potřásl hlavou.

„Musíme nakrmit vidinu,“ řekl a nasál vzduch. „Hladoví. Cítím její hlad.“ Znovu se na dceru zadíval očima tvrdýma jako kovové mince. „Musíme ji vyvolat tvou krví. Jenom tvá krev ji zcelí.“

Manny Frazerová se obrátila a utíkala ven.

Ztratila střevíčky, a jak běžela po šterku, kaménky jí rozdíraly chodidla. Vběhla na trávník. Rosa příjemně zchladila nahé nohy: Rychle se ohlédla přes rameno... A srdce se jí leknutím téměř zastavilo v těle.

Otec běžel za ní s nožem v ruce. Tvář měl staženou úšklebkem, jenž mu odhaloval zuby, a po bradě mu stékaly sliny.

Manny se vrhla do keřů. Župan se jí zachytával o větve, které jako by se po ní sáply. Zamotávala se do křoví čím dále víc, a když se konečně osvobodila, byla samý krvavý šrám. Zaslechla otce vběhnout do křoví, slyšela zvuk trhající se látky a zamířila zpět k domu.

Uslyšela kroky. Dupaly za ní po trávě, cvakaly na dlaždičkách... Bouchnutí dveří, otočení klíče: Pochopila, že šílenec se nezastaví před ničím. Rozběhla se proti kuchyňským dveřím a prorazila je v kaskádě skla a dřeva.

Ven do haly. Pád. Zvedá se na nohy. Neohrabaně zápolí se zámkem u hlavního vchodu. Slyší otevřít kuchyňské dveře, kdosi škobrtá po podlaze haly a teď dolů na příjezdovou cestu: Křik, křik křik. Kroky už skřípají na šterku, drsný hlas za ní supí a kleje. Ven

na ulici. Bílá světla jsou blízko, příliš blízko. Skřípění brzd se mísí s jejím sténáním.

A pocítí bolest.

Náhle je ticho. Požehnané ticho.

KAPITOLA 50

A ticho. Požehnané ticho.

Ječení konečně ustalo a ticho ji probudilo. Zdálo se jí o šedivé krajině a víru obličejů, o ústech, jež se otvírala a zavírala, a jejich skučení bylo jako vítr, který se točí mezi skalami. Bezohledný, neutuchající.

A potom ticho.

Když se probudila, nakláněl se nad ní Kelley. Tiskl jí na ústa velkou ruku a ukazováček druhé na své rty. Jeho jasné, zelené oči tančily ve světle hořícího ohně.

„Je čas,“ zašeptal. Jeho irský přízvuk zesílil – byl nervózní.

„A co Dee?“ zašeptala.

„Spí,“ usmál se Kelley. „Stačilo pár kapek do piva. Ještě nějakou chvíli bude spát.“

Žena vstala z postele. Jen těžké prsy prozrazovaly, že před třemi měsíci rodila.

Kelley ji objal, přitiskl její nahé tělo k svému.

„Dnes, dnes večer tě učiním nesmrtelnou,“ zašeptal. Pustil ji a ona šla k dětské postýlce. Opatrně zvedla spící dcerku, Madimi. Dívala se na dítě bez zájmu: Bylo nutné jen k tomu, aby dokončili kouzla této noci. Nic víc. Nic k němu necítila, úmyslně se vyvarovala vytvoření jakéhokoli citu.

Ačkoli v pokoji ve věži hořel oheň, bylo chladno. Chlad vyzařoval z kamenů, ze zrcadla. Držela se zpátky. Nebyla ochotná přiblížit se ke sklu, hladila si místo na tváři, kam dopadla čísi „slina“ té noci, co se narodilo dítě. Nebo to byl jen sen? Rozhodně měla druhý den na obličej znamínko.

Popsala Kelleymu toho tvora, tu zlatou ženu, kterou krátce zahlédla, a on rozehnal její obavy. Znal dějiny i pověsti týkající se zrcadla. Jeho rodina po věky zrcadlo ochraňovala, ale o ničem podobném nikdy neslyšel. Připomněl jí, že právě porodila a že tělesné šťávy potřebují čas, aby se uklidnily. Dodal, že vypila sklenku brandy s tisíci lékem, takže není vyloučeno, že měla vidiny. Pokud jde o znaménko, znělo jeho vysvětlení pravdivě. Tvrdil, že to není nic než trocha krve, která se srazila pod kůží z rozčilení při porodu. Ztratilo se hned nazítří, přesně jak sliboval. Nakonec na to zapomněla.

Až do této chvíle. Opět se zahleděla na zrcadlo a uvědomila si, že si toho tvora ve skle pamatuje do detailu. Podívala se po Kelleym, ale ten byl na druhé straně zrcadla a připravoval ceremonii, která měla přinést nekonečnou moc jemu a jí věčný život. Cítil její zkoumavý pohled, ohlédl se a obočí se mu svrašťelo.

„Rozmýšlíš si to?“

„Ne.“

„Víš, co se musí stát?“

„Ano.“

„Musíš být silná.“ Odvrátil se a zvedl hlubokou měděnou nádobu, v níž ležel pazourek ostrý jako břitva. Jeden jeho konec byl obalený vláknem a pokrytý dehtem, takže vytvářel rukověť.

„Bude to bolet?“

„Chvilku. Jen chvilka bolesti a potom věčnost v blaženosti.“ Obrátil se k zrcadlu, v jehož hlubinách se opět rozechvíval purpurový puls. „Vidíš, ví to. Cítí naši přítomnost. Vezmi dítě, je čas.“

Na zemi ležel horoskop, rohy zatížené malými měděnými kotlíky. Byl pečlivě sestaven. Kruhy se protínaly s křivkami v úhledných obloučcích a vedly k jasnému závěru, že dnešní večer jsou znamení příznivě nakloněna.

Kelley se na tento okamžik dlouho připravoval, vlastně celý svůj dospělý život. A teď ho od nekonečné moci dělilo jen pár okamžiků.

Edward Kelley odstoupil od zrcadla a začal se svlékat. Při ceremonii musí být člověk nahý, aby aura těla mohla vnímat energii zrcadla. Když byl nahý, vzal pazourkový nůž a křížem si rozřízl obě dlaně. Sykl bolestí. Odložil nůž do měděné nádoby a přitiskl krvavé dlaně na sklo. Zrcadlo se rozvlnilo živě vibrujícími barvami. Objevila se torza obličejů, očí, úst. Kelley odstoupil od skla a dva krvavé kříže na jeho povrchu pomalu zasychaly do hnědých šupinek, až zmizely.

Žena k němu přistoupila zezadu a položila mu ruce na ramena. Její prsa se dotkla jeho nahých zad, tvrdé bradavky se otřely o kůži.

„Přichází,“ zašeptal. „Připrav oběť.“

Žena se obrátila, oběma rukama zvedla dítě a přinesla je k zrcadlu.

Myriády rysů ve skle začaly splývat v šeredné masky s mnohonásobnými očima, ústy, zuby...

Žena držela dítě a Kelley si sedl se zkříženýma nohama na zem. Měděnou mísu postavil před sebe a vedle ní opatrně položil pazourkový nůž.

Žena mu podala dítě. Když je vložil do nádoby, chlad kovu děvčátko probudil. Jasně modré oči bezvýrazně hleděly na Kelleyho. Kelley zvedl nůž. Tohle je konečně oběť – nepokřtěná panna! Bylo by lepší, kdyby to byla dívka na prahu dospělosti, kdy jsou energie ženy a dítěte ještě v rovnováze a o to silnější, ale i tato oběť je úctyhodná a důstojná.

S očima upřenýma do středu zrcadla, Kelley vyvolal obraz. Zvedl nůž a přiložil jej dítěti k hrdlu.

Potom bodl.

Zrcadlo ožilo vlastním plápolajícím životem.

Byly dcerami Phorkýse, třetího syna Pontose.

Jejich byla strašná moc, jejich byla strašlivá síla. Bez jakéhokoliv pohybu času vládly tomuto světu dříve, než spatřily tvora, jehož jméno je člověk, jak slézá ze stromů. Pozorovaly, jak se zbavuje chlupů a napřimuje se. Byly už staré, když byla postavena první vesnice, byly pak velice staré, když to, co člověk nazval civilizací, učinilo své první dětské krůčky.

Ti s měkkou kůží o nich věděli a nazývali je bohy. Nabízeli Triadě oběti, jaké si zasloužila. Dcery Phorkýse bavilo dovolovat lidskému rodu lovit, aby je mohl žít a uctívat.

Ale lidé jim začali závidět jejich moc. Odvrátili se od starých bohů a začali uctívat bohy vytvořené k obrazu svému. A ti Staří, jež byli závislí na lidech, na obětech a uctívání, ti kteří žili z malých ohýnků lidských emocí a z krve obětí, ti cítili, že jim ubývá moci.

To byla Doba Strachu.

Lidstvo tehdy zesílilo. Zdokonalilo výrobu zbraní a opracování kovů, ovládlo tajemství ohně a poznalo některé záhady moudrosti.

Triada a někteří další odešli, opustili svět lidí a odebrali se na tajná místa, do skrytých údolí, na plovoucí ostrovy, do pustých zemí. Tam hýčkali svou mizející moc a čekali, až se svět zase změní.

Ale někteří z lidí je pronásledovali, hnáni chtivostí, hněvem nebo nenávistí. Proto Triada vytvořila legendu strachu, ale nepomáhalo to. Legenda naopak lákala šíleně odvážné, statečné i vychytralé.

Kdysi byly tři – Stheno, Euryale a Medusa.

Potom přišel člověk – Perseus – a přemohl Medusu lstí a zbraní z kovu.

Tehdy se obě zbývající sestry bály. Byly tři trojjediné, ale i když jejich třetina chyběla, mohly přežít. Kdyby však byla zabita další část Triady, byly by ztraceny navždy. Navěky. Proto ti dva tvorové, jež člověk nazval Gorgonami, stvořili nádobu která je měla provést časem. Správně předpokládaly, že po zkaženosti přijde nevědomost. A s nevědomostí by opět byly celistvé, protože v sobě měly sémě své třetí sestry, Medusy.

Ale co by člověka přivábilo a přitom nevyvolalo podezření v jeho světě?

Gorgony si všimly, že lidské bytosti jsou marnivé a rády obdivují svůj obraz, a tak vytvořily obrovské zrcadlo – vstup do Onoho světa, kde Staří, jež člověk nazýval bohy, dosud vládli. Stheno obětovala svou sestru Euryale a přenesla její duši do skla. Tak připravila cestu. Potom stáhla její kůži a rozestřela ji po zrcadle. Tím kouzlo oživila, postarala se, aby bylo činné, spočine-li na něm krev. Krev... Nebo jiná tekutina z lidského těla – pronikne sklem, vsákne do kůže, a tak ožíví staré kouzlo. Stheno si pak sama na skle vzala život a dovolila vlastní božské krvi, aby pronikla do zrcadla.

Potom nastala Doba Čekání.

Zpočátku se jim podařilo mnohokrát uniknout. Člověk – zvíře byl ovladatelný. Potřebovaly dva: Muže, aby uvěřil a kouzla ožila, a ženu – oběť a hostitelku pro Stheno. Jakmile by měly hostitelku, mohla by vystoupit, oživit Euryale a potom by společnými silami oživily i Medusu.

Nepočítaly ovšem s lidskou úskočností. Ta zvířata vždy měla svoje kouzelníky, mágy, zaříkavače a čarodějnice. Ale bývali tak primitivní a bezmocní, že to nestálo ani za řeč. Leč někteří z nich se začali obrovského zrcadla a hrozby, kterou představovalo, bát. Nakonec ho poslali až na druhý konec světa, stanovili nad ním stráž a tím ho proměnili v křišťálové vězení.

Ale Ony byly trpělivé a člověk byl slabý.

Léta mu svědčila. Člověk měkl, slábl, zapomínal, V této dekadentní době by jim mohla patřit jakákoli moc, jen si o ní říct!

Ale potřebovaly hostitelku.

„Je čas,“ Kelley se obrátil k ženě a svižně vstal. „Pochop, všechna tvoje krev musí opustit tělo, protože obsahuje zkaženost, skrze níž se stárne.“

Přikývla. Překročila měděnou nádobu s ubohým uzlíčkem a přitiskla se k zrcadlu. Sklo ji studilo na nahém těle.

Trochu natočila hlavu a přitiskla tvář na chladný povrch. Cítila jeho smyslný dotek na nadrech, břichu, stehnech. Zachvěla se a roztáhla ruce, aby se přidržela okrajů hladkého dřevěného rámu. Roztáhla nohy.

Cítila, jak jí tuhnou bradavky, jak se jí zrychluje dech.

„Navždy a navěky?“ zašeptala.

Postava ve stínu za ní – v matném povrchu zrcadla byla jen stěží rozeznatelná – se přiblížila. „Navěky věků, neměnicí se, nezměnitelná.“

„Ano,“ zamumlala. Zavřela oči a představila si samu sebe, opřenou s roztaženými nohama a rukama o zrcadlo, obličej na obličej, hrud' na hrudi, břicho na břicho vlastního obrazu. Srdce se jí rozbušilo, jako by se chtělo protlačit do skla, a do slabin jí stoupal žár... V okamžiku, kdy jí tělem projela křeč orgasmu, tenká střepina kamene protřela její hrdlo.

Konečná rozkoš přerostla v absolutní bolest.

Krev se valila na sklo a syčela. Její ústa se otevřela v němém výkřiku, nezřetelná postava se přiblížila, sehnula hlavu k jejímu obličej, rty se pohybovaly, vytvářely slova, krvavá pěna...vydechla: „Děkuji ti.“

Kelley ji přidržoval na skle, zatímco krev stékala po povrchu zrcadla a rychle mizela v jeho mastném nitru.

Stěží dokázal ovládnout své nadšení. Znal tajemství zrcadla. Možná že se pokusí odstranit zadní stěnu, aby se dostal ke kůži Gorgony... Ale to asi nebyla nejlepší myšlenka.

Kelley se znovu podíval na sklo a čelo se mu zkrabatilo. Podle toho, co zjistil, by tělo mělo ožít obrazem, jakmile krev vytekla z ženina těla.

Odvázal mrtvou a o krok ustoupil. Tělo se zřítilo na zem... Ale jeho odraz zůstal na skle. Kde byla zlatá žena?

Jenže tohle nebyl odraz, tohle byl obraz! Nahý a úplný. Vlasy se vlnily kolem hlavy jako parodie na legendy o Gorgoně. Díval se na mrtvolu na zemi a zmateně se mračil. Co se stalo? Kde udělal chybu?

Stvoření, obraz ženy, kterou právě zabil, modulovalo na skle slova, opakovalo je znovu a znovu, až konečně pochopil jejich význam.

„Tělo nebylo čisté. Tělo musí být panenské v každém smyslu. Vzaly jsme si duši. Fyzickou podobu si vzít nemůžeme.“

Natáhlo se to po něm, ruce vztažené, dlaně přitisknuté na sklo. Kelley se přitiskl k zrcadlu a téměř cítil její teplé tělo na svém. Tiskl své rty na její, cítil její teplý a vlhký dech na své tváři, její jazyk proti svým rtům.

A potom zašeptala: „Zklamal jsi nás.“

Jazyk pronikl povrchem skla a vnikl do jeho úst, ostrý, hákovitý, vidlicovitý. Naplnil mu je a cpal se do hrdla. Pokoušel se křičet, ale nemohl. Hnusný jazyk mu pronikl hluboko do těla, cítil, jak se zběsile vrtí a svíjí. Nemohl dýchat, ani zvracet.

Nemohl dýchat...

Její vlasy se kroutily, spojovaly se a měnily v malinké hlavičky s černými očky, kmitajícími jazýčky.

Obraz se prohýbal a vlnil, její rysy se prodlužovaly ve zvířecí čenich. Dlouhé tesáky se zarývaly do vlastního masa.

Otevíralo to ústa víc, víc a víc, jazyk stále hluboko v jeho hrdle, tesáky rostly. Teď z dolní čelisti vyrazily obrovské deskovité zuby, chňapaly mu po obličeji, škrábaly po skle a hrozily ho rozbít.

S posledním vypětím sil se Kelley odtrhl od zrcadla. Zapotácel se přes tělo ženy a dítěte a z úst se mu vyvalila krev.

Zvíře v zrcadle s rozkoší požíralo vlastní jazyk.

KAPITOLA 51

Tělo musí být nedotčené a panenské v každém směru. Věděl to, instinkty mu to napovídaly dlouho.

Jonathan Frazer se nahrbil před zrcadlem a pozoroval pomalu chřadnoucí vidiny ve skle. Krmil zrcadlo vlastní krví celý večer, takže byl zesláblý a měl závratě. Ale poznal tajemství zrcadla. Dosud v hloubi své mysli slyšel naříkavý, hladový pláč. Jeho vidina hladověla. A on ji spěchal nakrmit. Věděl, že potřebuje panenskou krev a panenské tělo.

Pokoušel se přemýšlet, ale jeho myšlenky byly poslední dobou příliš zmatené. Kdo z jeho známých měl dospívající dceru, ještě pannu? Neholdovala mládež sexu příliš brzy? Jak najít nedotčenou pannu?

Ale musí to opravdu být mladé děvče? Možná že vidina dá přednost staršímu, silnějšímu tělu, chce-li vstoupit do tohoto světa... Ovšem stejně to musí být panna.

Posadil se, podepřel si rukama hlavu, zavřel oči a snažil se soustředit. Třeba nějaká svobodná, stará panna...

Po chvíli se napřímil a hnědé oči mu zářily. Začal se bláznivě smát. Smích tryskal z hloubi jeho těla a zvuky, jež vydával, byly šíleně vysoké. Zabije dvě mouchy jednou ranou. Teď už jeho bouřlivý smích otřásal stěnami.

V tichu nemocničního pokoje se i bzučení přístrojů a jemné hučení ventilátoru hlasitě rozléhalo.

Policistka Carole Marrowová vzhledla, když se otevřely dveře a napřímila se, když do místnosti vešla Margareta Haarenová. inspektorka na mladou policajtku tázavě pohlédla, ale ta potrásla hlavou. Stála u postele Emannuely Frazerové.

Dívka žila...zatím.

Měla velké štěstí. Několikanásobné zlomeniny nohou včetně kyčle, zpřetrhané kolenní vazy. Pokud se z toho dostane – a to ještě nebylo jisté – nebude už nikdy normálně chodit. Měla také našťíplou lebku, otřes mozku, zlámaná žebra, tělo plné podlitin a škrábanců. Porazil ji policejní vůz přivábený jejími výkřiky.

Margaretu Haarenovou zajímalo, proč s křikem vyběhla před dům. A proč byla nahá?

Při prohlídce domu našli pouze rozmlácené kuchyňské dveře, ale nic víc. Stáje byly zavřené, v domě všude zamčeno od podkrovní až po sklep. Nikde ani známky po násilném vniknutí. Policisté neviděli, že by do domu někdo vstoupil nebo jej opustil.

A nikde také ani stopy po Jonathanu Frazerovi. Co mohl dělat osamělý muž? Neměl přátele, nepil, a podle zaručených zpráv dosud neopustil zemi. Margareta Haarenová sundala graf, který visel nad postelí. Dělal to už tolik let – stála u nohou postelí a sledovala křivky a grafy – že se z ní pomalu stala odbornice.

„Řekla něco?“ zeptala se.

Policistka zavrtěla hlavou.

„Ráno cosi mumlala. Nesrozumitelně. Něco o dítěti – to bylo jediné, čemu jsem rozuměla.“ inspektorka přikývla.

„Zůstaňte u ní. Kdybyste kvůli něčemu musela odejít, nařídte policistovi přede dveřmi, aby šel dovnitř.“

„Ano, madam.“

Inspektorka pověsila graf zpátky a zkrřížila ruce na širokých prsou.

„Myslíte si, že za to může on?“ zeptala se mladá policistka s pohledem upřeným na Manny Frazerovou. Obě věděly, že mluví o Jonathanu Frazerovi.

„Copak vás neučili, že se nikdy nemáte dohadovat, aniž byste znala fakta?“ usmála se inspektorka, aby trochu zmírnila ostrost svých slov.

„Říkali nám, abychom používali svou obrazotvornost,“ prohlásila policistka prostě. „Myslím si, že utíkala před svým otcem.“

Margareta Haarenová přikývla, ale mlčela. Vlastně s ní souhlasila. Policisté ve služebním voze vypověděli, že zaslechli strašný křik a okamžitě se rozjeli k místu, odkud přicházel. Pak se jim přímo pod auto vrhla nahá mladá žena. Srážce nemohli zabránit. Vůbec se nedívala, kam běží, ohlížela se stále přes rameno.

Někdo ji pronásledoval.

Ale kdo... a proč?

„Jdu do Frazerova domu,“ řekla Haarenová. „Kdybyste mě potřebovala, budu tam.“

„Ano, madam.“

Tommy Hinge nebyl žádný sprostáček. To vůbec ne. Jenom se procházel kolem domů ve čtvrti, kde žil, a pokud čistou náhodou uviděl někoho nahého v okně... Prostě nebyl slepý.

Bydlel v tomto bytě už tři roky. Poštovní úředník na odpočinku – tak se alespoň představoval. Jeho odchod z pošty však byl všechno, jen ne důstojný. Důvodem odchodu byla zpronevěra.

Sakra.

Za ta léta – protože sám využíval jejich služby – se stal znalcem přes obyčejné hnědé obaly, v nichž různé společnosti rozesílaly hry a hračky pro dospělé.

Když vytáhl první z kuriozit, zjistil, že drží poklad. Švédské porno. A potom... No, chytili ho. Nikdy by nevěřil, že by ho někdo mohl žalovat... A kde také, že? Na oddělení pro stížnosti spotřebitelů? Promiňte, nedostal jsem svou nafukovací pannu... Můj vibrátor se ztratil na poště... Zdá se, že moje španělská muška uletěla.

Jenže bohužel, přesně to se stalo. Někdo žaloval, zřejmě někdo bez studu a bez rozpaků. A protože se všechny krádeže staly na jeho obvodě, nebylo těžké najít pachatele. Bezpečnostní oddělení poslalo několik pokusných balíčků poštou a on se samozřejmě nechal nachytat. Ukradl je, a to bylo všechno. Jen fakt, že byl u pošty skoro čtyřicet let, ho zachránil před soudem.

Skrovná penze, kterou mu stát vyměřil, zajišťovala, že si nový lesklý časopis dopřát nemohl a porno je v bazaru jen vzácně k dostání. Tak si našel nový způsob, jak se pobavit.

Objevil rozkoš příležitostných peep show. Jednou večer se procházel a v rohovém bytě náhodou zahlédl nahou mladou ženu. Zapomněla stáhnout roletu, a tak strávil deset blažených, vzrušujících minut pozorováním.

Potom se z toho stal rituál. Vytkl si cíl: vidět každou svobodnou ženu z bloku nahou. Nebo aspoň tak nahou, jak to bude možné. První na jeho seznamu byla žena z rohového bytu v druhém poschodí, slečna Haarenová, úřednice místní policejní stanice. Vysoká, svalnatá žena – přesně jeho typ. Momentálně u sebe měla nějaké děvče, asi neteř. Hubená blondýnka, ale hezká, rád by ji také zařadil do své sbírky.

Stál u živého plotu skoro hodinu, než konečně uviděl, že se v bytě rozsvítilo světlo. Z téhle polohy – na okraji travnatého kopečku, který se svažoval dolů k jezírku – vypadal byt, ačkoliv byl v druhém patře, jako by všechno bylo přímo před ním. Zvedl k očím dalekohled a zadíval se dovnitř. Zatím nebylo vidět nic, ovšem alespoň nebyly zatažené závěsy, takže měl naději. Věděl už, že překvapivě mnoho lidí je vůbec nezatahuje. Právě před chvílí

pozoroval ženu, žijící dvě patra pod Haarenovou, jak se obléká. Sice nic nového, ale vzrušovalo ho to.

Na pěšině se ozvaly kroky a Tommy rychle uskočil do stínu, ačkoli byl vlastně neviditelný; koupil si pro tyto účely železničářskou uniformu a odstranil z ní všechny ozdoby a lesklé proužky. Přesto nechtěl nic riskovat.

Díval se za vzdalujícím se mužem a byl rád, že si ho nevšiml. Něco s ním nebylo v pořádku, snad způsob, jak se pohyboval, výraz tváře, ten pach ... Ano, páchl jako zkažené maso, jako krev. Vyděsilo ho to.

Postava se ale vzápětí zastavila, prohlížela si cosi v ruce, kousek se vrátila a také se dívala do oken. Náhle se muž vrhl necelé dva metry od Tommyho do křoví, spokojeně zamručel a rychle odcházel.

Voyeur si oddechl a obrátil svou pozornost opět k bytu slečny Haarenové.

Kolik *M. Haarenových* může být v londýnském telefonním seznamu? Ale vše nasvědčovalo tomu, že je na správné adrese.

Byl překvapen, že bydlí v bytě. Domníval se, že bude mít vlastní domek, ale uznal, že pro svobodnou osamělou ženu, která je často pryč, je byt optimální.

Zastavil se, když nasel ulici a blok a znovu překontroloval adresu. Počítal byty zleva doprava... Ano, to světlo muselo být u ní.

Zarazil se, když vstoupil do haly, neboť velké dvojité dveře byly zamčené. Vedle dveří zaregistroval poštovní schránky a zvonky. Našel jméno M. Haarenová a stiskl tlačítko zvonku.

Uslyšel zaprskání, potom suché prasknutí.

„Ano?“

„Kytice pro inspektorku Margaretu Haarenovou od firmy Flora International.“

„Pojďte nahoru. Druhé patro, byt číslo devět.“ Elektrický zvonek hlasitě zabzučel.

Usmívající se Jonathan Frazer prošel dveřmi. Výtah jako by už na něj čekal. Když stiskl tlačítko s dvojkou, cítil příjemný dotek nože, přivázaného k předloktí.

Ach, představení začíná.

Tommy Hinge se usmál, když se žena, s jedním ručníkem omotaným kolem hlavy a s druhým kolem těla, objevila ve dveřích. Zastavila se s hlavou nachýlenou, jako by někoho poslouchala a pak šla otevřít dveře...

Ježíši Kriste. To je on! Ten páchnoucí muž. Vešel dovnitř s nožem v ruce. A tiskne ho ženě na hrdlo! Obličej má tak zkřivený nenávistí, že se ani nepodobá člověku...

Jonathan Frazer konečně poznal, že před sebou nemá Margaretu Haarenovou, ale nějaké blond děvče. Asi příbuzná – nikdy ji neviděl.

„Kde je ta čubka Haarenová?“ vyštěkl.

Dívka na něj vytřeštila oči.

Znovu jí přitiskl nůž na štíhlé hrdlo, až ji ostří škráblo a na ručník kolem prsou dopadly krůpěje krve. „Odpověz!“ zaječel. „V práci,“ zašeptala.

Frazer zuřil. Rozrazil korálkový závěs, který odděloval kuchyňku od pokoje. Korálky se rozsypaly na podlahu.

„Kdy se vrátí?“

„Nevím. Později. Možná až zítra.“

Vypadalo to, že z Frazera vyprchala všechna energie. Svěsil hlavu.

„Poslyšte, pane,“ blekotala Helena, „musel jste se splést. Margareta Haarenová je policistka.“

„Vím,“ ušklíbl se. Najednou se na ni pozorně zahleděl lesknoucíma se očima.

„Znám tě.“

Zavrtěla hlavou.

„Znám tě,“ opakoval. „Viděl jsem tě na pohřbu.“

Přivřel oči a usilovně vzpomínal. Mluvil s Margaretou Haarenovou, to děvče postávalo za ní, oslovovalo ji teto a Margareta Haarenová jí říkala...

„Heleno,“ vyhrkl s rozšířenýma očima.

„Ano,“ řekla, zaražená, že zná její jméno.

Jonathan Frazer se usmál. Rty se mu rozchlíply ve zvířecím úšklebku. Zvedl nůž k její tváři tak aby jí odrazy z ostří padaly přímo do očí.

„Řekni mi, Heleno,“ zašeptal měkce, „jsi panna?“

Tommy Hinge viděl, že muž s dívkou hovoří, ale nenávist v jeho tváři byla téměř hmatatelná. Viděl, jak strhl ručník z dívčiny hlavy a potom i osušku z těla. Dívčina hlava a ramena se otřásala, jako by vzlykala... Muž pokýval spokojeně hlavou, pak někam ukázal nožem a strkal ji před sebou, nůž přitištěný k jejímu rameni blízko hrdla.

Rozsvítila se světla v ložnici.

Tommymu se tak třásly ruce, že mu dalekohled málem upadl. Trochu se uklidnil, když viděl, že se dívka obléká. Navlékla si tričko a džíny, z opěradla židle si vzala bundu. Světlo v ložnici zhaslo. Dvojice prošla bytem, muž stále tiskl dívčino rameno, nůž teď nebylo vidět. Světlo zhaslo.

Tommy Hinge nechal dalekohled klesnout. Zoufale přemýšlel, co má dělat. Ještě tam rozpačitě přešlapoval, když ho dvojice minula.

Čekal a potom se opatrně pustil za nimi.

KAPITOLA 52

Hleděla do křišťálu, do mohutného bloku ledu. Všude, kam dohlédla, byly odrazy... Zvedla ruce a desítky postav – ne, stovky, sta, sta a sta – ženské i mužské, a obscénní kombinace obou, zvedaly paže v tichém napodobení. Zabušila do skla a tisíce pěstí v dokonalé souhře zabušilo v odpověď.

Teď byla ve skleněné rakvi, která se zmenšovala, stahovala, smršťovala. Začala křičet, ale v křišťále bylo dokonalé vakuum, žádný zvuk se tu neozval. Zabušila na povrch skla. Ignorovala tisíce rukou, mlátících do skla jako ona, ignorovala šklebící se obličeje, a znovu a znovu tloukla do skla.

Dokud neprasklo.

Vyvalila se na ni mračna střepů ostrých jako břitva, zabodávaly se jí do těla, do nohou, prorážely kůži. Dobrý Bože, taková bolest.

Emannuela Frazerová otevřela ústa a vykřikla.

„Co se stalo?“ zeptala se Margareta Haarenová.

„Probudila se deset minut po tom, co jste odešla,“ řekla policistka Morrowová a snažila se zachovat klid. V uších jí ale stále zněl příšerný řev. Zhluboka se nadechla a pokračovala: „Řvala pět minut bez přestávky. Její srdeční monitor se mohl zbláznit.“

„A dál?“

„Doktor jí píchnul silné sedativum. To ji mělo uspat, ale nestalo se. Jen se trochu uklidnila, rozhlédla se a všimla si mě. Pozdravila jsem ji a zeptala se, jak se cítí.“

„A?“ vyrazila Haarenová skrz zaťaté zuby. To z ní bude páčit každé slovo?

„Napřed zavřela oči, a když je znovu otevřela, začala plakat. Řekla: Měl nůž. Chtěl mě zabít. To není můj táta. Začala zase plakat a pláče pořád.“

„Dobře,“ inspektorka položila ruku na kliku, ale vtom se dveře otevřely. Z pokoje vyšel vysoký, modrooký plavovlasý lékař. Vypadal asi na osmnáct.

„Lituji, ale žádné návštěvy,“ řekl pánovitě.

„Nebud'te směšný,“ odbyla ho a vešla dovnitř. Manny Frazerová už byla klidná, ale stále vypadala strašně zmateně. Nechápala, jak se dostala zpátky do nemocnice. Podívala se do inspektorčina širokého obličeje a usmála se, aby dala najevo, že ji poznává.

„Jak se cítíš?“ zeptala se Haarenová jemně. Vzala dívčinu zavazanou ruku do své a něžně ji pohladila. Uvědomila si, že Manny je osmnáct, stejně jako její neteři.

Manny otevřela ústa, ale nevyšlo z nich ani slovo.

„Můžeš mi říct, co se stalo? Je to důležité.“

„Jsou moje zranění vážná?“ zeptala se drsným chraplavým hlasem.

„Doktor tvrdí, že budeš v pořádku. Porazilo tě auto, když jsi vyběhla z domu. Před čím jsi utíkala?“

Mannyiny hnědé oči, téměř ztracené v modřinách, se široce rozevřely a dech se jí zrychlil. Monitor okamžitě registroval zvýšenou srdeční činnost.

Opatrně, jen opatrně, pomyslela si inspektorka.

„Byla jsi pronásledována. Kdo tě honil?“

Krví podlité oči se rozevřely ještě víc. „Měl nůž,“ zašeptala dívka chraplavě. „Chtěl mě zabít. To nebyl můj táta.“

„Kdo tě honil? Kdo?“

„Měl nůž, chtěl mě zabít.“

„Teď už jsi v bezpečí, Manny. Už ti nikdo neublíží. Ale pověz mi, kdo to byl. Víš to přece, ne?“ naléhala. „Řekni mi to.“

„Byl to můj otec,“ zachřčela Manny. „Tvůj otec...“

„Ale nebyl to on.“

„Ten muž vypadal jako tvůj otec,“ napovídala inspektorka.

Manny se pokusila zavrtět hlavou, ale nešlo to. „Ne, byl to můj táta, jenže byl jiný.“

„Měl nůž, Manny. Co chtěl udělat?“

„Chtěl... Chtěl mě zabít... Ne...“ hlas se jí zlomil do přidušeného šepotu. Margareta musela sklonit hlavu, aby vůbec rozuměla.

„Ne. Řekl, že mě chce obětovat. Nakrmit to mou krví, aby se všechno naplnilo.“

„Nakrmit co, Manny? Co chtěl nakrmit?“

„Maminka!“ hlas se jí zlomil. „Řekl, že je máma mrtvá!“

Margareta Haarenová se zarazila a srdce se jí rozbušilo stejně zběsile jako dívčino. Neexistoval přece žádný způsob, jak by se Manny mohla dozvědět o smrti své matky.

„Řekl, že ji zabil. Řekl, že jí rozřízl, to řekl! Říkal, že s někým byla,“ svírala inspektorčiny prsty tak křečovitě, že jí krev začala prosakovat obvazy. „Je to pravda?“

„Tvá maminka je mrtvá, Manny,“ řekla inspektorka pomalu.

„Udělal. Udělal to táta?“

„Myslím, že ano,“ přikývla Margareta.

Manny klesla do polštáře a zavřela oči.

„To není jeho vina, Manny. Není v pořádku. Potřebuje naši pomoc, mou i tvou. Teď mi ještě pověz, co chtěl tvůj otec nakrmit.“

„Zrcadlo. Naprosto ho ovládlo. Talbott tvrdil, že je to ďábel a že ho zabije. Málem zabilo i mě,“ dodala udiveně. „A on mě chtěl zabít, aby mou krví nakrmil zrcadlo.“

„Kde je teď, Manny?“ zeptala se tiše Haarenová. „Kde je Jonathan Frazer?“

„On cítí, že je hladové. Nutí ho, aby je krmil.“

„Kde je, k čertu?“

„Ve stájích. Je ve stáji a chce nakrmit zrcadlo. Někoho dnes v noci zabije!“

Margareta Haarenová vstala. Vtom se otevřely dveře a dovnitř strčila hlavu policistka Morrowová. Podávala inspektorce vysílačku: „Naléhavé.“

„Haarenová,“ ohlásila se inspektorka a ještě jednou se rozhlédla po pokoji, Manny Frazerová usnula a jen rychlé pohyby za zavřenými víčky nasvědčovaly, že spánek je neklidný.

„Miller, madam.“

„Co se děje?“ zeptala se a zavřela za sebou dveře. Carole Morrowová na ni zvědavě zírala, dokud Margareta nepokynula palcem. Policistka zmizela v pokoji.

„Dostali jsme asi před půl hodinou hlášení nějakého občana, že muž, odpovídající Frazerově popisu, byl spatřen, jak s nožem v ruce odvádí mladou ženu. Ten člověk je sledoval až k Frazerovu domu v Kensingtonu. Tam ho náš člověk zadržel pro potulku. Nikdo mu ten příběh nevěřil, ale nakonec jsme poslali auto k domu, odkud měla být ta žena údajně unesena.“

„A?“

„Sám tomu nemohu uvěřit, madam. Ale všechno nasvědčuje tomu,“ udělal dramatickou pauzu a ona věděla, že teď přijde něco hrozného, „že unesli vaši neteř Helenu.“

Byla zpátky v křišťálovém vězení, v plochém obdélníku skla, který se pomalu točil nad šedivou a smutnou krajinou. Byla tím sklem zalitá, lapená, s ústy otevřenými a křičícími, křičícími, strašně křičícími.

A v dálce kroužil ohnivý vír. Jak její křišťálové vězení dolétalo blíž, vnímala ho jako vodní vír, ale ne obyčejný vodní vír. V šedivém mlčení vydával sotva znatelný bzukot, vysoko laděný, ostrý. Instinktivně pochopila, že zde jsou lapeny duše věků. Kdyby vodní vír měl nějaké jméno, pak by znělo Agónie. Ve víru pluly obličej, tisíce maličkých obličejů, úst a rozšířených očí, zapřísahajících, žebrajících, prosících o vysvobození. Všech ras, všech věků. Vrchol víru byl uzavřen těly nedávno zemřelých, jež kroužila dokola vírem, který je zachytával a vtahoval ke dnu, kde se objevovaly jen zlomky jejich obličejů, očí, rtů, jazyků. Cítila, jak i ji to stahuje. Pulsující hladina už byla nadosah. Vleklo ji to stále dopředu, až se ocitla v těsné blízkosti víru. Pohltil ji a ona padala, padala a padala. Dolů, dolů, dolů, hluboko dolů, až do středu Šeda.

Ted' slyšela píseň zajatých duší. A tou písní byla „Bezútěšnost“.

Kvádr křišťálu byl stále těžší. Rotovala v jádru víru a části obličejů ted' nebyly ani lidské, ani zvířecí, ale cosi mezi tím. Bytosti z mýtů, legend, fantazie.

Šed' byla prolomena záplavou drobných světél, která proudila kolem ní. Tepající, pulzující svým vlastním vnitřním životem, světélka padala, volala na ni, táhla ji dolů, do hlubin, dokud nespátřila otevírající se ... Bylo to malé těleso, ale rostlo, rostlo a rostlo tak jako by se hnala přímo k němu.

V kvádru byly postavy. Nahý muž, stojící před otvorem. Nahá žena, spoutaná a se zavázanýma očima, ležící na zemi za ním. A za ní podivné, zvláštní předměty.

Artefakty. Starožitnosti.

Muž jí byl povědomý. Pane Bože, strašně povědomý. Byl tak blízko, tak blízko, že viděla, co dělá...

Masturboval a jeho semeno proudilo v tenkých proudech kolem ní a padalo doprostřed víru. Živilo vír.

Narazila na překážku.

Byla na jedné straně zrcadla.

Jonathan Frazer na druhé.

Postava vystoupila z šedi, prošla kolem ní a pohlédla na Frazera.

KAPITOLA 53

Zuřivě masturboval, stříkal semeno na sklo a vyvolával přelud. Objevil se v okamžiku vyvrcholení. Tiskla se na sklo. Třeštila na něj oči rozšířené touhou, její dlouhé vlasy se vlnily proti sklu.

„Dostaneš ji,“ zašeptal. Ohlédl se přes rameno na spoutanou dívku se zavázanýma očima. „Panna. Nedotčená, neposkrvněná.“

Zjevení se na něj usmálo.

„Řekni, co mám udělat,“ zašeptal.

Nakrm mě. Osvobod' mě. Pamatoval se na střípky obrazu, který viděl tu noc, kdy Kelley obětoval ženu a dítě. Měděná mísa, kamenný nůž. Ale bylo to třeba? To, co zjevení skutečně potřebovalo, byla krev oběti.

Frazer se naklonil ke sklu a přiložil na ně dlaně. Postava ho napodobila. Cítil její ruce na svých, viděl, jak se její prsa zploštila o sklo. Přitiskl obličej k zrcadlu, blíž k černovlasé, černoooké ženské tváři.

„Řekni, co mám dělat.“

Její jako kámen tvrdý pohled šlehl po svázané ženě.

Nakrm mě. Polož ji před sklo. Uveď ji do stavu nejvyššího vzrušení. Potom ji obětuj. Vezmu si její životní podstatu, a pak nebude nic než prázdná slupka. Ovládnou-li tu skořápku, budu zase existovat.

Její jazyk plápolal a on jej ve svých představách cítil na svých rtech.

„Už brzy,“ slíbil. „Brzy, brzy, brzy.“

Pohlédl na děvče.

„*Ted', ted', ted'!*“

Margareta Haarenová vytáhla z kabelky sedmatřicítku a otevřela zásobník. Bylo v něm pět měděné zbarvených projektilů. Vložila do zásobníku ještě jeden náboj. Měla jasnou představu, jak pan Frazer bude zastřelen, protože se bude bránit zatčení.

Vjezd do ulice byl uzavřen a obyvatelé okolních domů evakuováni. Odstřelovač zaujal pozici v domě naproti. Jonathan Frazer byl ozbrojený, a proto nebezpečný.

Policejní komisař se osobně účastnil operace, což znamenalo, že jde o vážnou věc. Ale ona věděla, že by zbytek noci nejraději strávil

organizováním celé akce, a to už by Helena mohla být dávno mrtvá. Manny přece řekla, že Frazer bude zabíjet.

Už přijeli i novináři.

Samozřejmě, na tisk zapomněla. Pokud měli Frazera překvapit, museli jít dolů hned, dokud náčelník dává interview.

Dorazil Stuart Miller, přes uniformu měl navlečenou neprůstřelnou vestu a pouzdro s pistolí u boku vypadalo zcela přirozeně.

„Co takhle zadní vchod do domu?“ navrhl.

Margaret Haarenová se na něj podívala a pak se rychle ohlédla na náčelníka.

„Pojďte.“

Protlačili se zástupem směrem k domu. Seržant se zastavil a zadíval se vlevo. Inspektorka sledovala směr jeho pohledu. Byla tam jenom zahrada... Ale nejen zahrada. Byl tam otvor. Velice úzký, ale jedna osoba by se jím protáhla. Beze slova vklouzla do tmy a Stuart Miller ji mlčky následoval.

To tedy byla cesta, kterou se mohl Frazer nepozorovaně dostat do domu. Tudy přišel a zase zmizel, když přepadl svou dceru. Ulička tonula ve tmě, osvětlována jen světly z oken domů. Počítala branky a zastavila se u páté. Je to ono? Ohlédla se na Stuarta. Byl ve tmě skoro neviditelný, a tak téměř přehlédla jeho přikývnutí. Zaslechla zašustění, jak vytáhl revolver. Svírala svou pistolí v pravici a opatrně tápala po brance. Nahmatala kliku. Branka se tiše otevřela.

Dívka byla s roztaženými končetinami přivázána k zrcadlu, ruce a nohy připoutané k jeho rohům. Zmítala se a zápasila, ale položil jí chladný nůž na prsa a vyhrožoval, že ji podřeže. Když ji přitiskl na sklo, ucukla před nepřírodným chladem, ale znovu ji nožem donutil k poslušnosti.

Ne, nechtěl ji podřezat...zatím ne. Přelud potřeboval tělo celé, nepoškozené.

Široce se zašklebil. Z místa, kde stál, se zdálo, že dívka chce zjevení obejmout, prsa na prsou, stehna na stehnech, břicho na břiše. Pohlédl zjevení do temných očí, které zářily ve tmě. Viděl v nich hlad...

Přistoupil k dívce a oběma rukama jí sjel dolů po bocích. Její tělo, hedvábně hladké, cítil pod prsty drsné, vlasy byly hrubé a silné.

Zvíře. Obětní dobytče.

Klekl si za ni. Sáhl jí mezi stehna, tápal vzhůru a zastavil se až hluboko v klíně. Jeho prsty hledaly, hladily, tlačily, třely.

Pokud mohl sledovat, postava v zrcadle ho napodobovala, vzrušovala se, oči upřené do jeho obličeje, za pootevřenými rty se chvěl jazyk. Výzva v jejích očích byla jasná, hmatatelná.

Kde před chvílí narážel jen na suchou sliznici, ucítil vlhkost.

Pohlédl na nůž, jenž stále svíral v levé ruce. V okamžiku nejvyššího vzrušení ji zabije. Brzy. Cítil, jak se jí začínají chvět svaly.

Stáje byly zavřené – ale zevnitř, na zástrčku, visací zámek scházel.

Margareta Haarenová přitiskla ucho ke dveřím a poslouchala. Napřed neslyšela vůbec nic, potom slabé, zastřené steny. Vzdech ženy prožívající orgasmus.

Odstoupila ode dveří a rozhlédla se. Tudy nemohli a okna byla úzká. Vzpomněla si na paprsky slunce, probleskující do stáje střešním oknem. Kdyby se dostala po stromech na střechu...

Stuart Miller zachytil její pohled a zavrtěl hlavou.

„O tom ani neuvažujte.“

„Navrhnete něco lepšího.“

„Zavoláme jednotku zvláštního nasazení, ať vyrazí dveře.“

„Dobře,“ souhlasila a pokynula do tmy. Schovala pistoli do kapsy kabátu, počkala, až Miller zmizel ve tmě a popošla k nejbližšímu stromu. Od dětství sice po stromech nelezla, ale předpokládala, že se to nezapomíná, stejně jako jízda na kole.

Dívka byla možná panna, ale na jeho hlazení reagovala živě.

Ačkoliv byla zděšená a unavená, pevně svírala rám zrcadla a její tělo se rytmicky pohybovalo. Tiskla se na sklo a vnímala jeho chlad jako stimul.

Blížil se orgasmus. Prudké chvění jí otrásalo tělem, hýždě se svíraly a rozevíraly, břišní svaly se vlnily. Přerývané oddechovala. Začala sténat, krátké chraplavé stony se prohlubovaly, sílily. Hlavu měla zvrácenou dozadu, oči pod páskou křečovitě sevřené.

Jonathan Frazer se znaveně odvrátil a všiml si, že i prelud odpočívá.

Pevně sevřel nůž a přistoupil k dívce. Zbývá jen poslední zlomek vteřiny. A ten okamžik stačí, aby dílo bylo dovršeno.

Margareta Haarenová seskočila z větve na střechu s lehkostí na tak těžkou ženu pozoruhodnou. Doplazila se k nejbližšímu střešnímu

oknu. Nic neviděla. Plazila se se zaťatými zuby dál, centimetr po centimetru. Vytáhla z kapsy pistoli. Rozhodla se, že Frazera zastřelí. Pod ní se znovu ozvalo zachroptění. Zvuky dosáhly vrcholu a potom nastalo ticho.

Pevně ji uchopil za vlasy, zabořil nůž do krční tepny a vedl ostří napříč hrdlem. Žena se dál prudce chvěla, ale teď mělo chvění jiný původ. Znovu se přitiskla na sklo a zůstala viset na provazech, jimiž byla přivázaná k rámu. Krev z jejího hrdla stékala po skle, teplá, syčící, bublající. Zrcadlo vybuchlo ohňostrojem světla. Třpytivé proužky se míhaly z jednoho konce na druhý. Postava se natahovala ven, aby na mladou ženu dosáhla. Ted' Frazer viděl její prsty, jak tápají po zrcadle, a pak jeden po druhém prolomily sklo a ovinuly se kolem dívčiny tváře. Přitahovaly ji blíž ke sklu a její rty se přisály na sklo tam, kde na dívčině hrdle zela rána. Dlouhý, tmavý jazyk olizoval pulsující proud krve.

Frazer pevně přitiskl dívčinu hlavu ke sklu, aby přelud mohl snáze sát krev, ještě chvíli váhal, a potom i on vnořil špičku jazyka do teplého proudu.

Ruce Margarety Haarenové se nezadržitelně roztráslly. Téměř těsně pod ní stál Frazer vedle Heleny připoutané ke sklu. V ruce držel nůž a olizoval Helenino hrdlo, z něhož prýštila krev.

Jonathan Frazer pohlédl vidině do očí – a uvědomil si, že se dívá na noční můru.

„Patří mně,“ ozvalo se. Prameny vlasů vyšlehly a omotaly se mu kolem hlavy. Brutálně ho přitahovaly ke sklu.

Ústa přeludu se otevírala a zavírala, zuby se protahovaly, horní řezáky vyrostly až k spodnímu rtu. Proudly tmavých, hustých slin kapaly na prsa. Oči se jí měnily, bělmo tmavlo, zřítelnice se rozšiřovaly, žloutly. Obličej získával bestiální výraz, podobal se kančí hlavě se zahnutými kly a štětinatou kůží. Ústa se rozevírala, rozevírala, rostla... A prorazila sklem zrcadla.

Vidlicovitý jazyk se mu zarazil do očí, dolní čelist sevřela bradu a obrovská horní čelist mu stiskla měkké svalstvo pod očima. Čelisti se tiskly k sobě, drtily obličej.

Kulka proletěla střešním oknem a zabořila se Frazerovi do lebky. Na zrcadlo vystříkl mozek a krev. Byl mrtvý, než dopadl na zem. I když další rána už byla zbytečná, Margareta Haarenová střelila znovu. A znovu. Zbytek zásobníku vystřílela do zbytků jeho obličeje.

EPILOG

Stuart Miller se usmíval.

„Co vás tak pobavilo?“ zeptala se Margareta Haarenová.

„Náčelník málem dostal záchvat. Připravila jste ho o důležitost. Byl právě uprostřed přednášky o uvážlivém řešení této delikátní situace, když jste ustřelila Frazerovi hlavu.“

„Prořízl jí hrdlo,“ řekla unaveně.

Ambulance právě ukládala Helenino tělo na nosítka.

„Prořízl jí hrdlo a potom pil její krev jako upír.“

„Slyšel jsem o tom. Potřeba krve je nějaký zvláštní druh choroby,“ řekl Stuart Miller. „Ale byly tu i jiné typicky upíří znaky, černá magie, podivné sexuální výjevy...“ Ukázal palcem dozadu přes rameno. „Našli jsme tu i ženské šaty. Pamatujete na ty pouliční holky, co vytáhli z řeky? Vsadím, co chcete, že to nějak souvisí.“

„Dobře. Vezměte to tu za mě, ano? Pojedu s ambulancí.“

„Pozdravujte Helenu. Řekněte jí, že je šťastné děvče.“

„To máte pravdu.“

Když se totiž Margareta podívala do místnosti poprvé, byla přesvědčená, že Frazer Heleně prořízl hrdlo, ale když policisté vtrhli do dveří, ukázalo se, že dívka má na krku jen pouhé škrábnutí. Pomalu otevírala oči.

Nejprve se zadívala na Haarenovou úplně bez výrazu. Pak se usmála.

„Ahoj, teto.“

Manny Frazerová ve svém skleněném vězení křičela, křičela a křičela.

John Dee a Edward Kelley jsou skutečnými historickými postavami. Dee, Alžbětin špeh, byl jedním z nejbližších královniých rádců, připravoval pro ni horoskopy a určil datum její korunovace.

Ze záznamu vyplývá, že John Dee byl dvakrát ženatý: Jméno jeho první manželky není známo. Rok po sňatku záhadně zemřela. Po její smrti královna Alžběta navštívila Mortlake, rodiště Johna Deea, aby si prohlédla nádherné zrcadlo, o němž tolik slyšela vyprávět. Bez vysvětlení však odmítla vejít do domu a trvala na tom, aby zrcadlo bylo vyneseno do zahrad. Skutečné jméno Edwarda Kelleyho, neboli Kellyho, znělo Talbott.

Zrcadlo, o něco menší, než zde bylo popisováno, skutečně existuje. Jeho povrch je stále pokryt černým povlakem.